

Giới thiệu Nghiện Ngọt (Ngọt Ân)

Số chương: 59 chương + 3 phiên ngoại

Editor: Wioo

Thể loại: Hiện đại, Ngọt sủng, Song khiết, Y thuật, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Ám áp, Duyên trời tác hợp, Chữa khỏi, HE, 1v1

Trên cuộc đời này có thứ có thể khiến bạn say mê đến nỗi nghiện nó trở thành một thói quen khó bỏ, nhưng đôi khi chính thuốc gây nghiện lại cũng là thuốc chữa trị việc đó.

Câu chuyện bắt đầu từ ngày trên mạng nổi lên một chương trình: # Cách tán đổ con gái nhanh nhất #

Weibo của tổng đài internet radio của nam phát thanh viên:

@Zain: Bạn gái nói ‘vừa nghe anh mở miệng nói chuyện là em liền muốn ngủ’ là có ý gì?

Ba năm sau, Nhan Tiêu nghe nhiều thành nghiện. Mỗi đêm cô đều đeo headphone, nghe giọng nói quen thuộc trên radio chúc ‘ngủ ngon’. Sau lại nghe được câu ‘ngủ ngon’ đáp lại ngay bên tai, như chỉ có mỗi mình cô nghe thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Ân)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xoài phô mai đông lạnh [1]

Nửa giờ trước, Nhan Tiêu bị cấm túc ở nhà, xách dép từ phòng ngủ thẳng một đường đi đến lầu một phòng khách. Hoàn mỹ tránh qua tiếng hát của mẹ ở phòng bếp, vượt qua góc khuất ti vi cha đang xem, cô liên lần một vòng sờ tới chốt cửa, có thể so sánh với đặc công FBI thực hiện một loạt động tác có độ khó cao mà thành công trốn ra khỏi nhà.

Sau khi nghe được sự tích chối lợi của Nhan Tiêu, bạn tốt Nhiếp Sơ Sơ đã sớm cười đến sắp phun sữa: "Cậu học khiêu vũ à? Tài năng này mà không đi Mỹ làm FBI thì thật đáng tiếc!"

Đoạt lấy sữa* trong tay bạn uống một hớp, Nhan Tiêu tức tối: "Chỉ vì tờ qua đêm ở ngoài một tối, mẹ tớ lại giam tớ ba ngày! Cái này là xã hội gì? Chẳng lẽ mỗi ngày đều ở trong phòng thêu hoa bà mới hài lòng?"

*Vượng từ mẫn

Bởi vì quá kích động, lon nước trong tay cô sắp bị bóp không còn hình thù gì, Nhiếp Sơ Sơ tự giác lui về sau một bước, rất sợ lon sữa bò trào ra ngoài.

Thật ra thì chuyện Nhan Tiêu bị giam còn phải nhắc đến buổi tụ họp học sinh cao trung từ mấy ngày trước.

Ngày đó ăn cơm tối xong, dựa theo thông lệ cả lớp lại cùng nhau uống rượu, vì vui quá, Nhan Tiêu là người chỉ cần ngửi mùi rượu thôi cũng đã say mềm lại uống hai ly nhỏ, kết quả là như heo chết nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Trong lớp cũng có người uống nhiều, ngủ ở mọi xó xỉnh, ngày thứ hai dậy còn nhìn thấy có người ngủ ngời ở trên bồn cầu.

Bất quá bị thảm là, Nhan Tiêu bị mẹ mình đánh thức. Không chỉ vậy, kịch tính hơn là mẹ cô từ một đồng người tìm được Nhan Tiêu sau một lúc lâu, cô đang duy trì tư thế "ôm chân một bạn học nam".

Sau đó, Nhan Tiêu bị bắt về nhà, đương nhiên là bị hiểu lầm. Mặc cô giải thích như thế nào, mẹ cô cũng đều không nghe.

Nhiếp Sơ Sơ sau khi nghe xong phát biểu cảm nghĩ: "Cậu nên thay đổi thói quen ôm gối khi đi ngủ đi".

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Nếu tớ biết đó là chân một người đàn ông, tớ còn ôm sao?"

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Nhiếp Sơ Sơ từ trong túi xách đồ chuông, cô bắt điện thoại nói vài câu, lại đột nhiên đem điện thoại giờ trước mặt Nhan Tiêu: "Sao cậu ra cửa không mang theo di động?"

Nhan Tiêu không hiểu động tác của bạn là gì, tùy ý nói: "Mang theo di động tớ cũng không dám mở máy, mẹ tớ sẽ đem điện thoại hét bể...". Vừa dứt lời, từ trong di động của Nhiếp Sơ Sơ truyền ra một tiếng gào thét quen thuộc: "Nhan Tiêu con có tin ta đánh gãy chân con không!!!"

Nhan Tiêu: "..."

Nhiếp Sơ Sơ khóc không ra nước mắt, dùng khẩu hình bày tỏ: "Sorry, tớ cũng không ngờ mẹ cậu sẽ gọi cho tớ!"

Trở về ngôi nhà đầy sóng gió, Nhan Tiêu mặt thảm thương chờ mẹ lái xe tới đón. "Bạn tốt" Nhiếp Sơ Sơ đã chạy mất, đề phòng mẹ bùng nổ khỏi súng ảnh hưởng đến bản thân.

"Nhan Tiêu nếu không phải con đã trưởng thành, mẹ thật muốn đánh con!" Đây là câu nói đầu tiên của mẹ cô.

Nhan Tiêu ngồi bên ghế phụ, xoắn ngón tay nhỏ giọng than phiền: "Hai việc đó có liên quan với nhau à mẹ?"

Nhìn cô còn một bộ dạng bất mãn, giọng mẹ cao hơn lửa; "Hôm nay nói như thế nào? Buổi chiều hẹn kiểm tra răng con quên rồi sao?"

Nhan Tiêu tròn trắng mắt dao động: "Kiểm tra răng xong là mẹ có thể để con ra ngoài chơi sao?"

"Đi ra ngoài chơi? Con đêm qua không về ở, còn cùng nam sinh ôm ấp ngủ chung một chỗ..."

Mất thấy mẹ sắp nói ra lời còn nghiêm trọng hơn, Nhan Tiêu đánh trống lảng, nói sang chuyện khác: "Chúng ta hôm nay đi bệnh viện nào khám răng?"

Mẹ Nhan đánh tay lái quẹo phải, "Bệnh viện trung tâm bên trong thành phố, con trai của dì Lưu làm việc ở đó."

"Dì Lưu?" Nhan Tiêu cau mày suy nghĩ một lát, "Dì Lưu cách vách nhà chúng ta khi trước?"

Tâm tình mẹ Nhan tốt lên một chút, mặt mày hớn hờ: "Đúng vậy, mẹ đến bây giờ mới biết cậu ấy là bác sĩ khoa răng miệng, con có nhớ Hoắc ca ca người chơi đùa cùng con khi còn bé không?"

Nhan Tiêu nào còn nhớ lại chuyện mười mấy năm trước, chỉ cảm thấy có ấn tượng, Hoắc ca ca hơn cô mấy tuổi, thành tích lại rất tốt, sau đó theo người nhà chuyển đi.

Ánh mắt mẹ Nhan nhìn lướt qua như có điều suy nghĩ: "Mẹ cùng dì Lưu nói chuyện, con chờ lát nữa trực tiếp hỏi bác sĩ Hoắc ở nơi nào là được."

Về mặt Nhan Tiêu không biết làm sao: "Nếu trong bệnh viện có tận mấy người họ Hoắc, con làm sao biết người nào là anh ấy?"

"Đúng rồi, mẹ có tấm hình của cậu ấy!" Mẹ Nhan nói xong liền dùng cùi chỏ chỉ túi xách tay, "Mẹ đang lái xe không tiện, con tìm đi, ở phía ngoài cùng tầng kia trong túi xách"

--Trong hình là thằng bé nhiều nhất cũng không được năm tuổi!

Nhan Tiêu mặt đầy hắc tuyến nhìn phụ huynh đại nhân, "Mẹ để con dựa vào khuôn mặt nhi đồng này tìm người? Người ta bây giờ cũng hơn hai mươi tuổi! Mẹ không có làm chứ?"

Mẹ Nhan cau mày: "Mẹ chỉ có tấm hình này, lúc còn bé và khi lớn lên luôn luôn có mấy phần giống nhau mà..."

Nhan Tiêu lại cuối đầu quan sát bức hình, trong hình thằng bé trai mở to mắt nhìn ống kính, gờ tay chữ V, điểm chính là, vẫn còn mặc tả...

Cầm tấm hình này tìm người liệu còn giữ được khí tiết?

Nhan Tiêu đầu chảy mồ hôi, cô biết mẹ mình không đáng tin cậy, không ngờ còn tới cấp bậc này!

Cô yên lặng đem hình bỏ vào túi xách, xem lời mẹ nói "Dùng hình tìm người" quẳng ở sau lưng.

Chờ cô đến cửa bệnh viện liền dừng xe: "Tự con vào đi, mẹ còn có chút chuyện". Cô oán thăm mấy câu, đóng cửa xe, đi về phía cửa xoay tròn của bệnh viện.

Đi đến trước quầy, Nhan Tiêu nhìn cái cán động nơi mua thuốc, hỏi cô trực quầy: "Xin hỏi bác sĩ Hoắc khoa răng miệng ở lầu mấy?"

Cô y tá cất giọng hỏi thân thiết: "Cô là người hẹn trước bác sĩ Hoắc đúng không?"

Hẹn trước? Hình như mẹ có hẹn trước đúng không nhỉ?

Nhan Tiêu chần chờ gật đầu. Cô y tá chỉ chỉ bên cạnh hành lang, "phòng 102, bác sĩ Hoắc ở bên trong"

Đi tới theo sự chỉ đường, bên trái căn phòng thứ hai viết "102"

Cửa không khóa, bên trong có mấy người mặc áo khoác dài màu trắng đích thị là bác sĩ, không có bệnh nhân, bọn họ đang nói chuyện trời đất.

Gõ cửa một cái, bên trong trong nháy mắt yên tĩnh lại, rồi rít nhìn về Nhan Tiêu đứng ở cửa. Cô hôm nay mặc một bộ JK cổ tròn màu cam đỏ tím, che kín đầu gối, từ bắp chân mảnh khảnh đi xuống là đôi vớ trắng với đôi giày da nhỏ màu đen. Rõ ràng là như học sinh cấp 2.

"Em gái nhỏ tìm ai?" Một người bác sĩ đeo mắt kiếng lên tiếng đánh vỡ yên lặng.

Nhan Tiêu ánh mắt dò xét một vòng: "Tôi tìm bác sĩ Hoắc"

"Bác sĩ Hoắc, cậu còn có bệnh nhân?" Nam sinh mắt kiếng nhìn về phía sau, có mấy người đứng ở phía sau, Nhan Tiêu không biết người nào là người mình cần tìm.

Dầu sao cũng không tính là xa lạ, khi còn bé đã chơi chung, lòng Nhan Tiêu có một chút mong đợi cùng khẩn trương. Bóng người không hiện lại có một chuỗi âm thanh trầm thấp chui vào lỗ tai cô:

"Tôi nhớ là không có hẹn trước bệnh nhân nào."

Giọng nói nhanh mà trầm thấp tinh táo khiến Nhan Tiêu hết sức chú ý. Chốc lát, một cảm giác quen thuộc không cách nào nói được dâng lên... Khi cô vừa nhớ vừa tìm kiếm âm thanh thân quen thì người nọ đã từ ghế cạnh đi tới, thân hình thật cao gầy gò, áo khoác dài màu trắng rộng thùng thình nửa mở, bên trong là cổ áo dựng đứng màu xám tro, quần dài màu đen. Trước sau chỉ hai màu, đơn giản nhưng không mất đi khí chất.

Anh ta vừa cúi đầu điều chỉnh bao tay cao su màu trắng vừa đi tới, tùy ý nâng mắt lên nhìn Nhan Tiêu. Hô hấp của cô chậm lại, bình tĩnh đối đầu với tròng mắt đen nhánh. Nơi này ánh đèn tối, ánh mắt anh ta lại rất sáng, trong trẻo như được gột rửa.

Đuôi mắt nhướng lên trên, gương mặt góc cạnh như gọt, môi mỏng khê nhếch. Không nghi ngờ chút nào, đây là một khuôn mặt rất tinh xảo, đi trên đường tuyết đối thu hút ánh nhìn của nữ sinh, cho dù là nhìn một lần, cũng rất khó quên.

"Cô tìm tôi?" Anh ta quan sát Nhan Tiêu một chút

Nhan Tiêu đột ngột cảm thấy khẩn trương "Ừ"

"Tên gì?" Anh ta cầm lên một tờ đơn

"Nhan Tiêu." Nói xong tên, cô lại có chút mong đợi anh ấy còn nhớ đến mình. Quét mắt từ trên xuống dưới một lần tờ đơn, anh ta lần nữa nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô không có hẹn trước tôi"

Bên cạnh một nữ bác sĩ không nhịn được hỏi: "Chúng tôi sắp tan sở rồi, có phải cô nhầm thời gian không?"

Nhan Tiêu có chút thất vọng cùng khó xử, không phải mẹ đã nói với anh ta rồi sao? Sao anh ta lại không biết? Chẳng lẽ là quên? Suy nghĩ, cô thử thăm dò nhắc nhở: "Bác sĩ Hoắc, anh nhớ lại thử xem."

Hoắc Trạch Tích hơi nhíu mày, có chút khó hiểu, nhưng bình tĩnh giải thích: "Lấy số không phải ở nơi này". Người ở đây quá nhiều, không tiện mở miệng nói ra là có quan hệ, nhưng đến giờ phút này, Nhan Tiêu chỉ đành

"Mẹ tôi không nói cho anh biết?" Bên cạnh không biết là ai đột nhiên cười ra tiếng, bầu không khí lập tức quái dị.

Nhan Tiêu nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của bác sĩ Hoắc, sau đó cau mày: "Có phải cô tìm nhầm người rồi hay không?"

Nhan Tiêu muốn khóc cũng không được, đành thấy chết không sờn nói: "Mẹ tôi kêu tôi đến tìm anh, bà nói mẹ anh nói..." Lần này toàn bộ người trong phòng ngậy ra, trừ Hoắc Trạch Tích, đều không nhịn được bật cười.

"Thì ra là coi mắt, cậu mau chóng tan làm sớm đi" Nam sinh đeo mắt kiếng vỗ vai Hoắc Trạch Tích, người đang đứng bất động, hiển nhiên ngoài dự tính.

Trong lòng có mười ngàn đầu ngựa hoang chạy qua, Nhan Tiêu đỏ mặt giải thích: "Không phải! Tôi tới khám răng!"

Chung quanh có người ồ ào lên: "Bác sĩ Hoắc mau nhìn xem". Sao lại có cảm giác có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hiểu lầm...

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, "Bác sĩ Hoắc, tôi tới khám răng thật mà"

Tựa như không để ý những lời vừa rồi, anh ta xoay người đi đến ghế bác sĩ, thanh âm nhàn nhạt: "Cô đến đây đi"

Nhan Tiêu nắm chặt túi xách đi tới, trên mặt còn cảm thấy nóng

"Các cậu không còn chuyện gì có thể tan làm" Hoắc Trạch Tích liếc về phía đám đồng nghiệp còn đang chờ xem chuyện vui. Chờ nhóm bác sĩ đều đi hết sạch, Nhan Tiêu mới nắm lên ghế khám bệnh, đưa tay chặn nếp váy

Hoắc Trạch Tích đeo bao tay vào, không nhìn cô, chậm rãi mở miệng: "Cô quen mẹ tôi?"

"Ừ...Không đúng! Là mẹ tôi biết mẹ anh!" Nhan Tiêu giải thích hết sức rõ ràng, về nhà phải tìm mẹ tính sổ

Đèn nha khoa trên ghế bị Hoắc Trạch Tích dời qua, che trước mặt Nhan Tiêu, "Không có lần sau". Âm thanh mỏng manh tinh khiết, ngắn ngủi bốn chữ, tùy ý nói ra cũng rất có cảm nhận

Bị anh ta nói "Không có lần sau" khiến cô thật xấu hổ, muốn giải thích, lại phát hiện không có gì hay, mẹ cô không lấy số là thật, dựa vào quan hệ cũng là thật, lúc này mà nói mình không biết, ai sẽ tin?

Trong lúc nhất thời trầm mặc xuống, trước khi tới Nhan Tiêu còn muốn nhân cơ hội nhận mặt, bây giờ nhìn lại... Thôi cứ từ từ vậy. Cô không thể nào đem người đàn ông trước mắt này cùng với thằng bé trong bức hình gộp lại thành một người. Hơn nữa, nếu cô tự giới thiệu mà anh ta vẫn không nhớ ra được, cô nhất định sẽ lúng túng muốn chết.

Khi Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ lung tung, Hoắc Trạch Tích đã đeo khẩu trang, đem đèn mở lên. Không thể thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó hiểu khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Quả xoài đông lạnh phô mai (2)

Đèn rất chói mắt, mắt Nhan Tiêu mở hé hé, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích cách mình rất gần, ngồi lên cái ghế, dùng bút đèn kiểm tra miệng cô. Về mặt anh ấy rất chú tâm, chỉ lộ ra mí mắt sạch sẽ.

Nhan Tiêu chậm rãi mở to hai mắt nhìn anh, trong lúc lơ đãng, tầm mắt Hoắc Trạch Tích và cô đụng một cái, cô lại vội vàng nhắm mắt lại, ngón tay vô thức túm chặt túi xách trong lòng ngực

Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Đừng khẩn trương". Âm thanh tự nhiên thư giãn, giống như tiếng suối buổi sáng róc rách chảy. Âm sắc từ tính, lại dựa quá gần, cảm giác tê dại từ trán thẳng một đường truyền tới sau tai, cả người cô mềm nhũn một chút.

Ý thức được mình phản ứng bất thường, Nhan Tiêu cảm thấy kinh hãi, bản thân không phải là người dễ bị âm thanh thu hút, vậy mà lại nhạy cảm với thanh âm dễ nghe như thế này.

Kiểm tra xong, hắt bỏ khẩu trang xuống, "Răng cô không có vấn đề gì, cô vừa niềng răng xong à?"

Nhan Tiêu cầm túi xách lên, mỗi góc trong túi đều tìm một lần, nửa ngày không tìm thấy, kêu: "Đúng vậy, mấy ngày trước vừa mới lấy ra." Hoắc Trạch Tích đưa cho cô một miếng khăn giấy, đứng lên gỡ cái bao tay xuống: "Thứ tư cô lại đến, bây giờ quá muộn, không kịp kiểm tra lại."

Nhan Tiêu nhận lấy khăn giấy, từ ghế nha khoa đứng lên, nhìn anh thu dọn bao tay cùng máy móc. Hoắc Trạch Tích giương mắt nhìn cô: "Còn có việc gì sao?"

Nhan Tiêu gãi gãi huyệt Thái dương: "Cái đó, không cần thu lệ phí sao?" Động tác thu dọn ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía cô, trong bụng đột nhiên cảm thấy buồn cười: "Ừ, có thu lệ phí."

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, sắc mặt khó xử nói: "Tôi không đăng kí ở ngoài, vậy anh có thể thu phí tôi được sao?"

Hoắc Trạch Tích bình thản nói: "Cô trực tiếp đưa tôi là được rồi"

Nhan Tiêu giật mình nghĩ bụng, bây giờ còn có bác sĩ như vậy? Không sợ bị tố cáo sao? Cô áp ứng: "A? Vậy..."

Nhìn về mặt tin tưởng của cô, Hoắc Trạch Tích không nhịn cười được: "Còn đang đi học?" Cô không biết tại sao đề tài lại dời đi nhanh vậy, nhưng vẫn thành thực trả lời: "Đang lên đại học"

Hoắc Trạch Tích hơi hí mắt: "Nhìn giống như học sinh trung học" Không biết ý anh là gì, Nhan Tiêu cười hai tiếng, đem đề tài kéo trở về: "Việc thu lệ phí, có thể để lần sau hay không..."

"Tôi đùa đấy", Hoắc Trạch Tích thu thập giấy tờ trên bàn, cắt đứt cô: "Bây giờ không còn sớm, cô mau về đi."

Nhan Tiêu sùng sốt một chút, kịp phản ứng thì ra là bị trêu chọc, "A" một tiếng. "Còn có..." Hắn lại lên tiếng gọi Nhan Tiêu: "Nhớ nói cho người nhà biết, xem bệnh phải lấy số"

Nhan Tiêu nghe vậy mặt bắt đầu nóng lên, quy củ gạt một cái, tóc thất bím đuôi ngựa quét về phía trước một chút, "Cám ơn bác sĩ Hoắc"

Nhìn cô đi ra khỏi phòng bệnh, Hoắc Trạch Tích coi đồng phục bác sĩ xuống, đi tới móc treo chuẩn bị cầm quần áo lên, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một tấm hình rơi trên mặt đất. Chắc là cô gái kia làm rơi lúc tìm đồ

Anh ngồi xổm người xuống nhặt, nhưng khi nhìn rõ được tấm hình, hơi ngậm ngẩn

Nhan Tiêu cảm giác mình là một đường bay thẳng về nhà. Giọng nói của Hoắc Trạch Tích không ngừng lảng vảng trong đầu mình, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là lạ ở chỗ nào. Lúc về đến nhà đã là hoàng hôn, cô chỉ húp một ít cháo gà rồi lại về phòng.

Nhan Tiêu khi còn bé một mực muốn học khiêu vũ, đại học cũng là vào khoa nghệ thuật múa, lên đại học tương đối rảnh nên thường đăng lên mạng các video khiêu vũ, một hai năm trôi qua, không ít người hâm mộ, cũng làm quen được rất nhiều người thú vị.

Đối với Nhan Tiêu mà nói, việc ở trên mạng quen được hai ba người bạn cùng nghề hâm mộ là quý báu nhất, cho nên rất nhiều thời gian cô đều dành mọi hi vọng ái nhạc cho thế giới nhỏ này.

Mở quả vật bánh trái ra, cầm lấy cái bánh put-ding xoài, vừa ăn cô vừa nhìn bình luận dưới video khiêu vũ mình vừa đăng hôm qua

Phần lớn những video cô đăng trên mạng đều là tự mình quay lại ở nhà, bởi vì tự mình quay với những điệu khiêu vũ chuẩn rất khác biệt, không đủ chuyên nghiệp. Lúc đầu vì bạn bè lôi kéo bắt nhảy, không nghĩ tới dựa vào lần đó cũng không để tâm đi đăng lên web, sau đó mới từ từ tiếp xúc lâu dài

Đi dạo xong khu bình luận, Nhan Tiêu mới nhớ tới điện thoại di động từ buổi chiều trốn đi đã để ở nhà, mở khóa màn hình, hiện lên hơn 20 cuộc gọi nhỡ. Được rồi, cô hiểu tại sao lúc mẹ đến tìm mình lại giận dữ như vậy rồi. Chẳng qua có hai cái là của Nhiếp Sơ Sơ gọi đến

Cô cầm di động lên gọi lại, điện thoại vang lên hai tiếng đã nghe giọng Nhiếp Sơ Sơ ở đầu bên kia vang lên: "A Tiêu?"

Nhan Tiêu tiêu đang ngậm bánh xoài, thanh âm không rõ: "Cậu còn có mặt mũi gọi điện thoại cho tớ?"

"Oan uống quá! Tớ hoàn toàn không biết đó là mẹ cậu, bà ấy trực tiếp hỏi "Nhan Tiêu có ở đó hay không", tớ không biết gì cả nên chỉ có thể đưa điện thoại cho cậu thôi..."

Nhiếp Sơ Sơ còn chưa giải thích xong, Nhan Tiêu đã cắt đứt: "Được rồi được rồi, tớ biết chỉ số thông minh của cậu có hạn, tha thứ cho cậu đó!"

Nhiếp Sơ Sơ đã sớm quen với tình huống này, cất giọng hỏi, "Cậu đi khám nha sĩ sao?"

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ lại dáng vẻ Hoắc Trạch Tích đeo khẩu trang lên mặt, mi mắt chuyên chú, tùy ý nói: "Ừ, bác sĩ ấy khá tốt"

Hai người trò chuyện mấy câu, Nhiếp Sơ Sơ đột nhiên hỏi: "Sao tớ có cảm giác hôm nay cậu nói chuyện không tập trung". Nhan Tiêu bị nói trúng tim đen hoảng hốt chớp mắt một cái, ngón tay sờ sờ tóc bên tai, "Có không?"

"Có, tâm tình cậu không tốt hả?"

Chưa nói tới tâm tình không tốt, sau khi từ bệnh viện trở về, trong lòng cô cứ thấy là lạ. Không đợi cô nói chuyện, Nhiếp Sơ Sơ cười một tiếng, "xem ra cậu lại cần phải đi nghe người đàn ông kia nói chuyện về tâm hồn thôi"

Nhan Tiêu sững sờ, người đàn ông mà Nhiếp Sơ Sơ nói chính là Zain. Giọng nói của anh đã làm bạn với cô được ba năm.

Những năm gần đây nhân khí của Zain rất cao, chủ trì một internet radio, không phải giống như những DJ chủ trì tiết mục cố định, anh ta chỉ cần mỗi đêm truyền lên một đoạn radio ngắn, kể về một câu chuyện hay đơn giản là nói theo ý thích, chia sẻ một ca khúc. Không có thời gian hạn chế, không có khuôn mẫu, nói đến cuối cùng, chúc một câu ngủ ngon.

Radio của anh vĩnh viễn chỉ truyền lên vào lúc 11 giờ đêm. Đêm khuya vắng người đeo tai nghe lên, âm thanh trong suốt từ tính truyền vào lỗ tai, xuyên qua khắp người, có thể khiến người nghe tháo dỡ phòng bị, tiến vào một thế giới khác, mà thế giới ấy là do âm thanh của anh xây dựng.

Cách lần đầu tiên nghe được thanh âm ấy đã qua ba năm, mỗi một buổi tối, dù trời mưa hay trời trong, duy nhất không đổi, nghe một người nói xong lời "ngủ ngon". Nhan Tiêu trước giờ không phải là một người thường duy trì thói quen lâu dài, không ngờ đối với người xa lạ nghe mãi thành ghiền

Tựa như một ngày trải qua nhiều chuyện đi nữa, có âm thanh kia một câu lơ đãng an ủi, tất cả tiêu cực cũng đều biến mất; một câu ngủ ngon, cả thế giới đều đang đợi trời sáng.

Cô đối với Zain tràn đầy cảm tình, đại đa số mọi người đều không thể lý giải, có người thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện dở hơi, cũng rất nhiều người ham thích với sự hoạt bát của Mr As. Nhan Tiêu không phủ nhận, chỉ là Mr As mang đến cảm giác kích thích khoái cảm, còn Zain mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Nhan Tiêu ở đầu bên này yên lặng, Nhiếp Sơ Sơ không nhịn được xúc động: "Cậu nói xem, nếu cậu đã kết hôn rồi mà mỗi tối trước khi đi ngủ nghe radio theo thói quen, chồng cậu có thể không ngại sao? Cuộc sống có thể mỹ mãn sao?"

Nhiếp Sơ Sơ nói chuyện không có khí tiết, Nhan Tiêu đã cảm thấy quen, không muốn nghe bạn lại nhai nhai: "Tớ không nói chuyện với cậu nữa, cúp đây" Nói xong không đợi Nhiếp Sơ Sơ mở miệng, cô liền tàn nhẫn cúp điện thoại.

Nhìn màn ảnh máy vi tính ngầy ngẩn một hồi, cô lại tìm ra bộ phim đã download từ trước, mở "One Day" ra bắt đầu xem.

Cô còn một sở thích không thể lý giải nữa, đó là lúc nhàm chán thích lặn lội xem phim điện ảnh. Sau khi xem nửa đoạn, nữ chính Emma nói với người nam chính mình sắp kết hôn: "Tôi rất yêu anh, vô cùng yêu anh, chỉ là tôi không bao giờ thích anh"

Bên ngoài đèn đêm dần tắt hết, đã gần mười hai giờ.

Cô tắt video đang xem, mở lên trang chủ của Zain, hôm nay kênh radio đã đổi mới, Nhan Tiêu nhét tai nghe vào, đi đôi với bối cảnh mơ hồ, âm thanh trầm thấp truyền ra từ tai nghe. Nhan Tiêu tắt đèn ở trên giường, chui vào trong chăn. Phòng bắt đầu dần dần ấm lên, âm thanh đầu bên kia chậm rãi nói, cảm xúc ấm áp an tĩnh ùa vào

Mỗi một câu cùng một từ ngữ, mỗi một tiếng cười khẽ cũng tạm dừng, ngay cả từ ngữ người ta thích dừng lâu nhất, cô toàn bộ đều biết hết. Vĩnh viễn hoàn mỹ, gần trong gang tấc lại xa không với tới. Bấy phút nói chuyện, dùng một câu ngữ ngon làm hồi kết.

Cho đến khi bên tai yên tĩnh rất lâu, Nhan Tiêu mới gỡ tai nghe xuống. Trong lúc lo lắng, cô đột nhiên nhớ tới ban ngày ở bệnh viện, nhớ lại một câu "đừng khấn trung". Trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, ở trong bóng tối, Nhan Tiêu phút chốc mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Matcha (1)

Chưa tới tám giờ sáng, mẹ Nhan từ phòng ngủ đi ra đã thấy Nhan Tiêu tóc tai bù xù vành mắt xanh đen ngồi ở phòng khách.

"Con..." Mẹ Nhan sợ hết hồn, lời còn chưa nói ra hết, Nhan Tiêu đột nhiên hai mắt sáng lên nhào vào người mẹ. Cả người cùng động tác của Nhan Tiêu không khác một con ma là mấy, cho dù là con gái ruột, mẹ Nhan theo bản năng lùi về sau một bước: "Sáng sớm con làm gì vậy?"

Nhan Tiêu ôm cánh tay mẹ, kích động đến lời cũng sắp không nói ra được: "Mẹ! Bác sĩ Hoắc có phải chủ trì kênh radio phải không? Phải không mẹ?"

Không hiểu được lời nói cùng hành động của con gái, mẹ Nhan dùng mu bàn tay ấn lên trán cô: "Đầu óc con có sao không?"

"Làm gì có sao chứ!" Nhan Tiêu cũng muốn khóc

"Con nói bậy bạ gì vậy?" Từ bỏ việc chất vấn mẹ, Nhan Tiêu lay động cánh tay bà, tiếp tục nói lời không có mạch lạc: "Vậy, vậy mẹ có phương thức liên lạc của anh ấy không?"

Vào giờ phút này, mẹ Nhan Tiêu nhìn con gái ruột có chút điên cuồng của mình, hoài nghi có phải đêm qua bị cái gì kích thích rồi không, tinh thần không bình thường.

"Nhan Tiêu con tỉnh táo lại đã, có chuyện gì từ từ nói mẹ nghe!" Mẹ Nhan trấn an vỗ vỗ lưng cô. Cái gì mà bình tĩnh lại, Nhan Tiêu hít sâu hai cái, nghiêm túc suy nghĩ một chút: trực tiếp gọi điện thoại qua cũng không ổn, nếu anh ấy thực sự là Zain, lỡ như cô nghe được hóa đá tại chỗ, quá phần khích sẽ còn để lại ấn tượng xấu cho Zain.

Vì vậy dưới ánh mắt khó hiểu của mẹ Nhan, cô hốt hoảng xông về phòng, mặc quần áo đi ra đánh răng rửa mặt, cả người cứ như là đang đánh tiết máu gà, duy trì trạng thái phấn khởi ra đến cửa thì gặp Nhấp Sơ Sơ.

"Nhan Tiêu cậu bị trúng độc à!"

"Mấy ngày trước tớ đọc được một tin tức không bình thường, một người đàn ông đã kết hôn không dám bạo lực gia đình, liền lấy trái bóng rổ viết tên bà vợ lên, chỉ cần hai người gây gỗ, ông ta liền trút giận lên trái bóng..."

Nhan Tiêu nghe xong không nhịn được cắt đứt: "Tớ với chuyện này thì có liên quan gì?"

Nhấp Sơ Sơ nói tiếp: "Điểm chính là sau đó, vợ ông ta nhìn thấy người khác chơi bóng rổ thì sợ, cảm thấy trái bóng rổ kia là mình." Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười sặc, Nhấp Sơ Sơ sờ tai nhìn cô: "Cậu không cảm thấy bây giờ cậu với bà ta có suy nghĩ giống nhau à? Chỉ vừa nghe âm thanh tương tự như Zain đã phấn khởi một đêm không ngủ được, phản xạ có điều kiện cảm thấy người đó chính là hân!"

"Cậu không hiểu đâu." Nhan Tiêu tự động viên bản thân mình, trong lòng hiện lên một tia mất mát

Nhấp Sơ Sơ nói: "Cứ cho là tớ không hiểu, nhưng cậu có biết một câu là: Tổng thể tốt hơn cục bộ "

Đây là lời thoại bên trong phim "Phanh Nhiên Tâm Động", Nhan Tiêu nghe mà sùng sốt

Nhấp Sơ Sơ tay làm động tác đỡ kiếng trên mắt mặc dù không có gì, cố làm thâm trầm: "Cậu đừng mê luyến một người nào quá" Không thể phủ nhận sự có lý của Nhấp Sơ Sơ, nhưng mà cô không cam lòng. Ở trên radio, lời nói của Zain phần lớn trầm tĩnh ôn hòa, mặc dù chỉ nghe thôi thì không thể phán đoán bản chất của một người, nhưng lời nói truyền ra rất có học vấn, vài ba lời liền có thể biểu lộ nội hàm cùng tư tưởng, dựa vào sự hiểu biết trong ba năm của Nhan Tiêu, anh không thể nào là người đàn ông kém cỏi

Cô say đắm thanh âm của người kia, chỉ vì ngoài thanh âm, không có cách nào hiểu nhiều hơn. Nhưng nếu như, bác sĩ Hoắc là Zain, như vậy cũng không có điều gì khác biệt

Suy nghĩ, Nhan Tiêu không có chút nào báo trước đột nhiên đứng lên, làm Nhiếp Sơ Sơ sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu muốn làm gì?"

"Ngày mai tớ muốn đi khám răng, cậu dẫn tớ đi mua vài bộ đồ mới"

...

Bởi vì thời gian làm việc của Hoắc Trạch Tích không nhiều, hẳn lại là bác sĩ ưu tú của khoa răng miệng. Nhan Tiêu cảm thấy đại khái cũng nhờ nhan sắc, nhìn hàng người phía trước thật là nhức đầu, mặc dù đã hẹn khám hai ngày trước, Nhan Tiêu cũng đành xếp hàng chờ tới buổi chiều

Chỉ là sáng sớm kích động, tắm xong lại đánh răng rửa mặt, trang điểm dựa theo mốt trên tạp chí thời trang "trong nháy mắt tỏa sáng thu hút nam thần"

Đầu tư hết sức mấy canh giờ, đem tóc ngắn chỉnh thành dáng vẻ tùy ý lười biếng, buộc tóc lộ vẻ non nớt. Chưa kịp ăn cơm trưa, dưới ánh mắt kì dị của ba mẹ, Nhan Tiêu mặc lên một phong cách hoàn toàn khác so với bình thường, áo đầm màu hồng, giày cao gót cao cổ ung dung đi về phía cửa: "Con đi bệnh viện khám răng!"

Cho đến khi cô đóng cửa lại, ba Nhan mới nghi ngờ lên tiếng: "Ăn mặc long trọng như vậy đi bệnh viện?"

Tới bệnh viện, nhìn thấy bên ngoài phòng khám một đám người, Nhan Tiêu bị ai phát hiện, mình quả nhiên đến sớm. Chỗ ngồi được cũng đầy người, phòng khám cửa đóng kín, Nhan Tiêu đứng ở hành lang, có chút hối hận mình giày mang đẹp mà không chất lượng, bấp chân cùng bàn chân bây giờ đều đau...

Không biết đứng bao lâu, cuối cùng cũng có một ghế trống, Nhan Tiêu vội vàng chạy tới ngồi xuống, cảm thấy thoải mái không ít, nhàm chán bắt đầu lướt lướt chơi game trên điện thoại di động. Cửa ải này chơi hai ngày là có thể vượt qua, đang chơi say mê, Nhan Tiêu đột nhiên cảm giác bấp đùi phía bên ngoài có người sờ mấy cái.

Không phải vô ý đụng chạm, cô có thể cảm giác được đó là cố ý vuốt ve. Nhan Tiêu kinh ngạc quay đầu đối mắt với tên đàn ông bên cạnh, chính hắn là người dán bàn tay lên bấp đùi Nhan Tiêu. Cảm giác chán ghét dâng lên, cô phản xạ có điều kiện đứng lên: "Anh làm gì vậy?"

Âm thanh của Nhan Tiêu không lớn, nhưng ở nơi hết sức yên tĩnh là bệnh viện này, phát ra hết sức đột ngột. Xung quanh có những ánh mắt nghi hoặc nhìn tới, theo tầm mắt của Nhan Tiêu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, đã biết có chuyện gì xảy ra. Có một cô gái trẻ tuổi ngồi dịch ra một chút, dành ra một vị trí: "Cô ngồi cạnh tôi này!"

Nhan Tiêu có chút cảm động, miễn cưỡng cười với người kia một chút, đi tới: "Không sao, cô ngồi đi." Người đàn ông lưu manh trong lúc nhất thời đứng lên, nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô có ý gì?"

Lại còn giả bộ ngu! Nhan Tiêu tròn mắt nhìn hắn: "Tôi có ý gì anh là người biết rõ nhất!"

"Ai! Ai ở trong bệnh viện làm ồn?" Một nữ phụ tá từ trong phòng khám đẩy cửa đi ra, nhìn về phía Nhan Tiêu. Bị tên lưu manh kia làm nổi giận, Nhan Tiêu không kiêng kỵ nói ra: "Có tên lưu manh xâm sỡ người!"

Bốn phía rối rít bàn tán, nữ phụ tá nhất thời ngây ra. Động tĩnh trong hành lang quá lớn, ở trong phòng truyền ra một giọng nói: "Bên ngoài sao vậy?" Nhan Tiêu tựa như bị điện giật đứng ngây ngẩn – là âm thanh quen thuộc kia.

Tức giận này giờ bay biến hết, giờ phút này Nhan Tiêu cực hối hận: Vừa rồi làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định là quấy rầy đến anh ấy... Nữ phụ tá quan sát người đàn ông lưu manh, rồi nhìn về phía Nhan Tiêu, ho khan một cái: "Vậy cô đi vào trong kia ngồi đi"

Nhan Tiêu tròn to hai mắt, khẩn trương: "Như vậy... Có được không?"

"Bên trong có chỗ ngồi" Nữ phụ tá vừa nói vừa nhường đường cho cô. Niềm vui tới quá đột ngột, Nhan Tiêu hoảng hốt, chậm rãi đi vào cửa.

Phòng khám bệnh chừng mười mấy mét vuông, ánh đèn màu vàng lợt, có một cô bé đang nằm trên ghế, đứng bên cạnh là hai nữ phụ tá cùng người nhà bệnh nhân, còn có... người đứng quay lưng về phía Nhan Tiêu là Hoắc Trạch Tích. Anh xoay người, bất ngờ nhìn thấy Nhan Tiêu đang đứng nép người ở đó.

Nhan Tiêu khẩn trương đến mức nhịp tim nhảy lên 180, không biết làm sao gục đầu nói: "Xin lỗi đã quấy rầy!"

Hoắc Trạch Tích nhìn về phía nữ phụ tá bên cạnh, cô ta xích lại một chút, nhỏ giọng nói cho Hoắc Trạch Tích biết sự tình, Nhan Tiêu đoán được là đang nói về chuyện mình gặp lưu manh ở ngoài. Hai ngón tay Nhan Tiêu xoắn xít vịn tới vịn lui, cô không muốn cho anh biết chuyện mình bị xâm sỡ...

Hoắc Trạch Tích không phản ứng gì, nhìn về phía Nhan Tiêu, giọng bình thường: "Cô ngồi tạm ở góc nào đi" Nhan Tiêu gật đầu, bước về phía cái ghế ngồi xuống. Thở phào nhẹ nhõm, cô len lén nhìn Hoắc Trạch Tích: Anh ấy đeo khẩu trang, ngồi xuống ghế, cúi đầu khám cho bệnh nhân. Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn anh từ góc bốn mươi lăm độ, người ngắn ra. Khi đàn ông nghiêm túc quả nhiên là đẹp trai nhất!

Hơn nữa, cô càng ngày càng cảm thấy, giọng nói của Hoắc Trạch Tích chính là âm thanh truyền ra từ kênh radio cô nghe mỗi đêm... Chỉ là phỏng đoán

mà Nhan Tiêu đã kích động đến mức luống cuống tay chân, siết chặt điện thoại di động, khóa miệng không kiềm được nhoe nhoe lên nụ cười.

Đề người nhà bệnh nhân nói vài câu, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy, cúi đầu lâu làm cổ có chút mỏi, tay vịn cổ xoay xoay một chút, lơ đãng bắt gặp đôi má ửng hồng, không hiểu nổi nụ cười trên mặt Nhan Tiêu. Lúc này, cô ấy ngẩn ra nhìn mình, hình như đã nhìn chăm chú rất lâu rồi.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nhớ tới tấm hình cô làm rơi ngày đó, nghi ngờ hiện lên. Cô có tấm hình khi còn bé của hắn, chẳng lẽ lúc trước họ biết nhau? Nhan Tiêu nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Trạch Tích nhìn mình liên vội vàng cúi đầu xuống, làm bộ nghịch ngón tay.

"Cô tên là gì?" Hoắc Trạch Tích đột nhiên lên tiếng

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, anh đang nhìn mình. Lần trước cô có nói ra tên mình, chắc là anh không có ấn tượng nên quên mất rồi.

"Nhan Tiêu. Tiêu trong cây trúc" Nhan Tiêu vừa nói vừa khua tay múa chân trong không khí một cái. Hoắc Trạch Tích chậm rãi gật đầu, tỏ ý hiểu.

Nhan Tiêu suy nghĩ mình vừa làm động tác gì, nháy mắt cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Cô liền khăn trương muốn chết, làm động tác gì đều cảm thấy thừa thãi, rõ ràng là học khiêu vũ, tại sao thời khắc mấu chốt tay chân lại vụng về như vậy?

Nhìn ánh mắt quẩn quít của cô, Hoắc Trạch Tích hơi nghi ngờ. Mẹ của cô bé mình đang chữa răng lên tiếng nói cảm ơn, anh bình tĩnh trả lời một câu khách khí, một bên tìm kiếm trong trí nhớ...

Vẫn là không nhớ nổi, trừ lần trước, khi nào thì mình gặp qua cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Matcha (2)

Thời gian đợi ở phòng khám bệnh rất nhanh đã tới số của Nhan Tiêu. Nằm ở trên ghế, tìm Nhan Tiêu đập bịch bịch, Hoắc Trạch Tích bụng thiết bị đi tới, Nhan Tiêu ko nhìn được nhìn anh nhưng anh chỉ nhìn môi nàng trong chốc lát, nhàn nhạt mở miệng: "Lau môi son đi"

Hôm nay Nhan Tiêu son môi, có ý dùng sắc đẹp hạ gục nam thần, nhưng cô lại quên thoa son sẽ ảnh hưởng tới việc khám bệnh, bây giờ hối hận muốn chết...

Cô vội vàng móc từ túi xách ra miếng khăn giấy ướt lau sạch môi, lại yên lặng nằm xuống. Hoắc Trạch Tích ngồi ở phía sau cô, không có bất kỳ động tác gì, đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Lần trước cô có làm rơi một tấm hình ở đây"

Nhan Tiêu nghe vậy bối rối một chút, nhớ lại cũng không biết mình rơi mất cái gì, chần chừ mở miệng: "Tấm hình gì?"

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu đến gần cô, hạ thấp âm thanh: "Hình tôi." Chần chờ hai giây, trong đầu đột nhiên nổ cái ưỳnh, Nhan Tiêu mặt đỏ lên, cô nhớ ra rồi, là tấm hình Hoắc Trạch Tích khi còn bé lấy từ chỗ mẹ. Lại bị anh nhìn thấy?!

"Cái đó, cái đó là mẹ cho tôi, không phải tự tôi..." Nhan Tiêu vội vàng biện minh. Nhìn cô đột nhiên bối rối, Hoắc Trạch Tích khó hiểu nhưng cũng không có nói gì, làm sao mà như hắn dọa cô sợ?

"Không có gì, tôi chẳng qua có chút tò mò, lúc trước chúng ta có quen biết nhau không?" Giọng ôn hòa hỏi tới, nhịp tim Nhan Tiêu chậm rãi ổn định lại. Quá giống, giọng nói ôn nhu như vậy cùng với giọng của Zain hoàn toàn giống nhau như đúc

"Tôi ở phố Thanh Hòa, hoa viên Úc An, anh có nhớ không?" Nhan Tiêu dò xét hỏi. Hoắc Trạch Tích suy nghĩ một chút, hơi nhíu mày nhìn Nhan Tiêu: "Cách vách?" Nhan Tiêu giơ chân mày ra, trong lòng vui mừng, may quá, anh vẫn còn nhớ.

Cô cười nói: "Ừ, sau đó nhà anh dời đi" Hoắc Trạch Tích suy nghĩ điều gì gật đầu, trầm mặc hồi lâu, trở về lại chủ đề: "Há miệng."

Nhan Tiêu không phản ứng kịp, sững sờ: "Cái gì?" Hoắc Trạch Tích khẽ cười một tiếng: "Không phải cô đến đây để khám răng sao?"

...

Thời điểm Hoắc Trạch Tích kết thúc công việc là đã hơn 6 giờ, thay đi bộ quần áo màu đen khi khám bệnh, lại đột nhiên thấy một bóng váy hồng ngoài hành lang. Là Nhan Tiêu. Nhan Tiêu đang nhìn về phía bên này, anh dừng bước, nửa người chìm trong bóng tối

Tim đập một cái, Nhan Tiêu gãi gãi cổ: "Anh tan làm rồi à?"

Hoắc Trạch Tích hơi kinh ngạc: "Cô đợi tôi?"

Nhan Tiêu gật đầu: "Ừ, cái hình đó..." Cô nói được một nửa, Hoắc Trạch Tích dường như đang nhìn cô, đến gần: "Muốn tôi trả lại cho cô?"

Người trong hình là anh ấy, nếu muốn lấy lại hình thì có lẽ không phải phép lắm. Thật ra lí do cô chờ anh rất đơn giản, chỉ là muốn gặp anh, nói mấy câu cũng tốt

Nhan Tiêu mãnh liệt lắc đầu: "Không phải, tôi muốn hỏi..." Cô vừa cắn răng vừa khẽ nói, "Anh nhớ ra tôi thật không?"

Chờ mình lâu như vậy là để hỏi việc này? Hoắc Trạch Tích khẽ vuốt cằm: "Có ấn tượng"

Nhan Tiêu âm thầm cười một tiếng, lại phát hiện vấn đề, anh không nói tiếp nữa, cô cũng không muốn làm trễ thời gian của anh, không thể làm gì khác hơn là tạm biệt: "Vây... Tôi về đây"

Hoắc Trạch Tích đang muốn lên tiếng đáp lại, đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người lại gọi Nhan Tiêu: "Cô về bằng gì?" "Xuống lầu đón xe" Cô biết điều đáp lại.

Bây giờ là giờ tan làm của cao ốc Cao Phong Kỳ, taxi trong trung tâm thành phố khó bắt, có thể ngồi tàu điện ngầm hay xe buýt. Hoắc Trạch Tích nhớ tới cuộc nói chuyện với phụ tá lúc trước [chuyện Nhan Tiêu bị xâm xở], dứt khoát nói: "Một mình cô không an toàn, để tôi đưa cô về."

Nhan Tiêu theo bản năng lễ phép từ chối: "Không cần, trước giờ tôi đều đi một mình..." Nói được một nửa, cô chợt nhớ ra mình đang cự tuyệt một cơ hội hiếm có được ở cùng Hoắc Trạch Tích, kịp thời dừng lại đổi lời: "Anh có thuận đường không?"

Cùng đi vào bãi đậu xe, Nhan Tiêu phát hiện xe của Hoắc Trạch Tích là xe Tesla màu đen. Mặc dù cô không biết giá thật của chiếc xe này nhưng biết đây là chiếc xe hơi đứng hàng đệ nhất. Xe hơi bảo vệ môi trường vô cùng tốt nhưng ở trong nước không hề thông dụng, giá cả cũng đắt, không phải vì đề ủng hộ việc bảo vệ môi trường chắc cũng không có người nào mua.

Cô ngồi lên ghế phụ, nghi ngờ mở miệng: "Xe anh làm sao sạc điện?" Hoắc Trạch Tích thắt dây an toàn, "Gần đây có trạm sạc điện."

"Vây thì không tiện đi đường dài?"

"Ừ, bình thường chỉ đi bên trong thành phố." Hai người vừa hỏi vừa đáp, lễ phép vừa phải đúng lúc. Bên trong xe yên tĩnh lại, bên trái Nhan Tiêu là Hoắc Trạch Tích, cô không nhìn được liếc qua mấy lần, Hoắc Trạch Tích cầm tay lái nhàn nhạt nhìn về phía trước, đường nét sườn mặt trầm tĩnh đẹp mắt

Đối với người không quen thân, yên lặng làm tăng cảm giác xa lạ. Hoắc Trạch Tích vừa lái xe vừa mở cửa sổ, tiếng chỉ dẫn của GPS nhất thời phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, trái tim Nhan Tiêu cũng treo lên, đột nhiên dâng lên xung động mãnh liệt. Cô thật muốn hỏi anh có phải là Zain hay không

Suy đi tính lại, nếu như anh thật sự là Zain, lúc này hỏi thì sẽ quá lỗ mắng. Đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, dựa vào giọng nói của mình trở thành nhân vật của công chúng nhất định sẽ không thích người khác hỏi về cuộc sống cá nhân của mình. Zain cũng rất ít tiết lộ về cuộc sống thật của anh, không thích người hâm mộ hỏi quá nhiều về vấn đề riêng tư.

Lời đã đến cửa miệng bị Nhan Tiêu nuốt xuống, cô yên lặng nhìn ra khung cảnh thành phố đang vụt dần qua. Lái qua một khu phố bán thức ăn ngon, mùi thơm từ ngoài bay vào, cái bụng trống rỗng của Nhan Tiêu đột nhiên thấy đau. Cô không ăn cơm trưa, bây giờ lại tối rồi, mùi thơm thức ăn đang hành hạ cô. Thật là nhớ món lẩu tôm nấu với cá ma lạt nóng quá...

Nhìn con đói bụng xuống, cô thu hồi tầm mắt dò xét hỏi: "Bác sĩ Hoắc, anh thích ăn cay không?" Nhan Tiêu nhớ tới việc Zain đã từng nói anh không ăn cay. Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt mở miệng: "Không ăn cay"

Càng tin chắc hơn Zain là bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu không nhìn được nở nụ cười. Hoắc Trạch Tích không biết lời hân hân thân nói ra lại khiến cô gái ngồi cạnh vui tới mức nào.

Im lặng một lúc, Nhan Tiêu lại không nhìn được vòng vo hỏi: "Bác sĩ Hoắc, anh thường ăn tối chung với ai?" Hoắc Trạch Tích quay đầu nhìn Nhan Tiêu đang thấp thòm đợi câu trả lời, anh có thể nghe được, trọng tâm là ở chữ "Ai".

Hoắc Trạch Tích ngừng một chút, trả lời: "Một mình không được sao?"

"Không ăn cùng với bạn gái?" Nhan Tiêu cắn răng hỏi

"Tôi độc thân"

Nhan Tiêu kiểm chế tâm trạng vui vẻ, lại mơ hồ nghi ngờ. Anh ấy rõ ràng ưu tú như vậy, không chỉ có nhan sắc mà còn tài giỏi, con gái bây giờ thích nhất là những chàng trai như anh, không có bạn gái thì thật là không tưởng tượng được. Có phải là mới chia tay hay không..

Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Cô ăn cơm tối cùng ai?"

Lúc này Nhan Tiêu hỏi anh ta vấn đề, thực chất là muốn biết anh có bạn gái hay chưa. Bây giờ anh ấy hỏi ngược lại mình, vậy ý là...

"Tôi chưa có bạn trai!" Cô không hề suy nghĩ nhiều, bật thốt lên

Hoắc Trạch Tích sững sờ hai giây, ngay sau đó cười: "Ý tôi là nếu như tối nay cô không có hẹn, vậy tôi mời cô đi ăn cơm"

Nhan Tiêu ngáy người ra, hồi lâu mới phản ứng được " Có thật không?"

Hoắc Trạch Tích quẹo vào đậu xe ở ven đường: "Tôi thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào tiệm bán lẩu."

Cô rõ ràng như vậy? Nhan Tiêu lặng lẽ dời mắt ra bên ngoài cửa kính, không nhìn được mỉm cười. Xuống xe Nhan Tiêu lặng lẽ đi theo anh. Vóc dáng Hoắc Trạch Tích rất cao, Nhan Tiêu đứng chưa tới bả vai anh. Vóc người thật tốt! Nhìn bóng lưng anh Nhan Tiêu lặng lẽ nghĩ

Hoắc Trạch Tích bước chậm chờ Nhan Tiêu đuổi theo, hơi cúi đầu nói: "Cô nói cho người nhà một tiếng để tránh bọn họ lo lắng."

Nhan Tiêu ngoan ngoãn ồ một tiếng, lấy điện thoại di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho mẹ Nhan, đột nhiên một người bùng chảo dầu chiên cá đi tới, Hoắc Trạch Tích kéo tay cô tránh khỏi người ta, "Cẩn thận."

Nhan Tiêu bị hành động bảo vệ đơn giản của Hoắc Trạch Tích làm rung động, tay chợt run một cái, tin nhắn chưa gõ xong đã vô tình gửi đi.

Vừa ngồi vào chỗ bên cửa sổ, mẹ Nhan nhận được tin nhắn lấp lửng liền gọi tới cho cô. Nhan Tiêu cầm điện thoại, cười xin lỗi một tiếng.

Nơi này hơi ồn ào, Nhan Tiêu che một lỗ tai, âm lượng tăng lên: "Con ăn cơm bên ngoài... quán lẩu... cùng bác sĩ Hoắc... mẹ nói bác sĩ Hoắc nào à? Chính là Hoắc ca ca..."

Nghe được ba chữ "Hoắc ca ca", ánh mắt nhìn thực đơn của Hoắc Trạch Tích ngưng một chút, ngừng đầu nhìn Nhan Tiêu, cô vừa cúp điện thoại, cười với anh rồi nói: "Mẹ tôi cứ coi tôi là con nít vậy, không yên tâm."

Hoắc Trạch Tích cười nhạt: "Cô cũng rất giống con nít"

Nghe lời nói của anh, Nhan Tiêu tròn to hai mắt: "Tôi cũng hơn hai mươi rồi nha!"

"Việc này cùng tuổi tác không có liên quan"

"Vậy cái gì mới có liên quan?" Nhan Tiêu nháy nháy mắt

Hoắc Trạch Tích hí nửa mắt, suy nghĩ một chút: "Dựa vào cảm giác."

Nhan Tiêu bị câu trả lời đẩy lên lòng hiếu kì: "Vậy anh cảm giác tôi là gì?"

"Bé gái". Hoắc Trạch Tích nói không một chút do dự

Nụ cười Nhan Tiêu dần dần tắt, làm như không có việc gì nhìn vào thịt trong nồi, đè nén cảm giác thất vọng xuống

Lúc ăn lẩu Nhan Tiêu phát hiện Hoắc Trạch Tích không ăn nhiều, đại khái là anh không hay ăn lẩu, đi ăn là theo mong muốn của cô.

Hoắc Trạch Tích ôn nhu thân thiện, hoàn mỹ không có một điểm xấu nào cả, nhưng Nhan Tiêu biết anh đối với mọi người cũng như vậy, lễ phép nhưng hơi hột.

Trong lúc im lặng, Nhan Tiêu nhớ tới chuyện khi còn bé, bắt đầu tìm đề tài: "Khi còn bé tôi thường hay xuống lầu tìm anh chơi, mỗi lần đều là mẹ Lưu mở cửa, anh không làm bài tập thì cũng đã đi học thêm."

Hoắc Trạch Tích hơi nhú mày: "Nghe cô nói như vậy, làm sao tôi có cảm giác... trước kia tôi rất nhàm chán?"

Nhan Tiêu mò thức ăn trong nồi, một bên lắc đầu: " Không có, khi đó tôi cảm thấy Hoắc ca ca anh rất lợi hại!"

Hoắc Trạch Tích không nhìn được cau mày, cô gọi anh là "ca ca", nghe có chút ý vị không rõ, anh chần chừ mở miệng: "Cô biết tên tôi không?"

Nhan Tiêu cắn một khối bánh mật, ngây ngốc. Cô đúng là không biết tên anh thật.

Nhìn cô phản ứng mờ mịt, Hoắc Trạch Tích nói chậm lại: "Hoắc Trạch Tích, đầm nước trạch, phân tích tích."

"Hoắc... Trạch Tích?" Cô dò xét đọc một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bánh nướng kiểu pháp (1)

Nhìn trần nhà, Nhan Tiêu nằm hình chữ "Đại"* trên giường.

*Đại 大

Đồ trang sức đã tháo sạch sẽ, tóc cũng bị búi thành một búi lộn xộn, nghĩ tới hôm nay cùng nam thần ba năm ăn cơm tối, cô cảm thấy như đang nằm mơ.

Mặc dù Hoắc Trạch Tích đối với mình rất tốt, để cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, nhưng cô có thể nhìn ra, người này rất biết cách đối nhân xử thế, quan hệ tình cảm nam nữ một chút cũng không có.

* Được sủng ái mà lo sợ

Chẳng lẽ ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô bé? Còn nhấn mạnh chữ "bé" nữa...

Nhưng mà có ai thích làm cô bé đâu! Cô rút cuộc chỗ nào bé? Cúi đầu xuống, quan sát một lần: Đường như... hơi bé thật...

Ôm chần lẩn lộn một hồi, Nhan Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, phải thoát khỏi danh hiệu "Thiếu nữ có vòng 1 nghèo nàn"!

Ở trên mạng tìm kiếm một hồi, Nhan Tiêu biết Hoắc Trạch Tích một tuần làm bốn ngày, vậy nên anh mới có nhiều thời gian online radio?

Thừa dịp còn mấy ngày nghỉ, cô phải nắm chặt thời gian tạo hảo cảm trước mặt nam thần. Cô muốn hiểu về anh nhiều hơn một chút, trước tiên là nhờ vào giọng nói

Rửa sạch trái táo, Nhan Tiêu đem toàn bộ tóc mái kẹp lên đỉnh đầu, mở điện thoại ra lên WeChat.

Sau khi đăng nhập thành công liền hiện ra vô số tin nhắn, cô mở mấy cái, đều là hẹn cô ra ngoài chơi, người không quen trực tiếp loại ra một bên, chỉ mở ra tin của bạn tốt.

Có người thúc giục cô ra clip khiêu vũ, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tôi gần đây phải làm một chuyện vô cùng quan trọng, chuyện đăng clip một thời gian nữa mới tính."

Vẫn là Nhiếp Sơ Sơ tò mò trước: Cậu đang cưa anh đẹp trai còn nói là có chuyện quan trọng

Nhan Tiêu có chút kích động trả lời: Không thiếu nữ nào có thể kháng cự lại sự hấp dẫn của nam thần

Nhiếp Sơ Sơ: Chờ cậu trở thành thiếu phụ liền có thể chống cự nam thần dụ hoặc sao?

Nhan Tiêu:... Cậu đó!

Nhiếp Sơ Sơ: Bác sĩ Hoắc là Zain sao?

Nhan Tiêu: Chắc chắn

Nhiếp Sơ Sơ: Tần công Bác sĩ Hoắc dễ không?

Nhan Tiêu suy nghĩ, Hoắc Trạch Tích không phải dạng người hoàn toàn lãnh đạm, tiếp xúc với anh sẽ cảm thấy rất thoải mái, nhưng nghiêm túc suy nghĩ một chút, anh ấy ôn hòa nhưng hơi hột, dường như càng khó gần hơn...

Nhan Tiêu trả lời: Đường dài lại gian nan! [icon thở dài]

Lúc Zain không online, Nhan Tiêu thường coi lung tung ở phần bình luận.

Cô mở ra tin Weibo mới nhất, bình luận đứng đầu thật là không nhớ nhìn, tất cả đều là lời tỏ tình trần trụi

Trà Đoàn Từ: Lỡ tai sinh ra con khi {???

Gấu Ăn Hàng: Ghẹo ta không ngủ a [doge]

Một Ly Không Khí: Muốn nghe nam thần đóng vai bạn trai xấu hổ

.....

Dưới tình huống như vậy Nhan Tiêu sẽ không trả lời, sau đó sẽ yên lặng nhìn bình luận, trong lòng kích động một chút, thấy bình luận đồng tình sẽ tán thưởng.

Đang lướt Weibo, một cái Weibo mỹ thực đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của cô:

"Muốn bắt được người đàn ông trong lòng, trước hết phải bắt được dạ dày của anh ta"

Suy nghĩ một chút thì câu này rất có đạo lý, hơn nữa Zain thường xuyên đề cử trong radio những món ăn ngon, vậy thì đối với những cô nàng biết làm cơm sẽ có ấn tượng tốt.

"Mẹ! Mẹ cùng mẹ của bác sĩ Hoắc rất thân phải không mẹ?" Nhan Tiêu lao ra khỏi phòng lên giọng hỏi

Ba mẹ Nhan Tiêu đang ngồi trước TV xem phim truyền hình, mẹ Nhan liếc con gái một cái: "Cũng thân, thỉnh thoảng sẽ gặp mặt... Con hỏi cái này để làm gì?"

Nhan Tiêu không biết mở miệng như thế nào, ngoắc ngoắc ngón tay gọi mẹ lại gần, nhỏ giọng: "Mẹ có thể hỏi dì Lưu giúp con được hay không, bình thường bác sĩ Hoắc thích ăn cái gì?"

Bà nghi ngờ nhìn cô, đương nhiên biết cô hỏi là có ý gì: "Con muốn theo đuổi nó?"

Nhan Tiêu có chút ngượng ngùng: "Mẹ cứ đi hỏi dì ấy là được, đừng nói cho dì ấy biết là do con hỏi."

"Mẹ bỗng dưng vô cớ hỏi con trai người ta thích ăn gì, người bình thường cũng sẽ hoài nghi chứ? Con trả lời mẹ, có phải con muốn theo đuổi nó hay không?" Mẹ Nhan vào thẳng vấn đề.

Nhan Tiêu gãi gãi mặt: "Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, tóm lại cứ hỏi giúp con..."

"Ài, tiểu tử kia bây giờ đáng đáp thế nào?" Mẹ Nhan cảm thấy vô cùng hứng thú với Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu biết mình không trốn thoát nổi, do dự trả lời: "Vô cùng tốt."

"Chưa bao giờ thấy con theo đuổi nam sinh nào, sao bây giờ lại chủ động vậy?"

Nhan Tiêu không nghĩ nhanh như vậy liền bại lộ chuyện mình thích Hoắc Trạch Tích, không tính nói với mẹ nghe: "Mẹ đừng nói bậy bạ, tóm tại cứ giúp con đi đã."

Sau khi nhờ mẹ, Nhan Tiêu lại chui về phòng.

Nghe Zain phát Radio xong, cô cũng không còn tâm trạng để ngủ nữa.

Ban đêm khiến tâm trạng người ta lắng đọng lại, trong đầu cô đều là hình ảnh mỗi buổi tối ba năm gần đây. Chuyện thích Zain này cô cũng cảm thấy không chân thật, giống như một giấc mộng, là một giấc mộng đẹp.

Hiện tại cô không thể không chế mình cảm giác muốn được biết thêm nhiều về anh.

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhiếp Sơ Sơ một mực muốn biết nhan sắc nam thần mà Nhan Tiêu coi trọng, sống chết kéo Nhan Tiêu mang cô theo đến nơi Hoắc Trạch Tích làm việc.

Đầu tiên Nhan Tiêu từ chối: "Hôm qua tớ mới tới đó, không có lí do đi nữa."

"Cậu không phải là đang theo đuổi anh ta hay sao? Đó chính là lí do!"

Nhan Tiêu cắn môi, quần quít: "Nhưng tớ không muốn để anh ấy biết tớ thích anh ấy"

"Có người nào theo đuổi người khác như cậu sao? Chưa ra quân đã chết rồi!" Nhiếp Sơ Sơ lộ vẻ không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cau mày giải thích: "Bây giờ tớ với anh ấy còn chưa quen thân, cậu cảm thấy anh ấy sẽ chấp nhận tớ sao?"

Nhiếp Sơ Sơ chậm rãi gật đầu, lại nghĩ tới cái gì: "Cậu nói thẳng thích anh ta ba năm, mỗi tối đều nghe giọng của anh ấy trên radio mới có thể ngủ, tớ không tin anh ta không có cảm giác."

"Không được không được! Tớ không nói đâu!" Nhan Tiêu cho tới bây giờ còn chưa tỏ tình nam sinh nào, sao có thể lập tức nói ra những lời này?

Nhiếp Sơ Sơ muốn quỳ, cái gì cũng không được, Nhiếp Sơ Sơ chưa bao giờ thấy Nhan Tiêu dè dặt như vậy với ai, xem ra lần này là thật lòng.

"Như vậy đi, chúng ta cài trang một phen, lên chạy vào bệnh viện nhìn anh ta một cái, không làm gì khác." Nhiếp Sơ Sơ quả thật không nhịn được lòng hiếu kỳ.

Nhan Tiêu bối rối cắn ngón tay, một lúc lâu mới nhìn Nhiếp Sơ Sơ, hoài nghi: "Có thể đảm bảo không bị phát hiện sao?"

"Có thể! Tóm lại cậu cứ nghe tớ chỉ huy là được" Ánh mắt Nhiếp Sơ Sơ lóe sáng.

Nhan Tiêu suy nghĩ, cảm thấy mình đáp ứng lời thỉnh cầu của Nhiếp Sơ Sơ thật là bị ma quỷ ám ảnh.

Cô nghe theo sự chỉ huy của Nhiếp Sơ Sơ, mặc lên bộ đồ thể thao màu xanh da trời rộng thùng thình, còn đeo một cái mắt kính không có tròng chỉ có gọng màu đen, thắt tóc bím buộc đuôi ngựa.

Nhiếp Sơ Sơ nhìn Nhan Tiêu một bộ dạng không thể hài lòng hơn, đánh ngực bảo đảm: "Bộ dạng này của cậu tớ còn không nhìn ra, cậu yên tâm đi!"

Để phòng ngừa, Nhan Tiêu còn đeo khẩu trang lên che mặt. Vì vậy, cô vũ trang toàn thân đi cùng Nhiếp Sơ Sơ vào cửa bệnh viện.

Đi vào bệnh viện, Nhan Tiêu kéo Nhiếp Sơ Sơ chạy thẳng tới cuối hành lang, phòng một lẻ hai.

Hôm nay người đến khám cũng rất nhiều, phòng khám đóng chặt cửa, Nhan Tiêu không thể làm gì khác hơn là kéo Nhiếp Sơ Sơ ngồi vào hàng ghế bên cạnh.

Nhan Tiêu nói cho Nhiếp Sơ Sơ biết chiến lược: "Chờ lát nữa cửa mở ra, cậu liền tiến tới nhìn, người đẹp trai nhất chính là anh ấy."

Nhiếp Sơ Sơ buồn cười: "Có thể chỉ cần kẻ hơn không? Tớ lại không cảm thấy người đẹp trai nhất là anh ta!"

"Tóm lại chính là đẹp trai nhất, đặc biệt đẹp trai, một cái là có thể nhìn ra!"

Nhiếp Sơ Sơ cười không nói, mới vừa quay đầu, cánh cửa kia đã mở ra. Không đợi Nhan Tiêu kịp phản ứng, Nhiếp Sơ Sơ đã cất bước xông tới, nhìn vào bên trong.

Động tác Nhiếp Sơ Sơ khoa trương, Nhan Tiêu khản trương đi tới kéo cô: "Nhanh lên một chút!"

Nữ phụ tá rõ ràng bị cái nhìn của Nhiếp Sơ Sơ dọa sợ, cuống cuồng khản trương. Không ngờ bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc: "Cô tìm ai?"

Không có ai so với Nhan Tiêu rõ ràng hơn ---- đây là giọng của Hoắc Trạch Tích!

Nhan Tiêu không nhận được nữa, cảm thấy mình mà nhìn tiếp nữa nhất định sẽ cùng đồng đội như heo Nhiếp Sơ Sơ làm bại lộ, vì vậy vội vàng tránh sang một bên, bắt đầu chạy ra khỏi hành lang.

Thấy Nhan Tiêu vội vàng chạy trốn, Nhiếp Sơ Sơ cũng chạy theo cô. Vì vậy dưới con mắt của mọi người, hai con người lén lút đột nhiên chạy ra khỏi bệnh viện, mọi người ngồi ngoài hành lang liền vội vàng nhìn vào túi xách mình xem liệu có bị mất thứ gì hay không.

Không biết là ai đột nhiên la lên: "Điện thoại di động của tôi mất rồi!"

Bảo vệ hành lang nhanh chóng chạy theo bắt lại hai cô nàng.

Nhiếp Sơ Sơ vừa muốn đuổi kịp Nhan Tiêu, sau lưng truyền tới một tiếng "Đứng lại", cô sợ hết hồn liền vội vàng quẹo cua, chui vào nhà vệ sinh nữ.

Nhan Tiêu không may mắn như vậy, chạy đến trong hành lang dừng lại thở hồng hộc, đột nhiên bị đẩy một cái, sau đó hai tay bị buộc cố định sau lưng, truyền tới âm thanh đàn ông tục tĩu: "Không được nhúc nhích! Cô lấy trộm cái gì?"

Nhan Tiêu: "???"

Gi?

"Tôi không lấy cái gì cả!" Nhan Tiêu bị người đàn ông siết chặt tay làm đau, "Đại ca anh không bắt nhầm người chứ?"

Người kia không để ý tới cô, bắt đầu nói lớn giọng vào bộ đàm: "Một người đàn bà che mặt đã bị bắt, một người khác đang trốn trong nhà vệ sinh nữ."

....

Vào giờ phút này mười ngàn con thảo nê mã liên tục chạy qua trong đầu Nhan Tiêu *

* Câu chửi thề

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bánh nướng kiểu pháp (2)

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Đại ca, anh bắt lầm người! Chúng tôi không phải ăn trộm!"

Bảo vệ không quan tâm tới, tiếp tục túm lấy cô lôi đi. Xung quanh người vây lại ngày càng đông. Nhan Tiều nhỏ nhẹ nói: "Anh là đàn ông à, lôi kéo tôi như vậy không mất mặt hay sao?"

Bảo vệ do dự một chút rồi tiếp tục kéo Nhan Tiều ra ngoài: "Cô không lừa được tôi đâu!"

Nhan Tiều cảm thấy vui mừng vì mình còn đang mang khẩu trang, nếu không cô thật muốn đập đầu tự tử ngay chỗ này.

"Anh lục soát đi. Tôi không có lấy gì cả"

"Vậy ở trên người bạn của cô!"

...

Nhan Tiều không giải bày nữa, yên lặng đi theo tới phòng bảo vệ. Một phút sau, Nhiếp Sơ Sơ từ trong nhà vệ sinh bị bắt đi ra đã thấy Nhan Tiều ngồi thẩn thờ, sau lớp khẩu trang là sắc mặt tỉnh mịch.

Nhiếp Sơ Sơ nức nở: "Mặt cậu như vậy nghĩa là thế nào? Mau giải thích đi"

"Tớ giải thích, bọn họ không nghe"

Bảo vệ không để ý tới hai người bọn họ, lục soát toàn thân ra được một số đồ đạc một lúc lâu mới gọi người đã đánh rơi điện thoại tới nhận, kết quả dĩ nhiên là không có.

Nhan Tiều giận đến mức trợn mắt: "Bây giờ chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Bảo vệ kiên định lắc đầu: "Hai người nói một chút, tới bệnh viện làm gì?"

Nếu như Nhan Tiều là người qua đường nhất định sẽ cảm động vì sự trách nhiệm của anh bảo vệ này, nhưng lúc này người bị hiểu lầm là mình, Nhan Tiều rất muốn khóc: "Chuyện này mà anh cũng quản?"

"Cô tới bệnh viện, một không khám bệnh, hai không thăm bệnh, cô nói xem cô tới để làm gì?" Người bảo vệ truy hỏi bọn họ không tha.

Nhiếp Sơ Sơ tranh trả lời: "Ở đây có người quen của cô ấy."

Nhan Tiều nhất thời luống cuống, kéo Nhiếp Sơ Sơ lại: "Cậu nói bậy gì vậy" Nếu để cho Hoắc Trạch Tích biết chuyện này, cô không muốn sống nữa.

Nhiếp Sơ Sơ đã biết tâm tư của Nhan Tiều, nhưng bây giờ không khai ra Hoắc Trạch Tích, hai người bọn họ không thể nào thoát khỏi nghi ngờ

"Nhan Tiều, cậu suy nghĩ một chút đi, nếu không làm vậy chuyện này sẽ to hơn!"

Nhan Tiều còn đang đấu tranh, lời của Nhiếp Sơ Sơ đã ra khỏi miệng: "Chính là bác sĩ Hoắc nổi tiếng nhất ở đây, không tin anh để cho hắn tới đây đối chất"

Vừa dứt lời, Nhan Tiều hoàn toàn luống cuống, giọng cảnh cáo: "Nhiếp Sơ Sơ"

Bảo vệ hơi ngại người, nhưng vẫn chân chừ gọi đến phòng khám 102

Đã tới bước này thì không thể làm gì khác hơn, Nhan Tiều không biết làm gì để đối mặt với anh, trong bụng hốt hoảng, vành mắt cũng đỏ theo.

Thấy cô khóc, bảo vệ lặng im, Nhiếp Sơ Sơ lắc lắc tay anh bảo vệ: "Anh thấy chưa, anh làm người ta khóc rồi đấy!"

Mình cũng là nguyên nhân gây ra chuyện này. Nhiếp Sơ Sơ liếm môi, vỗ bả vai Nhan Tiều an ủi: "Vui đến nỗi muốn khóc sao?"

Nhận được điện thoại của bảo vệ, Hoắc Trạch Tích đến rất nhanh, chưa kịp cởi áo bác sĩ. Nhan Tiều nhìn bóng người phía xa, lòng càng khó chịu. Cô không biết làm sao đối mặt với vẻ mặt hốt hoảng của anh, bỗng dưng cảm thấy ỳ ạch.

"Bác sĩ Hoắc, anh cuối cùng cũng tới! Anh nhìn xem hai người này có quen không?" Đại ca bảo vệ vội vàng hỏi

Hoắc Trạch Tích quay người nhìn về phía hai cô gái: một người đứng cạnh bàn, nhìn chăm chăm hắn, còn một người gục mặt xuống bàn không biết là ai

"Không biết" Hoắc Trạch Tích trả lời quả quyết.

Nhiếp Sơ Sơ vỗ vỗ Nhan Tiều: "Cậu ngẩng đầu lên cho tớ!"

Giằng co mấy giây, Nhan Tiều mới chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt cùng chớp mũi đỏ ửng, nhìn là biết cô vừa khóc xong.

Thấy rõ mặt cô, Hoắc Trạch Tích kinh ngạc, nhíu mày: "Sao cô lại ở đây?"

Vừa nghe giọng nói anh, Nhan Tiêu lại sụp đổ, thút thít nói: "Tôi không phải ăn trộm... bọn họ không tin"

Bộ dạng Nhan Tiêu khóc thật là không thể dùng hoa thơm để hình dung, nhất định là một cái tháp sụp đổ.

Nhiếp Sơ Sơ áy náy sờ mũi, lại đem mũi dùi hướng về phía bảo vệ: "Các anh làm việc đáng tin hơn được không? Đã giải thích không phải là ăn trộm, cũng đã bị xét người rồi, còn bị đổ oan nữa."

Hoắc Trạch Tích rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Nhan Tiêu: "Bây giờ không sao rồi, đừng khóc." Lúc đang đau lòng mà nhận được sự an ủi đương nhiên sẽ cảm thấy rất oan uất.

Hoắc Trạch Tích an ủi khá tốt, Nhan Tiêu lại càng không kiềm chế được, bả vai rung lên rung xuống, muốn ngừng khóc cũng không được.

"Đều là tại tôi! Cô gái đừng khóc nữa!"

Thấy cô khóc quá đau thương, bảo vệ đại ca cảm thấy như mình vừa làm ra chuyện vô cùng ác độc, cảm thấy rất có lỗi.

Hoắc Trạch Tích bình tĩnh, mặc dù không biết chuyện xảy ra như thế nào, nhìn Nhan Tiêu bộ dạng ủy khuất, có chút không đành lòng, nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Vây đi, cô chờ tôi một chút, tôi còn một bệnh nhân đang chờ, chờ một chút tôi tới tìm cô."

Nhan Tiêu hít thở sâu để bình tĩnh một chút, nhìn Hoắc Trạch Tích khoác áo bác sĩ bên trong túi còn cái bút đèn, chính là bộ dạng đang bận bịu, trong lòng áy náy.

"Anh đi làm việc đi, không cần để ý tới tôi..."

"Chờ tôi." Hoắc Trạch Tích lặp lại một lần nữa.

Nhan Tiêu hít mũi, ngẩng đầu nhìn tròng mắt đen nhánh, gạt đầu một cái.

Chờ cho đến khi chuông đồng hồ chỉ 12 giờ, thời gian bác sĩ ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhiếp Sơ Sơ vô cùng biết thân biết phận, Hoắc Trạch Tích vừa mới đi, cô liền chuẩn bị lách người, trước khi đi không quên cười một cái "Bác sĩ Hoắc thật đẹp trai nha! Tớ cũng không làm kỳ đà cản mũi đâu!"

Nhan Tiêu bộ dạng không quan tâm xì mũi, phất tay với Nhiếp Sơ Sơ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ nếu Hoắc Trạch Tích hỏi cô tới bệnh viện làm gì thì phải trả lời thế nào, không ngờ đã thấy bóng của Hoắc Trạch Tích quẹo cua hành lang đi tới.

Cô đứng bật dậy, không biết ánh mắt nên đặt ở đâu nên giả bộ nhìn đông ngó tây.

Một bảo vệ khác không rõ tình huống, lại không dám hỏi Nhan Tiêu, chờ Hoắc Trạch Tích bước vào mới lên tiếng: "Hôm nay thật ngại, có một người trùng hợp bị rơi điện thoại, không làm rõ tình hình, khiến bác sĩ Hoắc cùng cô gái này khó xử."

"Không sao", Hoắc Trạch Tích nói, lại nhìn về Nhan Tiêu: "Đi ra thôi."

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa, áo khoác dài màu trắng bên ngoài áo len mỏng xanh da trời, khí chất sạch sẽ.

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của mình, chân nhanh nhện đi theo anh, miệng lẩm bẩm trách Nhiếp Sơ Sơ cái trang để không bị chú ý, rõ ràng là càng bắt mắt hơn...

Đi ra khỏi phòng bảo vệ, Nhan Tiêu cúi đầu đi theo hấn, do dự mở miệng: "Cái đó..."

Hoắc Trạch Tích hơi quay đầu, chờ cô nói tiếp. Nhan Tiêu do dự một hồi: "Hôm nay thật xin lỗi!"

"Tại sao phải nói xin lỗi?"

Nhan Tiêu nghe vậy ngẩng đầu, hấn đứng ở phía trước bất động nhìn cô, bóng người cao lớn, ngược sáng không thấy rõ mặt.

"Quấy rầy công việc của anh, lại gây phiền toái cho anh..." Giọng nói Nhan Tiêu rất nhỏ, mang một chút giọng mũi.

Chẳng qua đây là chuyện nhỏ, nhưng dáng vẻ áy náy của cô giống như con nít đang làm sai chuyện gì, tràn đầy vẻ ủy khuất khiến Hoắc Trạch Tích không nhịn được, cuối cùng bất đắc dĩ cười: "Vây cô tính bồi thường như thế nào?"

Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, biết là Hoắc Trạch Tích đang đùa nhưng vẫn sững sờ chốc lát, dò xét mở miệng: "Vây... Tôi mời anh ăn cơm?"

"Buổi trưa tôi không thể rời bệnh viện."

"Vậy tôi... Mời anh ăn cơm ở căn tin?" Nhan Tiêu dè dặt hỏi hần.

Yên lặng chốc lát, Hoắc Trạch Tích tựa như vừa cười, cho tay vào túi áo khoác, cúi đầu đi khỏi phòng bảo vệ: "Vậy đi thôi."

Nhan Tiêu cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, không biết phải vì ngồi quá lâu óc chưa hoạt động mà bị nụ cười của hần mê hoặc, đi theo bên cạnh Hoắc Trạch Tích tới căn tin.

Tới giờ ăn cơm của bác sĩ, trên đường gặp phải đồng nghiệp chào hỏi Hoắc Trạch Tích, ai cũng tò mò nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cười có chút lúng túng, đối với đồng nghiệp của hần gật đầu.

Thẳng đến căn tin, Hoắc Trạch Tích bỗng dừng trở thành trung tâm của sự chú ý, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy chung quanh ánh mắt của các cô gái như tia X, đem cô đốt cháy sạch sẽ.

Mím môi cúi đầu, chỉ lo đi theo bước chân của Hoắc Trạch Tích, anh đột nhiên dừng lại khiến Nhan Tiêu không phản ứng kịp, suýt nữa đụng vào lưng anh, phải lui về sau mấy bước kéo dài khoảng cách.

"Ăn cái gì?" Hoắc Trạch Tích bình thản hỏi cô

Nhan Tiêu tùy ý nhìn thực đơn, dờ dờ mắt kính gọng đen: "Vậy... gà Cung Bảo đó cũng được."

Hoắc Trạch Tích nhìn đi căn tin gọi đồ ăn, Nhan Tiêu tìm trong túi xách tìm tiền lẻ, lại nghe tiếng quẹt thẻ, ngay sau đó là giọng nói Hoắc Trạch Tích chọn món.

Nhan Tiêu: "..."

Bị gạt rồi! Chỗ này ăn phải quẹt thẻ cơm a!

Đã nói là mời người ta rồi...

Cô chột chột cánh tay Hoắc Trạch Tích, chờ hần nghiêng đầu nhìn cô, mới quần quít mở miệng: "Không phải là nói tôi đền bù cho anh à?"

Hần sững sốt một giây, hơi nhú mày: "Cô cùng tôi ăn cơm, coi như là đền bù."

Nhan Tiêu thật muốn khóc, âm áp quá, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cô còn phải đối đầu với bao nhiêu tình địch đây...

Di làm ở căn tin quan sát cô, kinh ngạc hỏi Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc, bạn gái của cậu à?"

Hoắc Trạch Tích ở trong bệnh viện được phái nữ coi là nam thần, nhưng mà nam thần này quá khiêm tốn, cuộc sống tình cảm vô cùng mơ hồ, trong bệnh viện truyền ra một vài lời đồn; nào là bác sĩ Hoắc đã kết hôn rồi, còn nói hần thật ra thích đàn ông...

Lần này đột nhiên lại mang theo một cô gái lạ tới ăn cơm, đây thần kinh bát quái của mọi người liền hoạt động hết công suất.

Dọc theo đường đi không ngừng có người thắc mắc về Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích đều nói là bạn, Nhan Tiêu lúng túng, không nghĩ mọi người lại quan tâm đến vấn đề tình cảm của hần như vậy.

Tìm được một chỗ cạnh cửa sổ, Nhan Tiêu đặt đĩa thức ăn xuống, liếc trộm sắc mặt của Hoắc Trạch Tích. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt dò xét của mọi người.

Ăn thức ăn ở trường học hơn mười năm, Nhan Tiêu không trông mong gì nhiều, nhưng vừa ăn mấy đĩa cơm, cô phát hiện ăn khá ngon, kinh ngạc nói với Hoắc Trạch Tích: "Thức ăn ở căn tin bệnh viện ăn cũng ngon thật!"

Hoắc Trạch Tích tùy ý cười với cô một cái. Lần trước cùng nhau ăn cơm, Nhan Tiêu khản trương muốn chết, căn bản không dám nhìn hần lâu; lần này quang minh chính đại nhìn mấy lần, cô phát hiện cách Hoắc Trạch Tích cầm đũa rất khác mình, ngón tay cong cong rất đẹp mắt.

Lơ đãng giương mắt, Hoắc Trạch Tích đối diện với ánh nhìn chăm chú của Nhan Tiêu, người kia chột dạ cúi đầu lùa cơm, ăn như hổ đói che giấu sợ bị phát hiện.

Hoắc Trạch Tích đang định nhắc Nhan Tiêu ăn từ từ thôi thì đột nhiên có người vỗ vai hần một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bánh nướng kiểu pháp (3)

Nhan Tiêu nhận ra người đàn ông đeo mắt kính này, đây là người cô nhìn thấy đã ở cùng trong phòng khám bệnh của bác sĩ Hoắc.

Bác sĩ đeo mắt kính nhìn chòng chọc Nhan Tiêu mấy lần, lại chuyển hướng Hoắc Trạch Tích: “Hai người là thật?”

Nhan Tiêu đang nuốt com thiếu chút nữa là sặc, ho khan mấy tiếng, Hoắc Trạch Tích vẫn còn bình tĩnh, hơi mắng: “Cậu đùa gì vậy?”

“Vậy vị này là?” Mắt kính nháy nháy mắt đánh giá Nhan Tiêu

“Bạn” Hoắc Trạch Tích nói sang chuyện khác: “Ăn com không?”

“Tớ không có người đẹp cùng ăn com nên đã ăn xong lâu rồi!” Mắt kính chưa cam tâm, ngồi cạnh Hoắc Trạch Tích, hỏi Nhan Tiêu: “Nói về cô gái này đi, cô thật là bạn bình thường của cậu ta?”

Nhan Tiêu đâm đũa vào đĩa com, mang chút miễn cưỡng cười: “Ừ”

Cô nhìn ra người đàn ông này cùng Hoắc Trạch Tích quan hệ không tệ, đôi mắt với bạn của anh, cô vẫn sẽ hơi khản trương.

“Tôi tên là Luru Du, ở cạnh phòng khám của bác sĩ Hoắc, cô rảnh có thể tới tìm tôi!” Luru Du vừa nói vừa nhoen lên nụ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Nhan Tiêu không phải là người chủ động, nhưng mà anh ta là người quen của bác sĩ Hoắc, cô sẽ tương đối thân thiết một chút: “Chào anh, tôi tên Nhan Tiêu.”

“Thực ra thì lúc trước nhìn cô, thấy cô rất quen, như là đã gặp ở đâu rồi...” Luru Du vừa nói vừa cau mày nhắm mắt lại, suy tư: “Nhưng lại không nhớ nổi!”

Nhan Tiêu hoài nghi có phải anh ta thấy mình trên video khiêu vũ hay không nhưng cũng không nhắc tới, chỉ cười cười đáp lại.

Nhưng mà những lời này vào tai người khác lại hiểu thành cố ý bắt chuyện, Hoắc Trạch Tích không mặn không nhạt mở miệng: “Cậu không thấy chiều này hơi cũ sao?”

Luru Du đang muốn kêu oan uống, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhỏ giọng cười: “Thật là bạn bình thường sao?”

“Khi còn nhỏ có quen biết.” Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt giải thích

Bọn họ đang nói cái gì một câu Nhan Tiêu cũng không rõ, chỉ thấy Luru Du cười có chút khoa trương: “A, em gái a! Nhan Tiêu cô mấy tuổi rồi?”

“Tôi hai mươi” Nhan Tiêu nói xong nhìn Hoắc Trạch Tích một cái.

“Đang học đại học phải không?”

“Ừ”

“Học cái gì?”

“Khiêu vũ”

Người này giống như đang tra hỏi vậy, Nhan Tiêu trả lời từng cái, lại không nhận được liếc trộm Hoắc Trạch Tích, anh giống như không thích ăn hành, đĩa hành một chút cũng không đụng tới.

Nhìn thấy Nhan Tiêu tâm viên ý mã*, Luru Du đứng dậy, “Vậy hai người tiếp tục ăn đi, tôi đi trước.”

* ý chỉ Nhan Tiêu đang nói chuyện với Luru Du mà chỉ chú ý Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích không ngẩng đầu, Nhan Tiêu ngược lại lễ phép cười vẫy tay: “Hẹn gặp lại.”

Luru Du đột nhiên cúi đầu nhìn cô: “Nhan Tiêu đúng không?”

Nhan Tiêu trở mắt một chút, gật gật đầu.

“Lần sau trò chuyện tiếp nha!” Luru Du vừa nói vừa cười, đi về phía xa

Nhan Tiêu thu hồi ánh mắt, bất ngờ đụng phải tầm mắt của Hoắc Trạch Tích, cô đột nhiên giật mình, cúi đầu hoảng hốt gấp thức ăn.

Một cục thịt thỏ, hai cục thịt thỏ, ba cục thịt thỏ...

Chờ một chút!

Hình như cô gọi đồ ăn... Làm gì có món thịt thỏ chứ?

Vậy cô gấp là...

Nhan Tiêu sùng sốt hai giây, đĩa còn gấp một miếng, lặng lẽ thả lại đĩa đối diện.

Wtf!!!

Lỡ gấp thức ăn trong đĩa của anh ta rồi!

Nhan Tiêu à có phải đầu óc của mày bị nước vào rồi không...

Mặc dù trong lòng đã tự đâm mình 180 đao, nhưng ngoài mặt cô vẫn giả bộ ổn định, dưới ánh mắt của anh uống một hớp nước, cười khan mấy tiếng: “Có hơi cay ha ha ha...”

Hoắc Trạch Tích dường như đang cười, quay đầu nhìn hướng khác, che giấu ho một tiếng.

Nhan Tiêu đỡ trán, nhắm mắt một cái: Thật sự là quá mất mặt...

Qua mấy giây, giọng nói Hoắc Trạch Tích đột nhiên vang lên: “Đưa đĩa cho tôi.”

Nhan Tiêu còn đang bận mắt mặt không phản ứng kịp, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Hoắc Trạch Tích: “Hả?”

Ánh mắt hắn tỏ ý cần đĩa của cô.

Nhan Tiêu không rõ cho nên vẫn nghe lời đem đĩa đưa cho anh.

Sau đó cô nhìn thấy, Hoắc Trạch Tích đem tất cả thịt thỏ gấp lên cho vào trong đĩa của cô, nhân lúc đầu óc cô đang hỗn độn lại đem đĩa trả về: “Xong rồi.”

.....

Sau một hồi ăn mà không biết có ngon hay không, Nhan Tiêu cùng Hoắc Trạch Tích đi ra khỏi căn tin, cô lên tiếng dò xét: “Bác sĩ Hoắc?”

Hắn hơi cúi đầu: “Ừ?”

“Sao anh không hỏi tôi sao hôm nay tôi lại tới đây?”

Hắn hôm nay cái gì cũng không hỏi, cũng không tò mò sao cô bị vu thành ăn trộm, làm cho Nhan Tiêu cảm thấy kỳ quái.

Hoắc Trạch Tích cho tay vào áo khoác dài màu trắng, giọng tùy ý: “Nếu như cô muốn giải thích, sẽ tự mình nói.”

Hắn lựa chọn khoảng cách thích hợp, không gần không xa, không hỏi cô bất kì chuyện gì, cũng không tiết lộ chuyện của mình.

Như vậy ở chung sẽ vô cùng nhẹ nhàng, Nhan Tiêu lại nhủ mi: Giống như khoác lên mình một cái áo khoác, bất tri bất giác từ chối người khác.

Nhan Tiêu trầm mặc một hồi, dừng bước lại: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Hắn cũng đứng lại, ánh mắt trời quá chói, hơi hí mắt: “Đừng khách khí.”

....

“Sau đó thì sao? Mấy ngày nay cậu cũng chưa gặp lại hắn à?”

Bạn cùng phòng vừa nói vừa cắn miếng khoai tây vang lên rôm rốp, ngồi xếp bằng trên giường Nhan Tiêu, vẻ mặt không thỏa mãn.

Nhan Tiêu dựa vào vách tường, thở dài: “Cậu nói xem tớ còn mượn được cơ gì để đi gặp anh ấy?”

Nữ sinh phía trên giường Nhan Tiêu lộ ra cái đầu: “Cậu cứ tỏ tình đi, tiếp tục như vậy thật tổn sức.”

Mặc dù có câu nói là “Nữ theo đuổi nam, cách một tầng vãi”, nhưng đối với Nhan Tiêu, nếu như cô đơn thuần có cảm tình với nam sinh nào đó rồi đi tỏ tình, thất bại rồi tiếc nuối thì không có gì, đằng này lại là Hoắc Trạch Tích đối với cô có một ý nghĩa nào đó, nếu hắn cự tuyệt cô, cô không dám tưởng tượng mỗi đêm nghe thấy giọng hắn qua radio thì tâm tình của cô sẽ như thế nào.

Cô chìm đắm trong thế giới của hắn thích hắn ba năm, nhưng hắn không biết gì cả.

Cô không dám mạo hiểm, Trong phòng ngủ mấy nữ sinh bất quá cứ thì thà thì thầm, cho dù tắt đèn vẫn không im lặng, lại cùng nhau trò chuyện quên trời đất.

Tâm trạng Nhan Tiêu từ từ lắng xuống, mở điện thoại di động lên radio, đeo tai nghe vào, lần nữa giọng nói chậm rãi truyền vào.

“Tôi hiểu một loại tình cảm thâm trầm nhất, như trong [Leon], trong lòng cô gái có tình cảm: Sau khi xa nhau, tôi tự mình sống thành dáng vẻ của anh; đi ngang qua nhau, nhìn anh đi xem phim, nhưng chỉ dám hỏi anh một câu, anh có khỏe không?”

Cô có nghe tôi nói không? Cô bây giờ có khỏe không?”

Giọng nói truyền qua còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của hắn, kéo dài mấy giây, hơi ngừng lại.

Không có hỏi thăm sức khỏe, không có câu chúc ngủ ngon, chỉ có ngắn ngủi hai phút.

Nhan Tiêu trong đầu trống rỗng: Anh... là đang nói với người nào đó sao?

“Tiểu muội muội, không nghe cậu lên tiếng, đã ngủ chưa?”

Trong phòng có mấy người phát hiện nãy giờ Nhan Tiêu không nói gì, giường ngủ cũng không có ánh sáng điện thoại, bình thường Nhan Tiêu đều là con cú mèo, bây giờ chưa tới mười một giờ rưỡi, có khả năng là cô chưa ngủ.

Thanh âm từ trong chăn truyền ra, mang cảm giác mộng lung: “Tớ hơi mệt.”

Vẫn là Tiểu Giai hiểu cô nhất: “Tâm tình không tốt?”

Cô không lên tiếng, qua một lúc mới chui đầu ra: “Nam thần của tớ... hình như thích người khác rồi.”

Bởi vì sự rối rắm này mà cả ngày thứ hai tâm trạng của Nhan Tiêu không yên, xong giờ học khiêu vũ, buổi chiều liền hẹn Nhiếp Sơ Sơ đi trung tâm thành phố uống cà phê.

Gọi một phần Brownie Cupcake cùng một tách cà phê matcha, Nhan Tiêu ngồi bên cửa sổ chờ Nhiếp Sơ Sơ lấy điểm tâm ngọt.

Cửa sổ bị sương làm mờ, cô dùng ngón tay tùy ý vẽ lên, lại theo bản năng viết chữ “Z”, còn muốn viết toàn bộ tên tiếng Anh của hắn, Nhiếp Sơ Sơ bung cà phê cùng điểm tâm đi tới: “Cậu đang làm gì vậy?”

Nhan Tiêu kịp phản ứng, vội vàng lau chữ kia, nhận lấy cà phê.

“Tớ không ngăn cản cậu có phải cậu tình viết thư tình lên đó luôn đúng không?” Nhiếp Sơ Sơ mang theo ý chọc ghẹo, thêm đường vào cà phê.

Nhan Tiêu uống cà phê không quan tâm lời giễu cợt của Nhiếp Sơ Sơ.

“Cậu đừng có sầu khổ nữa, chờ chút nữa tớ dẫn cậu đi dạo phố đảm bảo chuyện gì cũng không phiền não nữa.” Nhiếp Sơ Sơ vừa nghe chuyện trên radio tối qua, an ủi.

Nhan Tiêu khuấy cà phê trên mặt, hơi than thở: “Được như cậu nói thật tốt...”

Khi chưa gặp được Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy anh chỉ là một người xa xôi không với tới, ở trên radio nên vẫn cảm thấy không thật, nhưng bây giờ anh đột nhiên xuất hiện, so với trong tưởng tượng càng tốt hơn, hơn nữa còn là người quen cũ.

Cô lập tức rối loạn, không phân rõ loại này là thích, là vừa gặp đã yêu, hay là ba năm dài vun đắp.

Cho nên vừa mới bắt đầu, cô đã toàn tâm toàn ý, dù là biết kết quả sau cùng, giống như đang chờ một con thuyền ở sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bánh khoai từ đậu đỏ (1)

Khám xong bệnh nhân cuối cùng thì cũng đã hoàng hôn.

Làm việc ở bệnh viện tư nhân thì tan làm khá sớm, chỉnh lí xong tài liệu, đóng máy vì tính lại, Hoắc Trạch Tích ngồi trên ghế, mắt nhắm mỗi một xoa xoa huyết Thái dương.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Hoắc Trạch Tích cũng mở mắt, nhìn thấy nụ cười không rõ của Luru Du, cau mày: “Không biết gõ cửa à?”

“Không phải là ở bên trong làm chuyện mờ ám, cậu tính toán làm gì?”

Hoắc Trạch Tích không để ý tới anh ta, đứng lên chuẩn bị cởi áo khoác xuống.

Luru Du cầm điện thoại di động lại gần, nhướn miệng cười, mặt đầy gian tình: “Tớ đã nhớ ra người cùng cậu ăn cơm ngày đó là ai rồi!”

Cầm áo của mình mặc vào, Hoắc Trạch Tích đi tới bệ nước cúi đầu rửa tay: “Ài?”

Luru Du đem hình ảnh trên điện thoại đến trước mặt Hoắc Trạch Tích, Hoắc Trạch Tích rửa tay xong cẩn thận lau chùi, xoa đều nước khử trùng lên tay rồi mới ngẩng đầu nhìn về màn hình.

Là bìa của một video, nữ sinh đứng dưới tàng cây hoa anh đào, mặc cái váy màu hồng.

Nhan Tiêu

Hoắc Trạch Tích tùy ý dờn tầm mắt, mặt không cảm giác lau tay.

Luru Du nhìn dáng vẻ vô tình của Hoắc Trạch Tích, thất thanh: “Cậu đã biết từ sớm rồi?”

“Biết cái gì?”

“Nhan Tiêu chính là Tiểu Nhan.” Luru Du có chút kích động.

Hoắc Trạch Tích dừng một chút, sau đó ngẩng đầu, dùng biểu tình “Cậu có bị bệnh không” nhìn Luru Du

Nhìn phản ứng của Hoắc Trạch Tích có lẽ còn chưa rõ, chắc còn hiểu lầm, Luru Du sắp xếp lời nói, giải thích: “Nhan Tiêu là người phát những video khiêu vũ trên mạng, Tiểu Nhan là tên cô ấy dùng trên mạng, hiểu không?”

Không hiểu, cũng không có hứng thú muốn nghe, Hoắc Trạch Tích chọn trọng điểm nhân nhạ hỏi: “Rất nổi tiếng?”

“Đúng vậy, có rất nhiều trạch nam tơ tưởng cô ấy, thật là, không những đáng đáp dễ thương mà còn có chân dài eo đẹp...”

Nghe lời Luru Du càng nói càng không đứng đắn, Hoắc Trạch Tích hơi nhàu mày: “Được rồi.”

“Chờ một chút, cho cậu nhìn video khiêu vũ của cô ấy, đặc biệt dễ thương.” Luru Du vừa nói vừa mở video, là cái tối qua Nhan Tiêu vừa đăng [Tò đã rơi vào bể tình], mới chưa được một ngày lượt xem đã hơn mười ngàn, bình luận kín đến nổi gió thổi cũng không lọt.

Từ trong video hiện lên một vóc dáng nhỏ bé khác với bên ngoài, Hoắc Trạch Tích không thích ứng với cô nàng nhảy nhót ở trên mạng này, lại cau mày: “Đây là cái gì?”

Luru Du: “Cậu không hiểu đâu! Trạch nam rất thích xem!”

Hoắc Trạch Tích nhìn qua mấy cái bình luận:

“Đôi chân này ta có thể chơi một năm!”

“Đây là bạn gái ta”

“Chớ đụng vào vợ ta”

.....

Thu hồi ánh mắt, Hoắc Trạch Tích không tính nhìn nữa, cầm chìa khóa định đi ra ngoài.

Luru Du kéo lại: “Ai ai, cậu không muốn nói gì à?” Bên ngoài là một cô gái hiền lành, hay trên Internet là người được yêu mến.

Hoắc Trạch Tích rũ mắt sửa lại cổ tay áo, giọng nói bình thường: “Nói gì?”

Luru Du thần phục với sự lãnh đạm của Hoắc Trạch Tích: “Nhan Tiêu a!”

Dừng hai giây, Hoắc Trạch Tích tùy ý mở miệng: “Là cô em gái nhỏ.”

Luru Du giống như muốn cười: “Cô ấy nhỏ hơn cậu năm tuổi thôi, chỗ nào giống em gái nhỏ?”

“Chỗ nào cũng giống.”

Lùi lại câu “chỗ nào cũng nhỏ”, Luru Du tựa như bình tĩnh, lắc đầu chắc chắn: “Tớ biết tiểu tử cậu thích loại ngực lớn, có phải hay không?”

Động tác chỉnh cổ áo của Hoắc Trạch Tích ngừng lại, không giận ngược lại cười: “Cậu cho là ai cũng như cậu?”

“Hắc, Tớ chính là người không thích ngực to ấy, tớ chỉ thích kiểu người nghèo nàn vòng một như Nhan Tiêu, hơn nữa còn học khiêu vũ, tay chân mềm mềm kiêu gì cũng có thể...”

“Đừng có ở trước mặt tớ nói bậy bạ như vậy.” Hoắc Trạch Tích cảnh cáo cắt đứt lời của Luru Du

Luru Du nhướn mày: “Vậy cậu giới thiệu cô ấy cho tớ đi.”

Hoắc Trạch Tích lấy đồ đạc đi tới cửa, giọng nhạo báng: “Tớ sẽ không đem tiểu cô nương đẩy tới hố lừa.”

“Ngọa tào*! Ai là hố lừa?”

* Câu chửi thề

...

Thứ bảy về nhà, Nhan Tiêu ngủ cả một buổi trưa, tỉnh lại phát hiện trong nhà không còn người nào.

Cô xoa tóc đi nhà bếp tìm kiếm đồ ăn, ngay cả bữa sáng cũng không còn.

Gọi điện thoại hỏi, cả hai lão ông lão bà đã đi đám cưới, buổi tối mới có thể về.

Dù sao đã là buổi trưa, không cần ăn sáng, chờ tí nữa gọi Pizza ăn đỡ vậy.

Suy nghĩ, Nhan Tiêu chỉ tùy ý rửa mặt một cái, tóc vênh lên cũng lười chỉnh, ăn mặc xuề xòa xuống lầu mua đồ ăn vặt.

Bởi vì thường xuyên ghé, Family Mart dưới nhà đều biết Nhan Tiêu, gật đầu chào hỏi.

Nhan Tiêu ngoắc ngoắc tay, cười nói mấy câu rồi đi vào siêu thị lựa đồ.

Cô chọn đồ ăn không cần đun nấu, trực tiếp thấy đồ ăn ngon là quét qua bỏ vào giỏ.

Ở trước tủ lạnh lựa sữa chua, cô lùi về phía sau hai bước, đột nhiên cảm giác như đụng vào ai đó, đang muốn xoay người nói xin lỗi bỗng dưng nhìn thấy người đằng sau thì lập tức sợ ngây người.

Hoắc Trạch Tích?

Cô tròn to hai mắt, đầu óc cũng ong lên một tiếng.

Hoắc Trạch Tích mặc áo khoác chống gió mỏng, tóc vén tùy ý, mặc dù phối hợp hết sức đơn giản nhưng lại rất có khí chất, khiêm tốn mà không mất tinh xảo.

Xoay người nhìn thấy Nhan Tiêu, mắt Hoắc Trạch Tích thoáng qua vài tia ngạc nhiên rồi rất nhanh biến mất, lại rất mau phản ứng: “Nhan Tiêu?”

Đã hơn một tuần lễ không nhìn thấy anh, không chút chuẩn bị mà gặp được, Nhan Tiêu cảm thấy như đang mơ, ngạc nhiên mừng rỡ lại khản trương, cô muốn hỏi “Sao anh lại tới đây”, lại muốn nói rõ “Nhà tôi rất gần chỗ này”, cuống cuồng, hỗn loạn nói ra: “Anh làm sao lại tới gần nhà tôi?”

Hoắc Trạch Tích bị cái vấn đề nhà ở không giải thích được, theo thói quen liếm môi, chậm rãi nói: “Ba mẹ tôi vừa dọn nhà tới gần đây.”

Nhan Tiêu gật đầu một cái: “À, vậy anh cũng ở gần đây?”

“Mỗi cuối tuần tôi sẽ đến chơi.”

Cô không nhịn được cười vui tươi, thì ra là nhà ba mẹ anh ấy ở gần nhà cô, giống như có câu “Gần quan được ban lộc”...

Cô vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ tai thỏ hồng, tóc mái vênh lên mấy cọng, không biết gì tự đứng cười đến ngơ ngẩn.

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, cười một cái: “Cuối tuần không cần đi học?”

“Ừ, không bận rộn thì về nhà.”

Nhan Tiêu chú ý tới Hoắc Trạch Tích chỉ lấy một hộp kẹo mềm và một chai nước suối, đang tò mò không lẽ anh còn thích ăn ngọt, đột nhiên nghe được ngoài cửa có người kêu tên hẳn.

Là giọng của phụ nữ.

Hai người cùng nhìn về phía cửa, là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, một tay ôm thằng bé khoảng hai, ba tuổi, người đàn bà kia nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đứng bên cạnh Nhan Tiêu thì nhìn cô vài giây, ánh mắt cả hai người đều tìm tòi nghiên cứu.

“Tại sao lâu như vậy?” Người đàn bà kia cuối cùng cũng dời tầm mắt, hỏi Hoắc Trạch Tích.

Giọng rất tùy ý, Nhan Tiêu ý thức được chuyện gì, đáy lòng lạnh băng.

Nhìn rất giống một nhà ba người cùng đi siêu thị.

“Gặp được bạn.” Hoắc Trạch Tích nói không nghe ra giọng gì

Người phụ nữ kia nhìn Nhan Tiêu cười phải phép nhưng cô cười không nổi, cứ đứng đờ ở đấy.

Thằng bé trong ngực người phụ nữ đột nhiên khóc ré lên, hai cái tay bé nhỏ cứ vung trong không trung, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo đưa cho thằng bé, nó ôm hộp kẹo trong tay liền nín khóc, khóe mắt còn long lanh.

Nhan Tiêu giống như bị sét đánh, đứng lặng ở chỗ đó, trong đầu một mảnh trống không.

Người phụ nữ nói với Hoắc Trạch Tích nói mấy câu, đột nhiên đem đứa con nít cho hắn bế rồi xoay người đi.

Hoắc Trạch Tích ôm thằng bé đứng ở cửa, vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích nghi ngờ cau mày, gọi Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, xách giỏ đi tới, không biết trên mặt mình là biểu cảm gì, cũng không biết mình đang nói gì, bật thốt lên: “Sao lần trước anh nói mình còn độc thân?”

Giọng của cô không nhỏ, mấy người bên trong siêu thị nghe tiếng quay đầu nhìn bọn họ, Hoắc Trạch Tích cũng ngơ ngẩn.

Như rơi vào trong sương mù, Hoắc Trạch Tích trầm mặc một hồi mới chân chừ lên tiếng: “Ý cô là sao?”

Thằng bé trai căn bản không để ý bọn họ nói gì, chỉ quan tâm hộp kẹo trong ngực, khui nửa ngày mà chưa ra, đem hộp kẹo giờ ra nhờ giúp đỡ: “Cậu...”

Cậu... Cậu?

Nhan Tiêu lần nữa cứng ngắc, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh, thần kinh căng thẳng dần xụi xuống.

Cô quá bất ngờ, cái gì cũng không nói nổi, tiềm thức cũng cảm thấy mình sợ nhất là câu trả lời.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi...” Cô không biết giải thích thế nào, phản ứng vừa rồi của cô không hề che giấu, hoàn toàn mất khống chế sợ Hoắc Trạch Tích sẽ nhìn ra.

“Không có gì.” Hoắc Trạch Tích rũ mắt nhìn xuống

Xách túi đồ vừa mua, cả hai rời khỏi siêu thị. Trải qua chuyện vừa rồi, bầu không khí có chút mất tự nhiên, cô chủ động nói chuyện với Hoắc Trạch Tích: “Anh có chị hay là em gái?”

Hắn mở lon kẹo ra cho đứa bé, nhân dịp: “Em gái.”

Cô nhớ khi còn nhỏ chưa từng nhìn thấy em gái của anh, tò mò: “Em gái ruột?”

“Ừ, khi còn bé ở với bà nội, sau đó mới ở chung”

“Chị ăn kẹo ~” thằng bé trai đột nhiên lấy từ trong hộp ra một viên kẹo màu hồng, nắm trong bàn tay đưa cho Nhan Tiêu.

Nhận lấy viên kẹo kia mà Nhan Tiêu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lúc này mới phát hiện dáng dấp của thằng bé rất khả ái, lông mi thật dài, mặt tròn, mắt to, giống như búp bê.

“Con tên là gì?” Nhan Tiêu hơi cúi đầu, đến gần cánh tay Hoắc Trạch Tích, mở miệng cười hỏi đứa bé.

“Gia Gia, năm nay ba tuổi.” Thằng bé đáp một tiếng, lại chú tâm vào hộp kẹo.

Nhan Tiêu không nhịn cười được, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo trong tay đứa bé lấy ra, giọng nói dạy bảo: “Hỏi tên con, sao con không trả lời?”

Thằng bé bị lấy mất hộp kẹo, nói gấp gáp: “Con tên Lục Tư Gia.”

Bầu không khí gượng gạo bị tiêu từ kia nháo lên, trở nên hòa hoãn hơn một chút

Nhan Tiêu bị chọc cho bật cười: “Gia Gia, gọi đi là đi Nhan đi.”

Mới vừa rồi nó kêu cô là chị, cô thấy thật ngại, kêu Hoắc Trạch Tích là cậu mà kêu cô là chị, vậy không phải là cô nhỏ hơn Hoắc Trạch Tích một bậc sao?

Gia Gia không nháy mắt nhìn chằm chằm Nhan Tiêu, có chút chần chừ, cuối cùng vẫn: “Chị”

Nhan Tiêu lắc đầu, lặp lại: “Đi”

Hoắc Trạch Tích nhìn dáng vẻ kiên định của cô, khẽ cau mày: Nữ sinh đều mong người khác kêu mình trẻ, cô lại cố chấp muốn mình già đi.

“Chị” Gia Gia vẫn cố thủ gọi chị

Nhan Tiêu cắn cắn môi, một chữ đánh vần: “Đi —— “

Cảm giác như nhìn hai đứa trẻ cãi nhau, Hoắc Trạch Tích không nhịn được đôi cánh tay ôm đứa trẻ, kẹp thẳng bé cùng Nhan Tiêu cách xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bánh khoai từ đậu đỏ (2)

"Gia Gia, con kêu đi là đi đi, đi cho con miếng socola này!"

Nhan Tiêu vừa mua miếng socola sữa bò Thụy Sĩ, lấy ra trước mặt thằng bé quơ quơ. Theo lý thuyết, trẻ con cái gì cũng không biết, một chút ngon ngọt là có thể dỗ dành. Nhưng Gia Gia cũng chỉ do dự một chút, ngẩng đầu nhìn cậu: "Cậu, mẹ nói không thể ăn đồ người xa lạ cho."

Không nghĩ tới còn nhỏ mà đã rất có ý thức phòng vệ, Nhan Tiêu suy nghĩ nên làm biện pháp gì tiếp theo, Hoắc Trạch Tích đã mở miệng: "Đi Nhan Tiêu không phải người xa lạ"

Nhan Tiêu còn đang cầm socola trong tay, chỉ một câu nói mà đã khiến cô cảm thấy ngọt hơn cả khi ăn socola, không nhịn được nở nụ cười.

Cô hài lòng đem miếng socola nhét vào tay thằng bé.

Mở thanh socola ra ăn, đứa bé mở miệng đầy ắp socola cười, có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu dùng tiếng Anh hỏi Hoắc Trạch Tích: "I give her a kiss?"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy nhìn về phía Nhan Tiêu, cô kinh ngạc nhếch môi: "Dĩ nhiên có thể rồi."

Thằng bé không chỉ hôn một cái vào gò má của cô mà còn ôm bả vai cô muốn ôm, Hoắc Trạch Tích đang chần chừ, Nhan Tiêu đã nhận lấy thằng bé ôm vào trong ngực.

Ôm ước lượng, Nhan Tiêu xúc động: "Gia Gia không mập một chút nào, tôi có một đứa cháu sắp lên bốn đã gần năm mươi cân*, mỗi lần ôm lấy nó cứ như cử tạ vậy."

* 1 cân bằng ½ kg

Giọng cô phập phồng mãnh liệt, Hoắc Trạch Tích cúi đầu cười.

Bên ngoài siêu thị là một cây thường xanh bóng râm, ánh nắng sáng sớm mỏng manh trong suốt, một hai tiếng chim hót xuyên qua.

Nhan Tiêu đột nhiên muốn thời gian ngừng vào lúc này, anh cùng mặt trời đều ở đây, chậm chạp đi chung với nhau, không nói lời nào cũng không cảm thấy lúng túng.

Con đường này đi về nhà ba mẹ Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cứ như là quên mất mình đang làm gì, chỉ như vậy đi theo anh, một bên nói chuyện trêu chọc Gia Gia.

Vẫn là Hoắc Trạch Tích mở miệng hỏi: "Cô đi đường nào về nhà?"

Nhan Tiêu sững sờ một chút, trong đầu nghĩ hôm nay mình biểu hiện rõ ràng quá, lúc này nói đi thì có vẻ kì quặc. Do dự chớp mắt: "Tôi ra đi dạo một

chút, đường nào cũng có thể về nhà."

Nhan Tiêu chỉ ôm Gia Gia đi mấy chục thước, Hoắc Trạch Tích liền đem đứa bé đón trở về, Nhan Tiêu nhìn thấy anh dang cánh tay ôm đứa bé về mà nội tâm lộ vẻ xúc động, cảm thấy hấp dẫn không chịu được.

Anh ấy sau này sẽ là một người cha rất tốt. Cho dù là lên suy nghĩ Nhan Tiêu cũng cảm thấy mặt mình nóng ran, lấy bàn tay đưa lên mặt hạ nhiệt.

Đang trầm mặc, thằng bé trong ngực Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới gì đó, non nớt hỏi: "Dì Nhan Tiêu cũng là con gái của bà ngoại sao?"

Hoắc Trạch Tích giọng nhàn nhạt: "Không phải, là bạn của cậu."

"Bạn gái?" Gia Gia mặt đầy mờ mịt nghĩ ngợi.

Nhan Tiêu trong lòng nhảy nháy vài cái, cái nóng trên mặt đã vơi dần đột nhiên trở lại, ánh mắt lặng lẽ nhìn Hoắc Trạch Tích.

Anh không nói gì, không nhìn ra biểu tình gì, hơi cúi đầu nhìn thằng bé: "Con biết bạn gái nghĩa là gì à?"

"Bạn gái... Chính là bạn là con gái." Gia Gia suy nghĩ hồi lâu, lời nói ra tự nhận là vô cùng có lý.

Nhan Tiêu sững sờ, không nhịn cười được, con nít quả nhiên là con nít.

Không ngờ Hoắc Trạch Tích lại nghiêm trang uốn nắn: "Không phải như vậy."

"Vậy là cái gì ạ?"

Nhan Tiêu cũng vểnh tai, muốn nghe Hoắc Trạch Tích làm sao giải thích cho đứa bé ba tuổi này hiểu.

Âm thanh Hoắc Trạch Tích ôn hòa: "Giống như mẹ con đối với ba con đó."

Giải thích như vậy có vẻ sơ lược, mặc dù là vì để cho người bạn nhỏ này hiểu, suy nghĩ kỹ một chút thì lại có vẻ nghiêm trang lẫm mẫm.

Nghe như vậy Gia Gia bưng tỉnh, giòn giã trả lời: "Chính là có thể ngủ chung với nhau?"

Thế giới yên tĩnh hai giây

Hoắc Trạch Tích: "Ai nói cho con là như vậy?"

Gia Gia bị biểu tình lạnh lùng của Hoắc Trạch Tích dọa sợ, giải thích: "Bởi vì ba mẹ buổi tối đều ngủ chung một chỗ, không ngủ cùng con, cũng không ngủ cùng ông bà..."

Nhan Tiêu: "Phốc ha ha..."

Thấy mấy vạch đen xuất hiện trên trán Hoắc Trạch Tích, cô không nhịn cười được.

Thành thật mà nói, đứa trẻ này nói cũng có vẻ đúng, chỉ là bác sĩ Hoắc thái độ quá cấm dục...

Đi chưa được mấy bước, Gia Gia lại cầm điện thoại của Hoắc Trạch Tích nhún loạn, bấm gọi bà ngoại, mồm miệng không rõ bi bô nói, ba mẹ ra ngoài làm việc, cậu mang Gia Gia ra ngoài ăn.

Hoắc Trạch Tích muốn rút tay về tự mình nói, người bạn nhỏ còn không cho, tiếp tục lải nhải: "Dì Nhan Tiêu cho con ăn socola..."

Nhan Tiêu không nghĩ mình lại bị khai ra, đang kinh ngạc, người bạn nhỏ lại che miệng cười: "Là bạn gái của cậu, rất xinh đẹp."

Nhan Tiêu: Bạn gái?!!!

Lần này di động rút cuộc cũng bị Hoắc Trạch Tích lấy đi, để ở bên tai, giọng nói tùy ý: "Mẹ à... không có... Nó nói vậy..."

Nhan Tiêu một bên yên lặng nghe, đột nhiên cảm thấy... Thật là bất tiện.

Luôn bị hiểu lầm là bạn gái anh, có phải anh cảm thấy không thoải mái.

Nhan Tiêu cúi đầu đếm khối gạch xanh lá dưới chân, đột nhiên nghe Hoắc Trạch Tích kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn, đem điện thoại di động đưa cho cô: "Mẹ tôi muốn nói chuyện với cô."

Nhan Tiêu kinh ngạc sững sờ, nhanh chóng nhận điện thoại từ tay Hoắc Trạch Tích, thấp thỏm mở miệng: "Dì ạ?"

Không nghĩ gì thì không kham trương, mẹ anh chẳng qua chỉ là chào hỏi Nhan Tiêu một tiếng, lại thân thiết hỏi: "Nghe nói con ở đại học X học khiêu vũ hả?"

"Dạ"

"Nếu không hôm nay tới nhà đi chơi đi? Chờ lát nữa đi gọi điện thoại nói mẹ con một tiếng?"

Nhan Tiêu liếc Hoắc Trạch Tích một cái, lễ phép từ chối: "Dì à, chuyện này..."

Đầu kia giọng mẹ Hoắc đã định: "Buổi chiều nếu con có việc, đi để Hoắc ca ca đưa con về, con đưa điện thoại cho nó đi."

Nhan Tiêu hai tai đều nóng lên, lại yên lặng đưa dt cho Hoắc Trạch Tích.

Đi tới nhà anh? Không phải là quá nhanh rồi chứ?

Nếu không phải bây giờ Hoắc Trạch Tích còn ở bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ nhảy vài cái để ổn định tâm tình.

Chỉ nghe Hoắc Trạch Tích ừ mấy tiếng, rất nhanh cúp điện thoại.

"Dì..." Nhan Tiêu không biết mở miệng thế nào, vừa nói đã dừng lại.

Hoắc Trạch Tích chần chờ hai giây: "Cô có rãnh không?"

Nhan Tiêu hơi cúi đầu: "Rãnh, rãnh."

"Thật ra không cần miễn cưỡng, tôi nói với mẹ một tiếng là được."

Nhan Tiêu vội vàng khoát tay, gạt lực lắc đầu: "Hoàn toàn... Không có miễn cưỡng."

Người bạn nhỏ Gia Gia cuối cùng cũng lên tiếng, hoan hô: "Dì Nhan Tiêu có thể về nhà cùng chơi với cháu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bánh khoai từ đậu đỏ (2)

Đi theo Hoắc Trạch Tích về nhà của anh, hồi lâu Nhan Tiêu mới choáng váng suy nghĩ lại. Cô còn đang mặc bộ đồ ngủ có tai thỏ!

Làm sao mà mỗi lần gặp anh bộ dạng cô đều rất chật vật?

Một đường yên tĩnh, cảm giác như Hoắc Trạch Tích thật khó đoán, Nhan Tiêu cũng yên lặng, một là sợ anh nói cô nói chuyện nhằm chán, hai là... quá thật không tìm được đề tài để nói.

Đi thẳng đến tiểu khu, đi tới cửa nhà, Hoắc Trạch Tích đem thẳng bé trong ngực để xuống, quay đầu nhìn Nhan Tiêu đứng sau lưng một thước, lên tiếng: "Tới đây đi"

Nhà anh là một hoa viên độc lập, Nhan Tiêu quan sát một cái, do dự một chút, dùng ngón tay đụng tay Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích quay đầu, nhìn cô muốn hỏi có chuyện gì

Nhan Tiêu chần chờ hỏi: "Bác sĩ Hoắc, nhà anh có ai vậy?"

Anh nhìn ra Nhan Tiêu có vẻ khẩn trương, lui về một bước đứng ngang với cô: "Bây giờ cũng chỉ có ba mẹ tôi."

Nhan Tiêu khẩn trương cau mày, làm sao lại có cảm giác khủng hoảng như đang đi ra mắt phụ huynh vậy nè? Nhưng mà cô cùng Hoắc Trạch Tích không có quan hệ gì cả.

Nhan Tiêu cảm thấy hối hận, đã tới đây rồi cũng không thể trở về, chỉ có thể hít sâu tiến về phía trước.

Cửa mở ra, Nhan Tiêu ngừng thở, mới vừa cười chào hỏi mẹ Hoắc, liền bị kéo vào cửa: "Đề đi nhìn một chút! Khi nhỏ ta thấy con nhất định là tiểu mỹ nữ, quả thật bây giờ lại là một đại mỹ nhân!"

Được khen nên hơi sững sốt một chút, Nhan Tiêu ngượng ngùng cười, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, anh không biểu tình gì, tự nhiên đi đến phòng khách rót nước uống.

Nhan Tiêu đi vào phòng khách, chào hỏi ba của Hoắc Trạch Tích, lại bị mẹ Hoắc kéo đến ngồi trên ghế salon: "Dì vừa cùng mẹ con nói chuyện, con yên tâm ở đây đi, muốn ăn cái gì đi làm cho con?"

Bầu không khí ung dung, khẩn trương trong lòng Nhan Tiêu cũng biến mất, cô cười ngọt ngào: "Con ăn cái gì cũng được, đi làm cái gì con đều ăn"

Mẹ Hoắc nắm tay Nhan Tiêu không buông, vừa cười tán dóc mấy câu tình trạng gần đây.

Một bên Gia Gia chân ngắn đi tới, muốn dắt tay Nhan Tiêu tách ra khỏi bà ngoại, "Dì Nhan Tiêu nói sẽ chơi cùng con!"

"Con bao lớn rồi còn đòi đi chơi cùng? Đi chơi đồ của con đi!" Mẹ Hoắc vung tay lên chỉ đồng hồ xếp hình bằng gỗ của thằng bé.

Không dám cãi lệnh của bà ngoại, Gia Gia nhăn mặt đi ra, lại lạch tạch chạy tới Hoắc Trạch Tích, bắt mắn tổ cáo: "Cậu, dì Nhan Tiêu gạt người, còn nói sẽ chơi cùng con..."

Nhan Tiêu xấu hổ, đang muốn nói sẽ chơi cùng thằng bé một lát, đột nhiên bị mẹ Hoắc kéo lên: "Đi, chúng ta vào phòng bếp một lát!"

Thái độ thân thiết của mẹ Hoắc khiến cô hơi sợ hãi, nhưng những lời nói tiếp theo của bà Nhan Tiêu có mơ cũng không nghĩ tới.

Kéo cô vào trong bếp, mẹ Hoắc lén lút nhìn ngoài cửa một cái, sau đó nhỏ giọng hỏi: "A Tiêu, có phải con thích Hoắc ca ca hay không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Dì nghe mẹ con nói, con muốn biết nó thích ăn gì."

"..."

"Dì và mẹ của con trò chuyện một chút, đều cảm thấy phụ nữ bây giờ không thể cứ dè dặt mãi, chủ động cũng rất tốt."

Nhan Tiêu từ trong khiếp sợ tỉnh lại, trong lòng rối rắm, không nhận được giải thích: "Dì à, con không có theo đuổi..."

"Không sao cả, dì là người đặc biệt sáng suốt, dì ủng hộ con!" Ngắt lời giải thích của cô, mẹ Hoắc nắm tay giờ tay tạo tư thế cổ vũ.

Mặc dù có chút cười không ra nước mắt, nhưng mà chuyện này nghĩa là cô được cha mẹ anh công nhận?

Nhan Tiêu lo lắng gật đầu một cái, lại lo lắng hỏi: "Dì, anh ấy biết chuyện này sao?"

Hoắc mẹ buông tay: "Dì không có nói cho nó biết đâu."

Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm, mẹ Hoắc khích lệ vỗ vai cô: "Dì rất coi trọng con!"

"..."

Ra khỏi phòng bếp, mẹ anh còn nháy nháy mắt với cô để cô biết hai người là đồng minh, có chút buồn cười.

Khi biết mẹ anh và cô bây giờ là người cùng chiến tuyến, Nhan Tiêu cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, tâm trạng lo được lo mất cũng ít đi, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy mẹ Hoắc ở một bên với mình, tâm tình hơi phức tạp.

Cùng nhau nấu cơm đương nhiên là sẽ tán dóc, Nhan Tiêu ở trước mặt người lớn rất được ưa thích, là điển hình cô gái ngoan ngoãn, mẹ Hoắc càng ở chung càng có cảm tình với cô, không nhận được mở lời: "Không phải dì tăng béc, dì cảm thấy con trai dì rất tốt, từ nhỏ đến lớn người thích nó xếp một hàng dài"

Nhan Tiêu một bên làm đồ ăn một bên cười: "Con cũng cảm thấy anh ấy rất tốt."

"Bất quá cũng có lúc, tâm tư của nó rất kín đáo, dì hy vọng nó có thể mở lòng một chút..."

Động tác của Nhan Tiêu chậm lại, lại nhớ đến một việc liền hỏi: "Bạn gái trước của anh ấy, quen nhau rất lâu sao?"

Cô nhớ lần trước ở trên radio nghe được, không rõ ý gì nghe anh nói một câu "Em có khỏe không"

Mẹ Hoắc đi ra cửa nhìn một cái, chắc chắn không có ai mới nhẹ giọng nói: "Hai đứa nó quen nhau khi du học ở nước ngoài."

Ưu tư khó hiểu trầm xuống, Nhan Tiêu tiếp tục: "Vậy sao lại chia tay ạ?"

"Cô gái kia muốn ở lại Nhật Bản, Trạch Tích muốn về nước phát triển, ý kiến không hợp, bên kia liền nói lời chia tay." Mẹ Hoắc vừa lắc đầu vừa nói: "Cô gái đó muốn giữ con trai dì, nói chia tay mà còn muốn nó ở bên, Trạch Tích trở về nước liền trách dì buộc nó về nước, con nói xem làm gì có chuyện như vậy được?"

Mẹ Hoắc càng nói càng tức, lắc đầu một cái: "Không nói nữa."

Nhan Tiêu tiếp tục nấu thức ăn nhưng tâm tư dần treo ngược.

Nhan Tiêu không yên lòng bụng một đĩa tôm xào hướng dương đi ra phòng bếp, không ngờ lại đụng vào Hoắc Trạch Tích, đầu cô đụng nhẹ vào ngực của anh, thức ăn trong tay mém rơi xuống, được Hoắc Trạch Tích đỡ: "Cẩn thận."

Anh cầm cổ tay cô, lại rất nhanh buông ra.

Nhan Tiêu hơi sững sờ, lại đứng thẳng, nói cảm ơn rồi đi về phía phòng ăn, đem đĩa đặt lên bàn.

Thói quen khi ăn cơm của mỗi nhà không giống nhau, nhà Nhan Tiêu thích trò chuyện trong lúc dùng cơm, còn Hoắc gia là "khi ăn không nói", mọi người cũng ít nói chuyện, ngay cả Gia Gia cũng cảm thấy nhẽo của mình vì đầu ăn.

Nhan Tiêu ăn ít, mẹ Hoắc còn định giúp cô gấp thức ăn, Nhan Tiêu từ chối: "Dì cứ ăn đi ạ, đừng để ý con."

Mẹ Hoắc do dự một chút, lại kêu Hoắc Trạch Tích: "Con ngồi bên cạnh A Tiêu nha, sao cứ chỉ lo ăn một mình vậy?"

Nhan Tiêu càng quăn: "Không sao dì ạ, tự con..."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Trạch Tích đã bắt đầu gấp thức ăn cho cô.

Bác sĩ Hoắc rất nhanh, chén của Nhan Tiêu đã chất thành một núi nhỏ.

Nhan Tiêu nhỏ giọng cảm ơn, Hoắc Trạch Tích tùy ý cười.

Cơm nước xong, cuối cùng Nhan Tiêu cũng chơi cùng Gia Gia, người bạn nhỏ rất kích động, kéo Nhan Tiêu đi lên lầu của nó chơi một chút.

Nhan Tiêu cầm con gấu lên, cùng chơi chung với thằng bé, chơi tàu lửa với nó một hồi, Nhan Tiêu bắt đầu hỏi thăm chính sự.

"Gia Gia, con rất thích cậu con hả?"

Gia Gia chuyên tâm nhìn vào xe lửa băng qua đường hầm, "Thích ạ"

"Cậu con có tốt hay không?"

"Có lúc tốt, có lúc không tốt."

"Lúc nào không tốt?"

Gia Gia lấy xe đưa cảm lên: "Vào lúc tức giận thì không tốt, lúc khác đều tốt."

Nhan Tiêu cười hai tiếng, Gia Gia xoay đầu lại: "Dì thích cậu con sao?"

Ánh mắt người bạn nhỏ sáng ngời, tròn mắt sạch sẽ, cô gật đầu một cái: "Thích"

"Mọi người đều thích cậu," Gia Gia vừa nói vừa lấy cờ-lê vắn vắn: "Bà ngoại ông ngoại, ba mẹ, dì Từ chú Từ dì Nhan Tiêu..."

Càng nghe càng không rõ, sắc mặt Nhan Tiêu tối đi: "Tốt lắm, con tiếp tục chơi đi!"

"Con còn có một chiếc xe màu vàng mà?" Gia Gia đột nhiên đứng lên tìm đồng tìm tây.

Nhan Tiêu đảo mắt một vòng, "Phải xe hàng màu vàng không, ở đây có một cái?"

"Con biết rồi!" Gia Gia đột nhiên chạy ra khỏi phòng, Nhan Tiêu muốn đuổi theo, nhìn ra không có bóng người.

Có chút không yên tâm, Nhan Tiêu ra khỏi phòng nhỏ giọng kêu: "Gia Gia?"

Không có ai trả lời.

"Gia Gia con đang chơi trốn tìm với dì sao?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Cô đảo mắt một vòng, ngoài hành lang có ba căn phòng theo thứ tự, trừ phòng này, còn có một phòng khép hờ cửa.

Nhất định là trốn ở đây!

Nhan Tiêu nửa đẩy cửa ra, thấy người bạn nhỏ quả nhiên ở trong đây, đang ngồi dưới đất chơi xe.

Cô không suy nghĩ nhiều, thẳng tắp đi vào: "Nền đất lạnh lắm, Gia Gia..."

Nửa đoạn sau bị cô nuốt trở lại, bởi vì một màn trước mắt cô, rất kích thích...

Trong phòng, một người đàn ông đang thay áo, thân trên chỉ khoác nửa cái áo sơ mi trắng.

Cái gọi là mặc một nửa chính là chỉ mặc lên thôi, một cái nút cũng chưa cài.

Từ cổ đến xương quai xanh rồi đến cơ bụng rõ ràng, Nhan Tiêu theo ánh mắt đi xuống chạy một vòng, theo bản năng nghĩ may quá anh có mặc quần.

Nếu không ở trước mặt nam thần bị phụt máu, cũng không chỉ là lời đồn nữa.

Trong phòng đột nhiên có người lạ, Hoắc Trạch Tích sững sốt, Nhan Tiêu cùng anh đổi mặt mấy giây, chỉ thấy máu toàn thân đang trào lên mặt, ánh mắt liếc thấy Gia Gia như là bắt được cọng rom cứu mạng: "Tôi, tôi tới tìm Gia Gia!"

Hoắc Trạch Tích cúi mắt tiếp tục cài áo, không bày tỏ cái gì, cũng không che giấu cái gì.

Anh không nói lời nào trách cô tự tiện xông vào phòng, Nhan Tiêu càng lúng túng như không thể nói chuyện được, chậm rãi quay đầu, tay chân cứng đờ đi về phía Gia Gia, lưng quay về Hoắc Trạch Tích ngồi chồm hổm xuống.

Từ góc độ Hoắc Trạch Tích nhìn qua, cô đang cùng Gia Gia chơi đồ chơi, mà từ góc độ của Gia Gia nhìn

"đi Nhan Tiêu, mặt đi đỏ lăm lăm!"

Con gấu con này có thể im lặng cho dù chút mặt mũi được không!

Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó khăn: "Gia Gia, trên nền lạnh lắm, chúng ta ra ngoài đi!"

Gia Gia bất động, giống như nhìn thấy cái gì thú vị: "Cậu ơi nhìn này, mặt đi Nhan Tiêu đỏ lăm lăm luôn ấy, giống như Patrick Star vậy!"

...

Người bạn nhỏ! Nhìn thấy người khác đỏ mặt, chuyện này rất vui hay sao mà phải chia sẻ vậy?

Còn có! Giống như Patrick Star là cái quý gì?!!

Đây là Patrick Star:))

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bánh khoai từ đậu đỏ (4)

Cứ tưởng là người bạn nhỏ có thể giải vây cho mình, không ngờ càng bôi càng đen.

Nhan Tiêu đứng dậy, trong mắt lại xuất hiện bóng vật áo màu trắng, Hoắc Trạch Tích đã mặc xong áo sơ mi đi tới, nửa ngồi chồm hổm xuống hỏi Gia Gia: "Con chơi một mình à?"

Gia Gia lắc đầu: "Còn có đi Nhan Tiêu nữa ạ."

Giọng nói anh tự nhiên: "Vậy sao con bỏ ra ngoài chơi một mình?"

Nhan Tiêu mím môi, anh rất hiểu làm sao để dạy dỗ con nít, còn giúp cô thuận lợi giải vây nữa.

Anh dạt dào tình cảm, không giống những người đàn ông khéo đưa đẩy Nhan Tiêu đã gặp, anh tỏ ra tự nhiên chân thành, có thể dễ dàng nhận được ấn tượng tốt từ người khác.

Nếu có thể sống chung, anh là một người đàn ông tốt.

Gia Gia thừa nhận sai lầm, nháy mắt đem xe hàng nhỏ đưa cho Nhan Tiêu, ý là: cho đi chơi.

Nhan Tiêu nhìn Gia Gia cười cười, lắc đầu: "Cảm ơn con, đi không chơi."

Lúc Hoắc Trạch Tích ngồi xuống, tay Nhan Tiêu rũ xuống bên bả vai anh, giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể sờ vào mái tóc mềm mại này. Cái ý niệm vừa tưởng tượng ra, Nhan Tiêu cầm chặt ngón tay, sợ mình thủ tính bộc phát, không nhịn được sờ lên thật.

Hoắc Trạch Tích đem cánh tay ôm thẳng bé, khi anh đứng thẳng lên, ánh mắt Nhan Tiêu cũng hạ xuống, lui về phía sau một bước.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu, trên mặt cô vẫn còn vài vệt hồng hồng, vóc dáng nho nhỏ đứng trước mặt anh, hơi hạ mắt, lông mi cong khê nhúc nhích.

Yên lặng chớp mắt, nói: " Tôi phải ra ngoài một chút."

Nhan Tiêu nửa mờ mịt ngẩng đầu, hiểu ra những lời này, vội nói: " À!" Lại bổ sung một câu: " Vậy khi nào anh quay về?"

Không biết là do mình suy nghĩ nhiều hay không, cô nói xong trong bụng liền đập một cái, cảm thấy cảm giác này giống như người vợ đang hỏi chồng.

" Chắc là buổi tối." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Gia Gia, dặn dò: " Ở nhà nhớ ngoan đó."

Hoắc Trạch Tích mặc áo sơ mi trắng mỏng, quần tây đen, lưu bát sạch sẽ. Cộng thêm thân hình cao ráo làm cho người khác có cảm giác cảm dục.

Nhan Tiêu yên lặng si mê, cô đã sớm nghe người ta nói áo sơ mi trắng là để kiểm nghiệm tiêu chuẩn soái ca, bây giờ những lời này là vô cùng chính xác.

" Để tôi ôm Gia Gia cho", Nhan Tiêu quan tâm đưa tay tới nhận Gia Gia

Đem đứa nhỏ đưa cho cô, cầm lên cái chai bên ngoài nhân toàn tiếng Anh, nhỏ mấy giọt vào lòng bàn tay, xoa xoa.

Nhan Tiêu thần thờ nhìn động tác của anh, Hoắc Trạch Tích vừa nhắc mắt đã thấy Nhan Tiêu nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, không nhịn được mở miệng: " Dung dịch khử trùng, cô muốn dùng không?"

Nhan Tiêu sưng sốt, chưa bao giờ thấy người đàn ông nào có thói quen sử dụng khử trùng, hèn gì cứ nghe người khác nói bác sĩ có bệnh sạch sẽ.

"Không cần đâu" Cô lắc đầu.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích đi ra khỏi phòng rồi mới thu hồi ánh mắt.

Hôm nay cùng mẹ Hoắc ở lại trò chuyện, đến buổi chiều, 6 giờ mới nhận được điện thoại của mẹ, nói là đã ở cửa nhà Hoắc, lái xe đến đón cô về. Bên này mẹ Hoắc cùng Nhan Tiêu đi ra cửa, thuận tiện cùng mẹ Nhan tán dóc mấy câu rồi mới về nhà.

Vừa lên xe, Nhan Tiêu cảm nhận không khí hơi lạ, mở miệng hỏi người tương đối ôn hòa là cha mình một câu: " Ba, sao hôm nay hai người có lòng đến đón con vậy?"

" Không đến đón con thì con tính ở nhà tiểu tử kia một đêm à?" Giọng của cha bình thường nhưng Nhan Tiêu nghe hơi lạnh lạnh.

Mẹ Nhan mở miệng giải vây: " Mọi người đều là người quen, có gì đâu?"

Nhan Tiêu bắt được trọng tâm trong lời nói của cha, giận: " Cái gì là "tiểu tử" kia?"

Nghe được lời Nhan Tiêu, ba Nhan vừa lái xe vừa giận dữ: " Chữ bát còn không có phẩy một cái* mà con còn hung dữ với cha, ta nuôi con gái để làm gì đây?"

* ý nói mọi việc còn chưa đến đâu

Sau hôm nay, tâm tình Nhan Tiêu cực kì tốt. Xem một hồi kịch mỹ nam trắng trẻo mỏng manh, nằm ngửa trên giường hai chân dựa vào tường, một bên treo ngược còn một bên ngâm nga, hồn nhiên không biết mình đang hát cái gì.

Điện thoại di động đột nhiên rung hai cái, Nhan Tiêu lấy giờ lên xem, thấy rõ là lời mời kết bạn trên WeChat.

Tùy ý nhấn vào xem, tên của người này là - Cuộc sống vui vẻ

:A Tiêu, là dì nè.

Nhan Tiêu sợ hết hồn, nghiêm túc phóng to avatar lên, đúng là mẹ của Hoắc Trạch Tích!

Cô vội vàng thêm bạn, sửa đổi chú thích, lại thật nhanh gửi đi " Chào dì ạ [mặt trời]"

Mẹ Hoắc: A Tiêu hôm nay ở nhà đi chơi có vui không? [mỉm cười]

Nhan Tiêu nhìn thấy cái icon, cảm thấy khiếp sợ, đều tại dì châm chọc cô.

Nhan Tiêu: Rất vui ạ! Dì nấu com thật ngon qaq!

Mẹ Hoắc: qaq là gì?

Nhan Tiêu đỏ mề hời: Chỉ là một cái icon thôi dì ạ... ha ha...

Me: A a, thật thú vị! [mỉm cười]

Nhan Tiêu: "..."

Có phải là mẹ Hoắc nghiêm túc nói chuyện với cô không, sao cứ thấy sờ sợ?

Vượt qua khoảng cách tuổi tác, Nhan Tiêu khó khăn trò chuyện với Mẹ Hoắc, cảm thấy cả người đều mệt mỏi. Up mặt nằm trên giường, cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm để điện thoại xuống, lại nghe hai âm thanh nhắc nhở.

Lần này lại có thêm người gửi lời mời kết bạn, tên là - Mẹ Gia vui về...

: Em là em gái của anh ấy

Nhan Tiêu:...

Đoán liền biết là ai, không chỉ là cái tên, ngay cả thêm bạn cũng không bình thường?

Em gái của anh ấy? Cái này không vô nghĩa!

Nhan Tiêu vạn phần rối rắm thêm bạn, đầu kia nhanh nhảu tới một tin "Hi"

Nhan Tiêu nhấn lại: hi!

Mẹ Gia vui về: Nghe mẹ em nói chị đang theo đuổi anh của em?

Nhan Tiêu bị dọa sợ, điện thoại đang ở trước mặt trượt một phát, rơi thẳng vào mặt cô...

Bị đập trúng lỗ mũi, cô ngồi dậy, trừng to mắt nhìn cái tin nhắn kia.

Cho nên từ ngày hôm nay, cái bí mật cô thích Hoắc Trạch Tích đều bị mọi người biết sao?

Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, trầm mặc hồi lâu, đầu kia lại nhảu tới: Mẹ em nói rất thích chị!

Nhan Tiêu chậm chạp nhấn lại: Chị cũng rất mến dì!

Mẹ Gia vui về: Gia Gia cũng rất thích chị.

Nhan Tiêu: Con trai em rất là dễ thương đó.

Một hỏi một đáp hết sức khách sáo, Nhan Tiêu chần chừ một chút, gõ chữ: " Anh của em về nhà chưa?

Mẹ Gia vui về: Mới vừa về, đang ở trong thư phòng.

Chắc là đang ghi âm...

Nhan Tiêu đang suy đoán, đầu kia lại nhảu tới: Nếu như em nói cho chị biết, anh em là sắc, nam chủ bá đạo, chị có sợ không?

Thấy " sắc, nam chủ bá đạo", Nhan Tiêu cười ngã xuống giường, hồi trước trên Internet đã nghe người ta nói, bây giờ lại bị em gái chỉ ra, cảm thấy kỳ diệu mãnh liệt.

Nhưng cô giả bộ rất ung dung: Chị biết.

Gặp anh ngày hôm đó, cô cũng biết anh là Zain rồi.

Mẹ Gia vui về: Sợ không sợ không!?

Nhan Tiêu: [cười khóc] Không sợ!

Cùng em gái anh trò chuyện rất vui vẻ, Nhan Tiêu nhớ tới buổi sáng có gặp em ấy, em ấy thật xinh đẹp, không nghĩ là một người hài hước như vậy.

Lại trò chuyện mấy câu, Mẹ Gia vui về: Ngày mai chị có thời gian không? Cùng nhau đi uống trà chiều đi!

Nhan Tiêu hơi kinh ngạc: Ủ, có thể.

Mẹ Gia vui vẻ: Vậy ngày mai liên lạc, chồng em gọi đi ngủ.

Nhan Tiêu: [gấp lại] ngược cầu FA, coi chừng bị trừng phạt.

Mẹ Gia vui vẻ: Ha ha ha ngủ ngon!

Gửi xong hai chữ "ngủ ngon", Nhan Tiêu nằm xuống, nhìn trần nhà ngẩn người, lại hề hề bật cười.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ ra câu văn hồi bé rất thích viết: Cỏ cây trở về màu xanh, vạn vật hồi phục, nguyên nhân là do mùa xuân đến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bánh dâu tây (1)

Hẹn em gái của Hoắc Trạch Tích vào lúc hai giờ rưỡi chiều, địa điểm là quán trà bên trong cao ốc Không Trung.

Nhan Tiêu mặc đồ tương đối bình thường, trang điểm nhẹ nhàng, tự nghĩ trong đầu phong cách này chắc sẽ thu hút ấn tượng tốt từ các cô gái trẻ.

Nhan Tiêu đi thang máy lên, không nghĩ tới em gái Hoắc Trạch Tích đã chờ ở đó, đang cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Nhan Tiêu cười đi tới vỗ vỗ bả vai em ấy: "Hi!"

"Ai vậy?" em gái Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu lên, cũng nhoẻn miệng cười: "Chị Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu ngồi xuống đối diện, để túi xách lên ghế, vừa cười nói: "Quên hỏi tên em, không biết nên gọi em thế nào?"

"Em ghét nhất màn giới thiệu tên ấy!" Cô ấy cười thờ dãi, đưa thực đơn cho Nhan Tiêu: "Chị gọi ít đồ trước đi."

Nhan Tiêu nhận lấy thực đơn, đã đoán được: "Tên em rất lạ hả?"

Theo lý thuyết thì chắc không đâu, dù sao tên của Hoắc Trạch Tích không tệ mà?

"Là do mẹ em đặt đấy, gọi là Hoắc Bình Quả, gọi tắt là trái táo." Hoắc Bình Quả nói xong thái nhún nhún vai

Nhan Tiêu không nhịn được cười ra tiếng, Hoắc Trái Táo? Tên này sao quá tùy ý vậy?

Hoắc Bình Quả nhìn cô cười, lại cau mày giải thích: "Là 'Bình thủy tương phùng'* 'Bình', không phải là trái táo. Cái này cũng là tại mẹ em, năm đó bị dì Quỳnh Dao ảnh hưởng, mê mẩn cái gì mà Lục Bình Y Bình, suy nghĩ sinh con gái ở trong tên phải thêm chữ 'Bình', ghi xong tên mới nhớ tên em đọc gần giống trái táo, em liền bị bạn học trêu chọc cả nhiều năm trời."

* Tinh cò gặp gỡ

Không ngờ mẹ Hoắc đã từng như vậy, Nhan Tiêu không nhịn được cười, trong đầu thầm nghĩ Hoắc Bình Quả từ cách nói chuyện đến vẻ ngoài so với cô cũng không lớn hơn bao nhiêu, vậy mà đã có con trai lớn như vậy rồi!

Nhan Tiêu kêu điểm tâm gồm bánh ngọt cùng một ly trà chanh, ánh mắt liếc thấy Hoắc Bình Quả đang quan sát mình, chờ Nhan Tiêu xoay qua, cô ấy lại lơ đãng cúi đầu như đang uống cà phê.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc, Hoắc Bình Quả chợt phát hiện cái gì, ngẩng đầu hỏi Nhan Tiêu: "Chị thích anh em chỗ nào vậy?"

Trước khi tới đây đã nghĩ rằng sẽ có câu hỏi này, Nhan Tiêu dùng ống hút khuấy khuấy lát chanh mỏng trong ly, "Chị biết anh ấy từ rất lâu rồi, sau đó vô tình gặp lại, liền..."

Nhan Tiêu không nói gì thêm nữa, Hoắc Bình Quả tỏ ra rất sáng suốt gật gật đầu: "Anh ấy chính xác là một người rất đào hoa."

Nhan Tiêu miễn cưỡng cười một cái, Hoắc Bình Quả lại tự bổ sung: "Thật ra thì đối với người khác tương đối kỳ quái, đối với phụ nữ cũng không tồi."

Nghe đến chỗ này, Nhan Tiêu khẽ cau mày.

Hoắc Bình Quả nói tiếp: "Chẳng qua anh ấy rất ít thích ai, đối với người anh ấy thích thì sẽ không khách khí quan tâm, sẽ cư xử tùy ý thoải mái hơn."

Trong lòng âm thầm suy tính một cái, Hoắc Trạch Tích đối với cô rất khách khí, nhất định là... Không có cảm giác gì?

Mặc dù cũng biết là không nhanh như vậy mà anh có cảm tình với mình, nhưng trong nháy mắt cô cũng không thể không thất vọng. Nhan Tiêu gật đầu: "Cảm ơn em đã cho chị biết."

"Mẹ em nói chị đang theo đuổi anh ấy, sao em cảm thấy không giống!" Hoắc Bình Quả dùng nửa xiên một miếng dâu tây ăn, vừa nói.

Nhan Tiêu sững sờ, lại lên tiếng: "Chị không biết... Làm sao theo đuổi..."

Hoắc Bình Quả hơi ngược đầu suy nghĩ, cũng lắc đầu: "Em cũng không biết."

Bầu không khí hơi trùng xuống, Nhan Tiêu đổi đề tài: "Chồng em có lớn tuổi hơn em không?"

Cô không trực tiếp hỏi tuổi của Hoắc Bình Quả, lựa chọn hỏi chồng em ấy trước.

"Lớn hơn hai tuổi, bằng tuổi với anh em, em cũng gặp anh ấy ở nước ngoài, sau đó du học nửa năm thì em sinh con" Giọng cô ấy có chút cười, "Có phải chị cảm thấy em làm mẹ khi còn quá nhỏ không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không có, chị cảm thấy rất hạnh phúc, sinh con sớm cũng dễ dàng hồi phục hơn."

Cô không nói cho qua loa lấy lệ mà thật lòng cảm thấy như vậy, tìm được tình yêu chân thành lập gia đình cảm thấy sẽ rất hạnh phúc, huống chi Gia Gia còn thông minh dễ thương như vậy, Nhan Tiêu cảm thấy cuộc đời của Hoắc Bình Quả đã rất thành công rồi.

Chẳng qua, lời của Hoắc Bình Quả có một câu "cũng gặp ở nước ngoài" bắt được sự chú ý của cô, tại sao lại là "cũng"?

"Em biết được rất nhiều người khi ở nước ngoài sao?" Nhan Tiêu không nhịn được hỏi

Hoắc Bình Quả kịp phản ứng câu nói của mình có vấn đề, dùng một hồi mới chậm rãi nói: "Mặc dù không biết anh em thích cô gái như thế nào, nhưng... em có thể kể chị nghe về bạn gái cũ của anh ấy."

Bạn gái cũ?

Ngày hôm qua cô đã nghe mẹ Hoắc nói về chuyện này một lần, hôm nay em gái anh lại nhắc tới, nếu như không phải cố ý, vậy thì chắc chắn người bạn gái kia đã từng rất quan trọng với anh?

Nhan Tiêu nhẹ nở nụ cười, nghiêm túc gật đầu.

"Anh em ra nước ngoài học y, cô gái kia là bạn học, bọn họ quen nhau chưa được một tháng thì xác định quan hệ, sau đó vẫn đi học chung một chỗ. Cô gái kia tính cách rất dịu dàng, nhưng không biết sao lúc tốt nghiệp cô ấy muốn ở lại Nhật Bản mà anh em lại không đồng ý, hai người bởi vì chuyện này mà cãi nhau." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa uống một hớp cà phê, dừng lại.

Nhan Tiêu truy hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn họ chiến tranh lạnh, anh ấy muốn hòa giải nên tự mình làm bữa tối cho cô gái kia, em nghe bạn anh ấy nói, chính bữa tối đó cô gái kia đã nói lời chia tay." Hoắc Bình Quả càng nói càng cảm phẫn.

Nghe đến đây, nói không có cảm giác gì thì chính là giả, Nhan Tiêu khẽ cau mày: "Sau đó, anh em về nước, cô gái kia lại gọi điện thoại trách mẹ em?"

"Chị biết chuyện này à?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc

"Hôm qua chị có nghe dì nói mấy câu." Nhan Tiêu không cười nổi, cúi đầu uống nước chanh.

Cô cứ tưởng khi nghe được câu chuyện của anh, cô sẽ thất vọng hoặc khổ sở, nhưng đến bây giờ, Nhan Tiêu lại cảm thấy... Rất đau lòng.

Hoắc Bình Quả dùng nửa chọc một khối Brownie, nhàn nhạt: "Sau đó ở trong nước một năm, anh ấy đều không có bạn gái, em hỏi anh ấy có phải do còn tình cảm với chị ấy hay không, anh ấy phủ nhận, nhưng xung quanh anh ấy nhiều cô gái như vậy mà không lẽ không có người nào thích hợp!"

Nhìn khối Brownie kia, Nhan Tiêu có cảm giác mình là nó, đang bị đăm đăm chọc chọc đau hết cả lòng.

Cũng không biết dừng khí từ đâu tới, Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: "Vậy em có cảm thấy, chị có cơ hội hay không?"

"Em cảm thấy chị vô cùng tốt." Hoắc Bình Quả dùng ánh mắt lấp lánh khích lệ tinh thần cô, "Thật ra thì rất nhiều đàn ông thích phụ nữ chủ động, chị đừng nên kín đáo quá."

Kín đáo sao? Hình như cô cũng có chút cảm giác mình dè dặt thật.

Từ sau khi trò chuyện với Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu về nhà nói lại tình huống với Nhiếp Sơ Sơ, Nhiếp Sơ Sơ cũng bày tỏ cô quá dè dặt, dạy cô mặt

dày thêm một chút.

Mặc dù Nhan Tiêu biết "mặt dày" cũng không tốt cho lắm, nhưng Nhan Tiêu thừa nhận lời của Nhiếp Sơ Sơ có vẻ đúng.

Tối chủ nhật trở lại trường, Nhan Tiêu đeo khẩu trang đi trên làn đường cho người đi bộ.

Mặc dù có chút danh tiếng nhưng khi Nhan Tiêu ở trường học thì vẫn có nhiều người biết mặt, không muốn bị bao vây chỉ có thể che kín mặt.

Trên đường mua mấy ly sữa chua nếp than về, Nhan Tiêu chạy thẳng đến phòng ngủ, kết quả vừa mở cửa ra, sữa chua chốc lát từ tay cô bay đi, mắt thấy Nhan Tiêu đang nổi giận, bạn cùng phòng lại rồi rít: "Tiểu cô nương đã vượt qua sự nổi tiếng trở về rồi sao?"

Nhan Tiêu bỏ qua lời nói chọc ghẹo kia, liếc một cái, bỏ khẩu trang xuống. "Ngày mai buổi sáng có hai tiếng, các cậu xin nghỉ giùm tớ coi như trả nợ."

Tiểu Giai cắn ống hút cười: "Sao phải xin? Trực tiếp trốn là được mà."

Học sinh Nhan Tiêu luôn luôn chăm chỉ học tập giống như đánh tiết canh bất mẫn: "Các cậu quá không cầu tiến rồi, lần trước có môn học tự chọn, cả lớp có một mình tớ đi."

Nói chưa dứt lời toàn phòng ngủ đều cười, Nhan Tiêu ngồi trên ghế xé một túi lạc ra, "Trắng Trắng, là một chọi một nha."

"Toàn bộ quá trình ông ấy cứ nhìn chăm chăm tớ, còn động một tí đưa ra câu hỏi cho tớ trả lời, như vậy đặc biệt đau khổ lết qua giờ học!" Trắng Trắng hung hăng hóp một hóp sữa chua.

"Thầy giáo chắc cũng rất buồn bực nha, vốn là có thể không cần lên lớp, hết lần này đến lần khác cậu lại đi!" Tiểu Giai cười cười

Khi mọi người bắt đầu nháo lên thì Nhan Tiêu cũng bốt bực mình, cầm quần áo khiêu vũ: "Tớ đi phòng luyện nhảy đây."

Tiểu Giai vội vàng đề di động và sữa chua xuống: "Tớ tập cùng cậu."

Đến phòng luyện tập Tiểu Giai lại đeo tai nghe lên, Nhan Tiêu cố ý đem rút ra: "Không phải cậu nói là tập cùng tớ à?"

"Tớ chỉ nghe một chút thôi!" Tiểu Giai lấy đồ lại, trên mặt còn có nét ửng đỏ chưa tan.

Nhan Tiêu nghi ngờ đem tai nghe gắn vào, bên trong là giọng hát của nam sinh Nhật Bản, không nhận được hỏi: "Cậu nghe gì trong này mà thẹn thùng vậy?"

Tiểu Giai che mặt cười: "Tớ gần đây rất thích nghe giọng người khác, hiểu được tại sao mỗi ngày cậu đều nghe radio rồi."

Nhìn bạn mình đáng vẻ thiếu nữ, Nhan Tiêu chắc chắn vài tiếng: "Người này là ai vậy?"

"Oa Gia đó! Không phải là cùng kênh radio cậu nghe à? Âm thanh của người ta dễ nghe như vậy mà cậu không nhận ra à?"

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, chợt nhớ lại: "Walker?"

Tiểu Giai phát ra một chuỗi tiếng cười, "đúng vậy đúng vậy!"

Nhan Tiêu sờ dĩ nhớ Walker bởi vì đã từng thấy một người bạn lục lại bài hát của người ta, sau đó cô ấy còn gửi video nhạc của Walker cho cô, dưới bình luận lâu lâu cũng thấy nhắc đến.

Mặc dù sau chuyện này Walker có ở trên Weibo nói rõ, để cho fan đừng nhắc tên anh ở những tác phẩm của người khác nữa, nhưng bởi vì chuyện này nên cô cũng không có ấn tượng tốt với anh.

"Tớ cũng không phải là thanh khổng, cậu không cần phải kéo tớ ra so sánh cùng cậu đâu." Nhan Tiêu giọng không tốt lắm

Tiểu Giai cười hi: "Không phải thanh khổng vậy sao cậu lại say mê giọng nói của nam chủ đó?"

"Tớ không chỉ thích giọng nói của anh ấy, tớ còn thích người nữa."

Nói rõ ràng xong, Nhan Tiêu đặc biệt sáng khoái, giống như nói bí mật của mình ra, không còn gánh nặng gì nữa.

Trong nháy mắt, lời của Hoắc Bình Quả cùng Nhiếp Sơ Sơ tràn vào đầu cô

So với việc khổ tâm yêu thầm, Nhan Tiêu càng muốn được bộc lộ ra, giống như hai người kia từng nói.

Cô nhớ tới trước kia đã nghe qua một câu nói: Trong khi cô đang suy nghĩ, tôi và anh ấy đã cùng nhau sống hết đời.

Mới nghe thì có vẻ lãng mạn, nhưng có ai cam tâm nguyện ý chỉ tưởng tượng thôi đã đủ rồi?

Cho nên dù cuối cùng thất bại, còn tốt hơn im lặng một đời...

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai quơ quơ năm ngón tay trước mặt cô

Nhan Tiêu bình tĩnh, chậm rãi mỉm cười, nhìn vào rất giống người đang có bệnh, Tiểu Giai càng lo lắng hơn: "Cậu làm sao vậy?"

Trong lòng hạ quyết định, nắm chặt tay lại: "Từ giờ trở đi, tớ muốn theo đuôi nam thần"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bánh dâu tây (2)

Thứ hai, Nhan Tiêu cúp học thực hiện chiến lược theo đuôi nam thần, ngồi xe đi đến bệnh viện của Hoắc Trạch Tích, mua mấy ly cà phê Starbucks mang vào.

Thấp thóm đi vào cửa bệnh viện, không ngờ người bảo vệ bắt cô hôm trước vẫn còn nhớ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Nhan Tiêu, tâm tình hôm nay của cô rất tốt nên rộng rãi cười với anh ta: "Tôi đến tìm bác sĩ Hoắc"

Những lời này đều lọt vào tai của mấy y tá đứng gần đó, đồng loạt quay sang nhìn Nhan Tiêu, im lặng dùng ánh mắt trao đổi.

Quả nhiên quang minh chính đại cảm giác tốt hơn nhiều, Nhan Tiêu xách cà phê đi vào phòng khám của Hoắc Trạch Tích, lúc này chắc là anh đã ăn cơm xong, đang nghỉ ngơi, Nhan Tiêu gõ cửa, đợi một lúc lâu cũng không có ai đáp lại.

Chẳng lẽ không ở đây? Nhan Tiêu đẩy cửa ra, bên trong không một bóng người.

"Bác sĩ Hoắc ở trên lầu tham gia hội nghị, cô tìm anh ấy có việc gì không?" Âm thanh của nữ y tá truyền tới

Nhan Tiêu sững sờ trả lời lại: "A, cũng không có chuyện gì quan trọng."

Nhìn cà phê trong tay cô, nữ y tá mơ hồ mở miệng: "Cô là em gái của bác sĩ Hoắc?"

Cô (y tá) nghe người khác nói bác sĩ Hoắc có một em gái.

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không phải, là... bạn."

Nhan Tiêu do dự nói, có vẻ mờ ám, nữ y tá không hiểu sai, không hỏi tiếp nữa, cười một tiếng: "Vậy cô tìm một chỗ ngồi đi, có lẽ mấy phút nữa bác sĩ sẽ xuống."

Nhan Tiêu ngồi bên ngoài phòng khám, trong chốc lát nghe được hành lang đầu kia truyền tới tiếng bước chân.

Hôm nay Nhan Tiêu không mang lens, thấy mơ mơ hồ hồ, chờ đám người kia đi lại gần mới thấy đáng Hoắc Trạch Tích.

Bác sĩ gặp ở căn tin lần trước lại thấy Nhan Tiêu trước, lấy tay vỗ vào cánh tay của Hoắc Trạch Tích, nhắc nhở anh nhìn về Nhan Tiêu bên này.

Hoắc Trạch Tích đi ra giữa đám người, Nhan Tiêu mau chóng đứng lên, nhìn anh mỉm cười.

Đồng nghiệp của anh đều nhớ Nhan Tiêu, ánh mắt nhìn cô cười trộm, tìm tòi nghiên cứu.

"Sao cô lại ở đây?" Hoắc Trạch Tích đi tới trước mặt cô, hơi cúi đầu nhìn cô, nghi ngờ.

Đang đắm chìm trong khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh, bị Hoắc Trạch Tích lên tiếng phá vỡ suy nghĩ, Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, lại nhớ tới mình bây giờ đang theo đuôi anh, dứt khoát cắn răng nói: "Tôi đến tìm anh đó!"

Câu trả lời làm anh hơi ngạc nhiên, Nhan Tiêu nhìn chân mày Hoắc Trạch Tích đang nhíu lại, vội vàng giải thích: "Hôm nay tôi không có giờ học quan trọng!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời nữa, ánh mắt quét tới cà phê cô đang mang trên tay: "Sao lại mua nhiều cà phê như vậy?"

Nhan Tiêu chỉ chỉ mấy người bác sĩ khác sau lưng anh: "Cho mấy người phụ tá của anh... còn có bác sĩ mất kiếng..."

Lưu Du nhìn thấy ngón tay Nhan Tiêu chỉ về mình, đi tới khoác tay lên vai Hoắc Trạch Tích, cười rạng rỡ: "Nhan Tiêu, đến thăm anh hay bác sĩ Hoắc vậy?"

Căn bản là không nhớ được tên người ta, ngay ngắn sau đó cười khan hai tiếng lấp liếm cho qua, đem cà phê đưa Luru Du: "mời anh uống."

"Còn mua cà phê nữa à? Đổi lại lần sau anh mời nhé!" Luru Du vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu cười.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích, phát hiện vẻ mặt anh không tốt lắm, đang đánh trống trong lòng, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô: "Cô đi vào đây"

Luru Du muốn đi theo vào phòng khám lại bị ánh mắt Hoắc Trạch Tích ném tới, chặn anh ở ngoài cửa cùng nữ y tá trở mắt nhìn nhau.

Nhan Tiêu ngồi ở ghế bên cạnh nghỉ ngơi, mắt nhìn loạn xạ, lại thấp thỏm ngẩng đầu, nhìn Hoắc Trạch Tích vừa đóng cửa đang từ đi tới.

Cô theo bản năng muốn đứng lên, Hoắc Trạch Tích lại cất tiếng: "Cô ngồi xuống đi."

Cho nên... Bây giờ anh muốn làm gì vậy?

Nhan Tiêu lại từ từ ngồi xuống, gương mặt nhìn thấy anh đang dựa nửa người vào bàn, đối mặt nhìn cô

Nhan Tiêu khẩn trương, theo thói quen khẽ cắn môi dưới, cũng gương mặt nhìn anh.

Ánh mắt của Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh, thanh âm hơi trầm xuống: "Tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Giọng của Nhan Tiêu nhỏ đến mức gần như không nghe rõ: "Không, chỉ là... tôi thăm anh một chút."

Hoắc Trạch Tích vừa nhìn ly cà phê trên bàn: "Không cần phải mua nhiều cà phê như vậy."

Nhan Tiêu rũ mắt: "Nếu như anh không thích, lần sau tôi không mua nữa."

Trong lời này có ý tứ, Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Không phải vấn đề là tôi có thích hay không."

Dừng mấy giây, lại không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Là cô không cần thiết phải làm vậy."

Cho nên anh không thích cô hành động như vậy sao?

Nhan Tiêu chán nản gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Dáng vẻ lúc cô đồng ý có vẻ sa sút, Hoắc Trạch Tích cũng cảm thấy những lời này của mình quá hà khắc, trước khi cô mua chắc cũng không suy nghĩ nhiều.

Dứt khoát không tiếp tục vấn đề kia nữa, lại hỏi: "Chỗ này cách trường học có xa không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không xa, ngồi xe điện ngằm mấy phút đã đến."

"Đừng trở về quá muộn." Hoắc Trạch Tích dặn dò, cách quan tâm trước sau như một.

Mặc dù chỉ là cách quan tâm thường thấy, nhưng mỗi lần Nhan Tiêu nghe được đều thấy ấm áp, anh cho cô cảm giác, mỗi khi ở bên thì không cần sợ hãi, giống như một người anh trai mà cô có thể hoàn toàn lệ thuộc vào.

Nhưng rõ ràng cô biết, cảm giác của cô đối với anh không phải là tình anh em.

Nhan Tiêu lớn gan chủ động tìm đề tài, biết còn hỏi: "Bác sĩ Hoắc, có ai đã nói anh có giọng nói dễ nghe chưa?"

Hoắc Trạch Tích không ngờ Nhan Tiêu lại hỏi đến vấn đề này, chần chừ một lát rồi chớp mắt cười: "Đề tài chuyển đi nhanh vậy."

Nhan Tiêu thấy chân mày của anh giãn ra, tâm tình cũng phần chấn lên: "Không có đâu, tôi cảm thấy như vậy thật mà."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, đi qua một bên để báo cáo trong tay xuống, cúi đầu tùy ý nói: "Nghe Luru Du nói, trên Internet cô rất nổi tiếng à?"

Lời tiến vào não của Nhan Tiêu trước tiên là: "Luru Du là ai?"

"Bác sĩ đeo mắt kiếng ngoài cửa."

Nhan Tiêu ồ một tiếng, lại nghĩ độ nổi tiếng của em cũng chưa tốt bằng anh đâu, anh lại hỏi lại em như vậy.

Nhưng cô dứt khoát trả lời: "Cũng không tính là nổi tiếng gì."

Hoắc Trạch Tích chỉnh xong báo cáo, lại ngồi xuống uống cà phê, cạn một hớp.

Nhan Tiêu trong lòng cười trộm, cố ý hỏi Hoắc Trạch Tích sở thích của anh, biết anh thích Mocha.

Vốn tưởng rằng Hoắc Trạch Tích sẽ hỏi vấn đề về cà phê, nhưng anh lại nói tiếp đề tài lúc trước: "Sau này cô cũng định tiếp tục khiêu vũ sao?"

Anh đối với vấn đề nào cũng đều nghiêm túc, Nhan Tiêu cũng trả lời: "Chắc vậy, dù sao đã học nhiều năm rồi."

Dường như là không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích nói một câu: "Vậy cô cố gắng lên!", làm Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cô không nói là đến đây để làm gì, cũng chưa có ý định rời đi, Hoắc Trạch Tích nhìn số liệu trong máy vi tính, Nhan Tiêu ở một bên bị lạnh nhạt thờ ơ có vẻ hơi lúng túng, cảm thấy nếu cứ trầm mặc một hồi nữa, dù anh không nói, cũng sẽ có ý muốn đuổi người.

Tóm lại đã đạt được mục đích là đi thăm anh, mặc dù không có gì thay đổi, coi như ngày thứ nhất đi thăm dò trước đi. Nhan Tiêu từ chỗ ngồi đứng lên: "Bác sĩ Hoắc, vậy tôi đi trước đây?"

Dời tầm mắt từ máy vi tính qua, Hoắc Trạch Tích gật đầu: "Về cẩn thận."

Vốn tưởng rằng tiểu cô nương này chỉ là trùng hợp đi ngang qua nên ghé thăm mình, nhưng mấy ngày kế tiếp, Nhan Tiêu đều lấy vẻ mặt mỉm cười sáng lạn, tay cầm các loại đồ thăm hỏi khác nhau xuất hiện ở cửa phòng khám bệnh, trong khi nói chuyện cùng anh cũng không thể hiện mục đích gì, ngồi lại nửa giờ, rồi lại rời đi.

Bác sĩ Hoắc không thể không nảy sinh nghi ngờ.

Hơn nữa mỗi ngày đồng nghiệp đều bắt quát chuyện giữa anh và Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích quyết định phải hỏi Nhan Tiêu rõ ràng.

Thứ sáu là ngày cuối cùng đi làm, Nhan Tiêu cầm tới mấy túi trái cây, mấy ngày nay thành quen khiến cô đối với Hoắc Trạch Tích trở nên tùy tiện hơn trước, đem trái cây để lên bàn: "Tôi mỗi ngày không thấy anh ăn trái cây, vitamin cũng không bổ bằng, mẹ tôi nói những thứ vitamin kia kém hơn cả trái cây tươi."

Nữ phụ tá của Hoắc Trạch Tích cũng dần quen thuộc Nhan Tiêu, mỗi lần Nhan Tiêu mang tới cái gì, các cô cũng đặc biệt tích cực, lần này cũng không ngoại lệ, trực tiếp cầm một hộp Cherry đi rửa, một bên khen Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích xoa xoa mắt đứng lên, không nhìn Nhan Tiêu, chuyển hướng nhìn qua hai nữ y tá đang rửa trái cây: "Đừng rửa nữa, hai cô ra ngoài một chút đi."

Tình huống bây giờ có hơi sai sai, các cô yên tĩnh ra ngoài, vừa nhìn Nhan Tiêu nháy nháy mắt.

Bên trong phòng yên tĩnh lại, Hoắc Trạch Tích không nhìn cô, không rõ mặt anh có biểu tình gì.

Nhan Tiêu đem túi xách để xuống: "Sao vậy?"

Hoắc Trạch Tích không nói gì, Nhan Tiêu cũng có thể đoán được, đi tới tiếp tục rửa Cherry: "Không có gì đâu, bọn họ cũng biết tôi không phải người nhà bệnh nhân, cũng không phải tới tặng quà..."

"Không phải", Hoắc Trạch Tích nhẹ giọng cắt đứt, "Tôi cảm thấy cô không cần làm những chuyện này."

Động tác Nhan Tiêu dừng lại, nước chảy ra xối vào bàn tay của cô, theo đầu ngón tay chảy xuống.

Hoắc Trạch Tích không vòng vo, trực tiếp hỏi rồi cự tuyệt, nhất thời Nhan Tiêu không biết phải làm sao: "... Tóm lại là tôi tự nguyện, không có cái cần hay không."

"Làm bất cứ chuyện gì cũng có lí do." Giọng anh trầm thấp, vẫn là ánh mắt không nóng không lạnh, hơi rũ mắt nhìn cô.

Ý tứ lại rất đơn giản: Cô làm vậy là vì lí do gì?

Giọng anh nhàn nhạt, nói một câu lại biến vấn đề trở thành việc bình thường, Nhan Tiêu lại thấy mình lâm vào một tình huống chật hẹp: Lí do là tôi thích anh, nhưng làm sao tôi nói ra được?

Nếu như còn im lặng như vậy, Nhan Tiêu không hoài nghi mặt của mình sẽ đỏ như hệt trái Cherry này vậy.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích, tim giống như bị nắm lấy, kìm nén đến khó chịu.

Không có dũng khí tò mò, Nhan Tiêu đứng một hồi, cảm thấy không khí chỗ này quá mỏng manh, không thở nổi, cô chặt vật mà hoảng hốt, cũng như ngày đó chạy trốn ra khỏi phòng khám.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bánh dâu tây (3)

Không dám đem chuyện này nói cho Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu khóc lóc kể cho Nhiếp Sơ Sơ nghe.

Nhiếp Sơ Sơ đúng thật là "bạn thân thân ai nấy lo", không cảm thông mà còn cười nhạo Nhan Tiêu, "Trước khi chạy đi đáng lẽ cậu phải nói là cần đi tiêu đấy!"

Nếu không phải Nhiếp Sơ Sơ đang ở đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiêu thật sự có thể nhéo vào mặt của cô bạn rồi, cảnh cáo: "Cậu còn cười nữa, tình bạn của tớ và cậu chấm dứt ở đây đi!"

"Không cười nữa, cậu gặp loại chuyện này..." Nhiếp Sơ Sơ do dự hai giây, "Cũng chỉ có hai con đường có thể đi."

"Hai con đường nào?"

"Một là cậu tiếp tục mặt dày mày dạn để cho anh ta tự sáng suốt lĩnh ngộ, nhưng mà như vậy rất có thể làm cho đối phương không có cảm tình."

Nhan Tiêu sau khi nghe nửa câu, cau mày: "Cái này khẳng định không được, còn con đường thứ hai?"

"Hai là trực tiếp tỏ tình luôn, tớ không tin là hôm nay cậu phản ứng như vậy mà anh ta còn không hiểu." Nhiếp Sơ Sơ giọng tùy ý

Nhan Tiêu dừng lại, tuy rằng ấn tượng của Nhiếp Sơ Sơ trong lòng Nhan Tiêu rất không đáng tin, nhưng mà ở phương diện tình cảm, Nhiếp Sơ Sơ còn có kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa Nhiếp Sơ Sơ là người ngoài cuộc đương nhiên sẽ tỉnh táo hơn Nhan Tiêu nhiều, cho nên lời của Nhiếp Sơ Sơ cũng khiến cô suy nghĩ đôi chút, do do dự dự cầm điện thoại tới lui: "Vậy... Ừ, cậu để tớ suy nghĩ một chút đã."

Cúp điện thoại, Nhan Tiêu rót nước vào ly mì, nhớ lại thời điểm mình chặt vật chạy trốn thì càng muốn tự bóp chết chính mình, sao đầu óc lúc ấy lại chạm điện như vậy? Thật là hối hận muốn chết...

"Cậu ăn mì thôi mà sao lại trung ra biểu tình như vậy, khó ăn lắm à?" Tiểu Giai đi tới, chọc chọc vào chân mày của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu sờ chỗ bị chọc, trong lòng thầm hô hồng bét, đứng dậy: "Ngày mai cuối tuần, hôm nay tớ muốn về nhà sớm!"

"Bài múa mừng kỷ niệm thành lập trường cậu đã luyện rành chưa? Còn chưa tới một tháng nữa đâu đấy!" Tiểu Giai chụp cánh tay Nhan Tiêu lại, ngăn cản cô thu dọn đồ đạc.

Tình cảm như phù du, không thể trở nãi chuyện chính!

Nhan Tiêu thở dài: "Được rồi, luyện tập!"

Nhà Nhan Tiêu cách trường học rất gần, bình thường cuối tuần không có chuyện gì thì về nhà, chạng vạng tối Nhan Tiêu mới tập xong, thu dọn một số đồ đơn giản rồi trở về.

Trạm xe lửa cách trường học một đoạn, cô đi thẳng đến trạm xe buýt chờ xe, bây giờ đã hơn tám giờ, người trên xe buýt cũng không có nhiều.

Nhan Tiêu thích ngồi ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên cạnh cửa sổ, buông túi xách xuống, cầm lên trà sữa hoa hồng vừa mua.

Ngoài cửa sổ đèn đường sáng lên, cả thành phố có vẻ mê ly không chân thật. Thật ra Nhan Tiêu thích ngồi chuyển xe đêm, ở trong bóng tối nhìn ra phố lớn hèm nhỏ, cảm giác xa lạ nhưng an tâm.

Đột nhiên nghĩ đến Hoắc Trạch Tích, không biết bây giờ anh đang làm gì, đang lái xe trong bóng tối này hay đã về nhà, trong ánh đèn ảm áp, lặng lẽ thu âm.

Anh nhất định không biết, có một cô gái bởi vì thích giọng nói của anh mà thích luôn cả con người anh, rất hiểu anh nhưng chỉ dám để trong lòng, sau đó từ từ đến gần anh, gần thêm chút nữa,...

....

Một chiếc xe Tesla màu đen chậm rãi đậu trước cửa tiểu khu ở trung tâm thành phố, cảm ứng quét đến biển số xe rồi tự động nâng rào chắn lên, Hoắc Trạch Tích đậu xe ở dưới hầm.

Đây là chung cư anh ở, vặn chìa khóa mở cửa, chờ đợi anh là một bầu không khí yên tĩnh mà trong trẻo lạnh lùng.

Lầu mười tám cao chót vót, cửa sổ sát đất hắt lên ngọn đèn sầm uất như là một bức vẽ to lớn.

Không bật đèn, Hoắc Trạch Tích trở tay đóng cửa lại rồi đến gần ghế salon phòng khách, sau khi ngồi xuống, trong bóng tối chỉ còn thấy đường nét mờ hồ cùng với tiếng hít thở nhỏ.

Hoắc Trạch Tích dựa đầu vào ghế salon, nhắm mắt lại.

Một chuỗi những âm thanh từ điện thoại vang lên, màn hình rọi ánh sáng lên khay trà bằng thủy tinh, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy cầm điện thoại để lên tai.

"Anh, tuần này anh về nhà không?"

Là Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích nhắm mắt lại, một tay khác xoa xoa mi tâm giữa hai mắt, giọng nói một mõi lười biếng: "Chủ nhật về."

Hoắc Bình Quả chần chừ chớp mắt: "Anh... nghe nói mấy ngày nay Nhan Tiêu có qua bệnh viện thăm anh hả?"

Động tác ngừng lại, Hoắc Trạch Tích từ từ mở mắt.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Hoắc Bình Quả lại kêu một tiếng anh.

"Là ai nói cho cô ấy?" Giọng nói ngang ngang không nghe được tâm tình gì.

Hoắc Bình Quả mờ mịt "A" một tiếng: "Nói cái gì?"

"Có phải em nói cho cô ấy biết sở thích của anh không?"

Nhan Tiêu cầm tới tất cả trái ăn cùng nước uống, đều là thứ anh thích.

Hoắc Bình Quả biết nói dối cũng vô ích, dứt khoát thừa nhận: "Không thể nói sao?"

Đầu này lại yên lặng, Hoắc Bình Quả dò xét lên tiếng: "Anh, anh cảm thấy Nhan Tiêu như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Hoắc Trạch Tích từ từ cau mày

"Anh biết còn hỏi nữa?" Hoắc Bình Quả uống một hớp nước, còn cười hừ một tiếng

Trong điện thoại chỉ có âm thanh rất nhỏ của thiết bị điện, Hoắc Trạch Tích dừng mấy giây, giọng nói hoài nghi: "Cô ấy thích anh?"

Hoắc Bình Quả bị lời nói dứt khoát của anh trai chọc cười: "Em không biết đâu, anh đi hỏi chị ấy đi! Em đi đắp mặt nạ, cúp máy trước đây, bai bai!"

Cúp điện thoại, đồng hồ điện tử phát ra âm thanh nhắc nhở ngắn ngủi, đã chín giờ rồi, Hoắc Trạch Tích ngẩn ra vài giây, không để chuyện này trong lòng, dùng điều khiển từ xa mở đèn phòng khách, cả phòng liền ấm áp hơn.

Một mõi đứng dậy, Hoắc Trạch Tích cởi áo sơ mi ra đi về phía phòng tắm, một lúc sau, căn phòng chỉ còn nghe tiếng nước chảy...

.....

Buổi tối về đến nhà, Nhan Tiêu tắm rửa trước, đồ xả phòng đầy bồn tắm, xả nước nóng hơn nửa bồn, quấy quấy mấy cái đã thấy rất nhanh bọt bong bóng màu trắng nổi lên.

Ngồi trong bồn tắm, bị nước ấm bao vây, thân thể Nhan Tiêu tự nhiên nổi lên, bên tai yên tĩnh, chỉ có tiếng bọt bong bóng vỡ vụn. Cảm giác này cực kỳ thích, tựa như trong nháy mắt là có thể vui đi một mõi, tốt đẹp đến nỗi có thể tha thứ cho toàn thế giới.

Nhưng sự tốt đẹp ấy chỉ duy trì được năm phút, toàn bộ đèn nhà vệ sinh đột ngột tắt, Nhan Tiêu sửng sốt một chút, từ trong bồn tắm đứng lên, nhấn công tắc điện mấy lần cũng không phản ứng, chắc là bị cúp điện rồi...

Nhan Tiêu nhanh chóng dùng nước lạnh rửa trôi bọt trên thân thể, mặc quần áo ngủ đi ra.

Ba mẹ dưới lầu đang tìm đèn, Nhan Tiêu nằm ở trên lan can: "Làm sao lại cúp điện vậy ạ?"

"Cúp cả tiểu khu, nhưng mà không lâu sẽ có điện lại thôi." Cha Nhan an ủi

Tóc ướt nhẹp, Nhan Tiêu dùng khăn lông xoa khô tóc rồi về phòng, bên trong tối om, chỉ có ánh sáng le lói từ ngoài hắt vào mới khiến cô nhìn rõ đồ vật.

Đèn trên máy vi tính không thể dùng, cô bật cái đèn không cần cắm điện lên, chiếu sáng phòng

Xoa tóc nửa ngày, đến khi không còn giọt nước nào Nhan Tiêu mới bò lên giường.

Điện thoại vẫn còn 90% pin, Nhan Tiêu chơi mấy ván game để bớt chán, lại cảm thấy vô ích liền bật lưu lượng lên lướt WeiBo.

Đột nhiên lại lướt đến một cái avatar quen thuộc, Nhan Tiêu dừng lại, đem điện thoại xít lại gần mặt...

n: Ngủ ngon [hình ảnh]

Click vào tám ảnh, là cảnh thành phố ban đêm.

Nhất định là chụp ở nhà.

Nhan Tiêu lặng nhìn hồi lâu mới nhìn tới bình luận, mới mười phút mà đã có trên trăm bình luận, đều là lời khen:

"Nam thần lộ địa chỉ nha!"

"Ngọa tào! Nhà ta ở gần đó!"

"Có nam thần chúc ngủ ngon ban đêm mới có thể yên tâm."

...

Có bình luận không đúng đắn cũng có cái bộc lộ sự ngưỡng mộ, Nhan Tiêu cảm thấy mình nghèo từ ngữ quá nên cũng không nói ra lời đặc biệt nào. Cô dừng ở phần bình luận suy nghĩ một hồi, chậm chạp đánh chữ: "Thích anh ba năm, không có câu chúc ngủ ngon của anh ngủ không được."

Đây là cái WeiBo đã dùng từ lâu của Nhan Tiêu, cô có một cái khác chỉ dùng để đăng clip khiêu vũ, không dám dùng để tỏ lộ.

Tắt điện thoại, Nhan Tiêu nhìn giả sách trong phòng đến gần người, chán muốn chết, lại rút ra một tập họa lật linh tinh, không đến mười phút, di động truyền tới âm thanh nhắc nhở trên WeiBo.

Cô cầm điện thoại lên, là một cái bình luận:

Trả lời "Quái lực thiếu nữ yx": Ngủ ngon.

"Quái lực thiếu nữ yx" là tên WeiBo của cô, sừng sốt mấy giây mới phản ứng được người trả lời bình luận của mình là Zain.

Mặc sù biết anh chính là Hoắc Trạch Tích, cũng đã nói chuyện qua, nhưng ở WeiBo nhìn thấy anh ấy trả lời, tâm tình rất là khác lạ.

Nhan Tiêu kích động nhìn điện thoại cười thật lâu, tự nhủ trong lòng: Anh chờ em một chút thôi, em nhất định sẽ đuổi kịp anh!

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bí đao sốt cam (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi sáng thứ bảy trời còn chưa sáng, Nhan Tiêu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức như đòi mạng.

Trong mơ, Nhan Tiêu trở về lại lúc thi vào trường cao đẳng, còn mười lăm phút nữa là hết giờ, luận văn còn chưa có chữ nào, Nhan Tiêu đang gấp đến nỗi điên, tiếng chuông hết giờ thi đã reo lên...

Ác mộng tới hồi cao trào thì Nhan Tiêu tỉnh dậy.

Tiếng chuông điện thoại biến thành chuông hết giờ trong giấc mơ, Nhan Tiêu bừng tỉnh, từ trong chăn mỏng lờ ra cái tay nắm lấy điện thoại di động, mơ màng màng để điện thoại lên tai, âm thanh không kiên nhẫn: "A lô, ai vậy?"

Nghe rõ đầu dây bên kia, Nhan Tiêu dừng mấy giây, chợt từ trên giường ngồi dậy, tỉnh táo hoàn toàn: "Đi?"

Là mẹ Hoắc!

"A Tiêu còn đang ngủ à? Di không quấy rầy con chứ?" Giọng nói khách khí

Nhan Tiêu nhìn trời tờ mờ sáng, nhanh chóng trả lời: "Không quấy rầy ạ, con cũng định rời giường."

Lời nói dối ngay cả bản nháp cũng không cần.

"Hôm nay tới nhà dì đi, dì làm đồ ăn ngon cho con nhé?"

Nhan Tiêu xoa tóc rối bời, do dự dậm một tiếng, mẹ Hoắc còn nói: "Nhưng mà Hoắc Trạch Tích không ở nhà."

"Đi à, con không phải bởi vì..." Nhan Tiêu vừa nói đã dừng lại, mẹ Hoắc hiểu ý cô, cười: "Đi biết, tóm lại con cứ tới đây là được rồi."

Ăn điểm tâm, Nhan Tiêu nói chuyện buổi sáng mẹ Hoắc gọi điện cho cô, mẹ Nhan phản ứng không lớn: "Muốn đi thì đi đi."

Nhưng mà ba Nhan: "Con gái à, có chút khí phách có được không?"

Nhan Tiêu ăn một miếng Sandwich, tròn tròn mắt: "Ba, ba có thể không suy nghĩ cổ hủ như vậy nữa có được không?"

Tại sao cô tới nhà Hoắc Trạch Tích thì không có khí phách?

Ba Nhan hừ lạnh một tiếng: "Không thêm quần con nữa."

Thấy Nhan Tiêu không phản ứng gì, ông lại bổ sung: "Con ở trong nhà người khác đầu óc đơn giản, chuyện có hại thì đừng làm."

Biết ba mình là miệng ngấm dao nhưng trong lòng chứa hậu hủ, Nhan Tiêu không cãi ông nữa, nghe lời gật đầu.

Đến Hoắc gia, Nhan Tiêu phát hiện trong nhà chỉ có mẹ Hoắc và Hoắc Bình Quả, đang ở trong bếp nghiên cứu món ăn.

Từ sau khi Hoắc Bình Quả có con thì lột xác thành bà chủ gia đình, sinh con xong thì chạy đến thẩm mỹ viện, thường xuyên ra nước ngoài chơi, bây giờ ở trên mạng làm bà chủ, cuối tuần sẽ về nhà chơi với ba mẹ.

"Chồng em đâu?" Nhan Tiêu giúp cô rửa rau cải, mở miệng bắt chuyện.

Hoắc Bình Quả đang gọt vỏ khoai tây: "Bận bịu lắm, trong công ty nhiều việc, bình thường buổi tối năm, sáu giờ mới về, có khi còn trễ hơn."

"Con không quan tâm nó coi chừng nó ở bên ngoài tìm tiểu tam về nhà đấy!" Mẹ Hoắc lớn giọng nói

Hoắc Bình Quả kích động mém chút nữa là ném luôn củ khoai tây, nhướn mi: "Ảnh dám! Con sẽ cắt luôn đồ chơi của ảnh!"

Nhan Tiêu không nhịn cười được, cười xong giáo dục cô: "Ở trước mặt chị và mẹ thì còn nói được, nhưng đừng nói ở trước mặt chồng em!"

Hoắc Bình Quả cười hai tiếng, lại nghĩ đến: "Mẹ em phải cho chị tố cáo, lần trước em ghé chung cư của anh hai, anh ấy mua mấy hộp thức ăn không để ý là đã hết hạn rồi, tự mang đi chiên lên rồi ăn đó."

Nhan Tiêu nghe được tin tức của Hoắc Trạch Tích, trong bụng nhảy một cái, mẹ Hoắc thở dài: "Con còn để cho nó ăn nữa, làm gì có em gái nào như con?"

"Ăn những loại này lâu dài gây hại cho sức khỏe đó! Vậy mà ảnh còn là bác sĩ nữa!" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu vẫn còn đang rửa rau, chẳng qua là mặt có hơi cứng đờ, chả biết đang nghĩ gì nữa.

Hoắc Bình Quả kéo kéo áo của mẹ Hoắc: "Tối hôm nay con cùng A Tiêu mua thức ăn nấu cơm cho anh ấy nhé?"

Nhan Tiêu chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn Hoắc Bình Quả, người kia đang nháy mắt nhìn cô.

Do dự một lúc, mẹ Hoắc gật gật đầu: "Cũng tốt, con gọi điện nói cho nó một tiếng trước."

"Được rồi!" Hoắc Bình Quả ném củ khoai xuống, rửa tay lao ra ngoài gọi điện.

Liếc nhìn bóng lưng của Hoắc Bình Quả, mẹ Hoắc lắc đầu cười: "Đã làm mẹ rồi mà tính tình vẫn còn con nít."

Cơm nước xong, Hoắc Bình Quả cùng Nhan Tiêu đi ra khỏi nhà mua nguyên liệu nấu ăn.

Nhan Tiêu sắp tới nhà Hoắc Trạch Tích nên tâm trạng kích động mông lung, ngồi xe đi cửa hàng tổng hợp mà trí óc đã bay tới đâu rồi.

Đẩy xe đồ, Hoắc Bình Quả nhìn Nhan Tiêu một cái, cười hỏi cô: "Thế nào? Có phải công lực của em rất mạnh không?"

"Ừ", Nhan Tiêu gật đầu, lại không nhịn được cúi đầu cười, nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, Gia Gia đâu? Sao hôm nay không thấy nó?"

"Đi nhà trẻ rồi, thứ bảy cũng phải đi học, nhưng mà cũng tốt, đỡ phải trông chừng nó." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm một hộp mỡ bò, "Cái này làm bánh táo hoa hồng đi*, anh em có khẩu vị như mẹ, ăn ngọt không ăn cay."

Hoắc Bình Quả bổ sung: "Ở trong mắt chị có phải anh em lúc nào cũng tốt không?"

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Nhan Tiêu lắc đầu: "Mỗi người đều có một khuyết điểm, nhưng mà anh ấy không tốt thì chị vẫn thích."

Nghe xong, Hoắc Bình Quả chắc chắc cười: "Mẹ em mà nghe được lời này nhất định sẽ khen chị!"

Ở khu mua rau cá tôm dưa, lại mua thùng sữa bò và trái bắp, đẩy xe đồ ra khỏi cửa hàng đã là năm giờ chiều, đem đồ để ở cốp xe, lái xe chuẩn bị đi tới chung cư của Hoắc Trạch Tích.

Dọc đường đi, Hoắc Bình Quả kể cho Nhan Tiêu nhiều chuyện lý thú khiến cô cười to, hai người hi hi ha ha xuống xe, cầm đồ lên lầu.

Hoắc Bình Quả có nói sẽ đến cùng Nhan Tiêu nên lúc thấy cô Hoắc Trạch Tích cũng không kinh ngạc, cầm đồ trong tay cô, để cho cô đi vào.

Hoắc Bình Quả sau khi đi vào nhà trực tiếp ngã lên ghế Salon, lại quan sát một vòng nhà: "Quét dọn sạch sẽ như vậy, có phải trong nhà anh có người giúp việc không?"

Hoắc Trạch Tích không đùa giỡn theo cô, nhân nhật trả lời: "làm theo giờ."

Nhan Tiêu có cảm giác không an toàn, đi theo ngồi cạnh Hoắc Bình Quả, cũng bắt đầu yên lặng quan sát nhà --- rất hiện đại, có phong cách, sạch sẽ nhưng thoải mái.

Lơ đãng, Nhan Tiêu đột nhiên thấy cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ có thể thấy cảnh trung tâm thành phố.

Chính là hình ảnh trên WeiBo của anh!

Cảm xúc dần đi lên, Nhan Tiêu tâm tình kích động không lời nào nói nổi, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn đang ở dưới bếp xếp đồ, chạy nhanh lại lấy đi động chụp một tấm.

Không tính đăng lên, chỉ là chụp một tấm cho đỡ ghiền.

"Một người chụp hình có ý gì! Chúng ta hai người tự chụp!" Hoắc Bình Quả thấy Nhan Tiêu đứng ở cửa sổ chụp hình, đi tới khoát vai cô, lấy đi động ra tự chụp một tấm.

Nhan Tiêu còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy mặt mình mờ mờ ảo ảo trên tấm hình của Hoắc Bình Quả, cười đẩy vai cô ấy: "Em thật có ý đồ phải không?"

Hai người ở một bên cười mắng, Hoắc Trạch Tích đi ra nhìn thấy, hơi thắc mắc, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Kéo Nhan Tiêu ngồi chung ghế Salon, Hoắc Bình Quả mở miệng cười: "Anh, hai tụi em từ ngàn dặm xa xôi đến làm cho anh một bữa cơm, cảm động không?"

Hoắc Trạch Tích rót một ly nước, không có biểu tình: "Không có việc gì làm còn kéo người khác dày vò."

Thái độ thật là lạnh lùng...

Nhan Tiêu yên lặng kinh ngạc, Hoắc Bình Quả cười lạnh một tiếng: "Không phải nhìn thấy anh lẻ loi hiu quạnh thì em cũng không thèm đến đâu!"

Hai anh em này đúng là đang châm chọc lẫn nhau.

Nhan Tiêu trong lòng cười.

Hoắc Trạch Tích cầm ly nước lên uống, ánh mắt sâu kín nhìn Hoắc Bình Quả, buông ly nước lại thông thả nói: "Không phải em nói nấu cơm sao? Ngồi đó làm gì?"

"Anh không biết thông cảm chút sao? Hai chúng em vừa mua đồ xong liền chạy tới, cũng phải để em nghỉ ngơi một chút chứ?" Hoắc Bình Quả không thể tin nhìn anh chằm chằm

Nhan Tiêu không tham dự chiến tranh giữa bọn họ, yên lặng lấy điện thoại ra bắt đầu mày mò.

Không ngờ đề tài đột ngột chuyển đến cô, Hoắc Trạch Tích nói: "Nếu là em đề nghị, vậy mình em đi làm cơm là được rồi, để Nhan Tiêu nghỉ ngơi."

A? Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nah, một bên Hoắc Bình Quả phút chốc đứng lên: "Anh trọng sắc khinh em gái!"

Trọng sắc khinh em gái...

Nay thành ngữ cũng có thể bẻ cong, Nhan Tiêu cảm thấy chính mình cũng không có gì nói, đứng lên đi theo.

Nhưng mà đứng lên rồi lại cảm thấy lúng túng, vì vậy dưới ánh mắt của hai anh em, Nhan Tiêu chần chừ hồi lâu, mắt chợt lóe sáng: "Tôi sợ em ấy hạ độc, vẫn là nên cùng nhau làm."

Hoắc Bình Quả:...

Chị rốt cuộc là giúp ai vậy?

Nói là cùng nấu cơm nhưng Hoắc Bình Quả lại giao cho Nhan Tiêu, cầm túi xách lên bước ra ngoài, nói là Gia Gia tan học cần đi đón.

Nhan Tiêu bị dọa, ôm cánh tay em ấy: "Em đừng đi! Em đi chị biết làm thế nào?"

"Vậy chị cứ hỏi..." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa hô tiếng "anh", ở thư phòng Hoắc Trạch Tích đáp một tiếng, Hoắc Bình Quả lại tiếp tục: "Em đi đón Gia Gia, anh giúp chị Nhan Tiêu nấu cơm đi!"

Nhan Tiêu nhìn cô liên tục nháy mắt lắc đầu, Hoắc Bình Quả ở bên tai cô nói: "Tận dụng thời cơ!"

Vì vậy lúc Hoắc Trạch Tích vừa đi tới phòng bếp, đã nhìn thấy Nhan Tiêu đang ôm cánh tay Hoắc Bình Quả, cô không phát hiện anh đứng đó, đang một mực lắc đầu điên cuồng.

Nhìn cảnh này có chút vi diệu, Hoắc Trạch Tích chậm chạp lên tiếng: "Nếu không cả hai cùng đi đón Gia Gia?"

Hoắc Bình Quả đưa tay nhéo eo Nhan Tiêu, Nhan Tiêu bị đau trợn mắt nhìn cô ấy, lại kịp phản ứng, nói với Hoắc Trạch Tích: "Không sao, tôi... tôi đi xem com nấu xong chưa!"

Vừa nói đã xoay người trở lại.

Nghe được tiếng đóng cửa, Nhan Tiêu cũng cảm thấy lòng lộp bộp một tiếng, trong đầu trôi qua tám chữ to ____ "Cô nam quả nữ, ở chung một phòng."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bí đao sốt cam (2)

Hoắc Bình Quả đi rồi, bên ngoài an tĩnh lại, Nhan Tiêu đi ra cửa nhìn một cái đã thấy Hoắc Trạch Tích đang đi tới.

Cô nhìn anh cười, trong lòng bắt đầu đánh trống.

"Có vẻ không đơn giản lắm?" Hoắc Trạch Tích đi tới, nhìn nồi canh.

Buồng cái mâm xuống, Nhan Tiêu đi tới khuấy khuấy cái nồi: "Thật ra thì rất đơn giản, tôi bình thường ở nhà cũng hay học mẹ nấu."

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu, thu hẹp khoảng cách chiều cao với Nhan Tiêu, bóng người ở ngay tầm mắt, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy sống lưng căng thẳng, động tác khuấy canh cũng vô thức dừng lại.

Dựa có chút gần, có thể cảm giác trên người anh không khí sạch sẽ nhẹ nhàng, giống như là bạc hà, còn giống cò đuôi ngựa chanh*...

* Một loại cỏ có thể dùng làm nước hoa, trà, điều chế tinh dầu...

Nhan Tiêu khẩn trương còn muốn biết Hoắc Trạch Tích dùng loại bột giặt nào để giặt đồ...

"Cần giúp không?" Âm thanh từ trên đầu truyền xuống.

Nhan Tiêu chợt kịp phản ứng, lại tiếp tục khuấy canh: "Không cần, anh cứ nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn ở phía sau, Nhan Tiêu nhỏ tiếng bổ sung: "Một mình tôi cũng có thể nấu, anh chờ... chờ ném tay nghề của tôi là được."

Hình như nghe được tiếng cười, Nhan Tiêu vừa nhỏ tiếng nói: "Vậy anh ra ngoài đi, chỗ này khói dầu nhiều lắm."

Nhìn anh đi ra khỏi bếp, Nhan Tiêu mới đóng cửa lại.

Thật ra thì một người nấu không dễ dàng, nhưng nghĩ đến cùng người mình thích nấu com, tâm tình sẽ không giống nhau, sẽ cảm thấy đây là một loại hưởng thụ.

Cô chợt nghĩ tới lời nói lúc trước của Hoắc Bình Quả, anh bình thường ăn com một mình cũng không hề bụng, bạn gái cũ chắc chắn đã từng làm qua bữa tối rồi.

Nhất định là rất thích cô ấy?

Bận rộn gần một giờ mới làm xong, Nhan Tiêu bùng thành phẩm ra, đi tới cửa thư phòng kêu Hoắc Trạch Tích.

Không phải là trời nóng nhưng trên trán cô vẫn đầm mồ hôi, nhìn anh hé miệng cười, cứ như đứa trẻ đang chờ được tán thưởng.

Cô thích anh không giấu được.

Ai cũng có thể nhìn ra.

Hoắc Trạch Tích hơi xúc động, cùng Nhan Tiêu đi tới phòng ăn.

Món ăn không nhiều, nhưng đều là món anh thích.

Cô đã bỏ nhiều tâm tư vào đó.

"Cái món cá nướng chanh đó là lần đầu tiên tôi làm, có thể mùi vị có chút lạ..." Nhan Tiêu khăn trương nhắc nhở trước, đem đĩa đưa cho Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích nhận lấy đĩa ngồi xuống, trong ánh mắt mong đợi của cô nếm thử cá, ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu cười: "Tôi cảm thấy rất ngon."

Lời khen ngợi của anh lớn hơn hết thầy, Nhan Tiêu không nhịn được nở nụ cười, lại tiếp tục: "Anh nếm thử món thịt bò xào cà chua đi..."

"Đều rất ngon" Mắt Hoắc Trạch Tích nhìn xuống, không động đĩa nữa.

Không nếm thử mùi vị làm sao biết ngon?

Nhan Tiêu đột nhiên sững sờ, hô hấp cũng chậm lại, dường như đang nhận ra điều gì.

Hoắc Trạch Tích lại ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu, giọng nói ôn hòa trầm xuống: "Cô ngồi xuống trước đi."

Nghe lời kéo ghế ra, Nhan Tiêu ngồi đối diện anh, thấp thỏm nhìn, chờ Hoắc Trạch Tích nói tiếp.

Dừng một chút, anh nghiêm túc nhìn cô: "Cảm ơn cô."

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không cần cảm ơn, làm những thứ này... Tôi cũng rất vui vẻ."

Nhan Tiêu nói xong, không khí ngưng trệ mấy giây, Hoắc Trạch Tích mới mở miệng: "Thật ra thì cô không cần tốn thời gian ở đây."

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, biểu tình ôn hòa, Nhan Tiêu cảm thấy, không có chút tình cảm nào cả.

Giống như một cục lửa đang chìm dần vào trong thau nước đá lạnh, Nhan Tiêu nhìn anh: "Đều là tôi tự nguyện, tôi cảm thấy rất đáng giá..."

"Tôi biết, nhưng mà tôi không thể tiếp nhận được."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng như giọng mà Nhan Tiêu nghe được mỗi đêm, nhưng đây là lần đầu tiên cô sợ Hoắc Trạch Tích nói lời tiếp theo như vậy, giống như đã tới gần vách đá, không thể tiến lên được.

Nhan Tiêu cơ hồ bật thốt lên: "Vậy nếu tôi nói thích anh, anh có tiếp nhận tôi không?"

Thời gian giống như ngừng lại, không khí cũng ngưng trệ xuống. Tròng mắt Nhan Tiêu có hình bóng của Hoắc Trạch Tích, thời điểm do dự đã làm động tác nhỏ, theo thói quen liếm môi.

Rất sợ anh cự tuyệt mình, Nhan Tiêu lấy dũng khí: "Tôi là từ em gái của anh mới biết được, anh trước kia thường để bạn gái làm bữa tối, giống như tôi hôm nay vậy."

Hoắc Trạch Tích nghe vậy ngược mặt, vẻ mặt nhàn nhạt, không kinh ngạc, cũng không bộc lộ biểu tình khác.

Nhan Tiêu cảm thấy giờ phút này rất chân thật.

Nhan Tiêu nói tiếp: "Thật ra thì tôi muốn nói, anh đã từng đối tốt với cô ấy như vậy thì nhất định cũng sẽ có người đối tốt với anh, chuyện anh làm cho cô ấy, tôi cũng có thể làm cho anh, mà điều cô ấy không làm được, tôi có thể làm được..."

Cô còn chưa nói hết, Hoắc Trạch Tích đã dời tầm mắt, hình như khẽ thở dài, bình thản cắt đứt: "Cô không cần so sánh mình với người khác."

Nhan Tiêu sững sờ, nhắc tới bạn gái trước, anh sẽ không vui sao?

Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày nhìn Nhan Tiêu, nói tiếp: "Cô rất tốt."

Cô rất tốt.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy hoảng loạn, còn có lời nào khác tuyệt vọng hơn câu này sao?

Cô rất tốt, chỉ là tôi không thích cô mà thôi.

"Vậy anh thích con gái như thế nào, nói cho tôi biết được không? Tôi sẽ..."

Lời còn chưa dứt, mắt đã ngẹn ngào, vừa đau vừa cháy, Nhan Tiêu hít sâu một hơi muốn đem nước mắt trở về, nhưng nhịn không được, cúi đầu xuống không muốn cho Hoắc Trạch Tích nhìn thấy.

Tôi muốn nói cho anh biết, tôi thích anh rất lâu rồi, chưa thấy mặt anh, đã thích anh...

Nhưng đến giờ mới phát hiện, tôi thích anh nhưng chỉ thể hiện dáng vẻ yếu ớt vô lực trước mặt anh.

Một giọt nước mắt rơi xuống, bầu không khí trở nên ngưng trọng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Em gái tôi lúc trước có thích một nam sinh..."

Giọng anh bình thản ôn hòa, Nhan Tiêu không ngẩng đầu, mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nhưng vẫn nghe

"Tò tính nhưng không được đáp lại, em ấy rất khó chịu, nhớ lúc đó tôi có nói với em ấy một câu..."

Hoắc Trạch Tích rút một tờ khăn giấy để Nhan Tiêu lau nước mắt, chậm rãi tiếp tục: "Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn người đó đã cự tuyệt em, bởi vì người tốt nhất, sẽ ở phía sau chờ em."

Lời anh vừa nói xong, Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, khóc lác đầu: "Sẽ không... sẽ không có người nào tốt hơn..."

Hoắc Trạch Tích dừng lại hai giây: "Thật ra thì em cho tôi cảm giác em như một người em gái..."

Hoắc Trạch Tích còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cất cao giọng cắt đứt: "Em không muốn làm em gái anh."

Hai người yên lặng, chỉ còn âm thanh khóc thút thít của Nhan Tiêu, nhưng tỉnh táo một chút: "Vậy em phải làm sao mới không giống như em gái anh?"

Hoắc Trạch Tích than nhẹ một tiếng: "Anh nói, em không cần phải vì ai mà thay đổi bản thân mình."

Thế giới đều yên tĩnh lại, Nhan Tiêu từ từ tỉnh táo, "Vậy anh có thể nói tại sao anh không thích em không?"

Anh trầm ngâm chốc lát, giọng bình tĩnh: "Em cho anh cảm giác như em là một cô bé, tiểu công chúa, cần người cưng chiều, cần người chiều cố, nhưng anh muốn, đơn giản nhất là củi gạo mắm muối..." (???)

Chú tâm nói chuyện cùng Hoắc Trạch Tích, cô muốn anh sẽ nghiêm túc nhìn cô, sẽ để trong ánh mắt của anh chỉ có mình cô, muốn kéo gần khoảng cách lại.

Không thể đem nỗi mất mát này dụ đi, Nhan Tiêu không biết trả lời như thế nào, không biết làm sao đáp lại lời cự tuyệt của anh.

Bất luận là cô nói như thế nào, khóc ra sao, không thích chính là không thích, anh cũng sẽ không rung động, sẽ không đau lòng. Lý do cự tuyệt cũng không phải là chuyện lớn.

Yên tĩnh một lúc, từng giây từng phút trôi qua dài như một thế kỷ, Nhan Tiêu đứng dậy, "Nếu không có chuyện gì nữa, em đi trước."

Đã đến bước này, cô không biết mình còn có thể nói gì nữa.

Nhan Tiêu khắc chế giọng, nói xong cầm túi đi tới cửa, ánh mắt không nhìn bên cạnh lần nào.

Bước chân nhanh, mở cửa đóng cửa, làm liền một mạch.

Cho đến khi vào trong thang máy, nước mắt mới không nhận được rơi ra, Nhan Tiêu che miệng ngồi dựa vào thang máy, khóc không thành tiếng.

Cô không nghĩ mình đối với anh tình cảm sâu nặng như vậy, cho đến ngày hôm nay.

Thuở thiếu thời gặp người quá tốt đẹp, cho nên cô biết sau này sẽ không bao giờ gặp người nào tốt hơn anh.

Đi ra thang máy, Nhan Tiêu dừng lại.

Bên ngoài trời mưa như thác đổ.

Nhan Tiêu không mang dù, không có cái gì che đập được, cứ như vậy đi vào trong mưa, chưa tới mấy giây toàn thân đã ướt đẫm.

Nhưng cô không thể quay lại, Hoắc Trạch Tích không phải đường lui của cô.

Tất cả mọi điều không tốt dường như trút hết vào chiều nay.

Nhan Tiêu khễ cần răng, đi vào trong mưa, chạy chậm ra ngoài.

Lúc tới là từ hầm để xe đi lên, cô không quen với địa hình của tiểu khu này, chỗ này rất lớn, không thể nhìn thấy cửa ở đâu.

Mưa rơi rất lớn, giọt mưa toàn bộ đập lên người, Nhan Tiêu chạy thật là xa, bị mắ mưa không còn cách nào khác ngoài tìm chỗ trốn.

Không phải tại thời tiết lạnh mà là do mắ mưa nên lạnh, gió thổi làm nổi lên một trận da gà.

Nhan Tiêu lấy điện thoại từ trong túi xách ra, lúc này mà tìm người cứu thì chỉ còn ba mẹ và Nhiep Sơ Sơ, ba mẹ sẽ hỏi lung tung, vậy thì chỉ có thể gọi cho Nhiep Sơ Sơ.

Màn hình vừa sáng lên thì sau lưng đã truyền đến âm thanh quen thuộc

"Thà dầm mưa cũng không chịu trở về tìm anh?"

Điện thoại sáng cả nửa ngày không nhận được chỉ thị nên tối đi, Nhan Tiêu mới xoay người lại.

Dáng người anh thật cao, nhưng ở đây rất tối, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mờ mờ.

Anh cầm dù, nước đang từ từ nhỏ xuống, Hoắc Trạch Tích nói xong im lặng, đứng ở nơi đó, nhìn như một bức vẽ.

Vốn tưởng rằng đã ngừng khóc rồi, không ngờ lại lần nữa trào ra, Nhan Tiêu đứng tại chỗ, "Bị cự tuyệt mà còn quay lại tìm, tôi làm gì còn mặt mũi nữa?"

Tiếng hít mũi của Nhan Tiêu rõ ràng dị thường, Hoắc Trạch Tích đến gần hai bước, giọng hơi nghiêm nghị: "Lên lầu trước đã."

Nhan Tiêu lui về sau một bước: "Không được, bạn tôi sắp đến đón rồi."

Anh yên lặng, nghe nước nhỏ xuống từ vạt áo Nhan Tiêu, giọng hơi mềm mỏng: "Ai tới đón em?"

Có một thứ có thể đánh ngã con người, không phải thất vọng, mà là thất vọng rồi cho người ta một chút hy vọng.

Biết rõ không thuộc về mình, cố gắng buông xuống, thì anh lại xuất hiện.

Cô còn chưa kịp gọi cho Nhiếp Sơ Sơ, sẽ không có ai tới đón cô.

Khấp người là nước mưa cùng úy khuất, Nhan Tiêu vô cùng thống hận tật xấu này, chỉ cần khóc lên nhưng không dừng lại được, thút tha thút thít nghẹn ngào.

Nước mắt đột nhiên rơi vào lúc này.

Không phải lần đầu nhìn thấy Nhan Tiêu khóc nhưng Hoắc Trạch Tích vẫn không thích ứng được, chần chừ chốc lát rồi tiến lại một bước, một tay ôm cô vào ngực, nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc."

Cả người cô đều ướt nhưng anh thì ẩm áp khô ráo, trên áo còn mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có thể khiến người khác ghen.

Hai cánh tay ôm eo Hoắc Trạch Tích, cũng không để ý là mình có thể khiến anh bị ướt, đem mình áp sát vào trong ngực anh.

Thật mong thời gian sẽ ngừng lại ở khoảnh khắc này, không có người nào không thích người nào, không có ai phải buông tay ai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bí đao sốt cam (3)

Đi theo Hoắc Trạch Tích lên lầu, đến phòng vệ sinh, Nhan Tiêu mới biết bộ dạng của mình có bao nhiêu chật vật.

Quần áo tất cả đều ướt, dán sát vào người, tóc cũng dính vào nhau, ánh mắt sưng đỏ lên...

Hình tượng sau khi chia tay thua thảm hại!

Nhan Tiêu mở cửa, "Anh để máy sấy tóc ở đâu vậy?"

Hoắc Trạch Tích dần dần đi tới, cô dùng cửa che mình lại, mặc dù anh đã thấy bộ dạng của mình rồi nhưng cô vẫn không thể tiếp tục để Hoắc Trạch Tích nhìn thấy nữa.

Chân Hoắc Trạch Tích dừng lại ở ngoài cửa, "Cái tủ phía dưới bồn rửa tay, ô vuông thứ hai"

Nhan Tiêu tìm được máy sấy tóc, cắm điện vào bắt đầu thổi tóc, tóc của cô không dày, mấy phút đã khô rồi.

Nhan Tiêu còn nhìn kỹ phía trên bồn rửa tay, giặt lược chỉnh tề, còn để nước súc miệng và dung dịch khử trùng.

Đều là đồ cá nhân, Nhan Tiêu thấy trong bụng nhảy một cái, giống như đã xông vào cuộc sống của anh.

Tóc khô nhưng quần áo vẫn ướt, Nhan Tiêu định hỏi phía bên ngoài cô có thể thay quần áo không đã nghe thấy giọng Hoắc Trạch Tích hỏi cô có muốn thay quần áo không. Hoắc Bình Quả trước đây có để lại một bộ.

Nhan Tiêu rất nhanh đáp ứng.

Nhận lấy quần áo, Nhan Tiêu nhanh chóng đổi lại, là bộ quần áo ngủ màu vàng nhạt, rộng thùng thình

Nhan Tiêu tự nhìn mình trong gương, nội tâm thoải mái "ta rất đẹp" mười mấy lần, sau đó từ từ mở cửa.

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa sổ sát đất gọi điện thoại, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh, đứng ở đây nhìn chòng chọc thật lâu.

Tại sao người vừa bị cự tuyệt mà lại đứng đây si mê như vậy?

Còn đang giằng giằng có nên quay đi hay không thì Hoắc Trạch Tích nói chuyện xong đã xoay người lại.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn Nhan Tiêu, đem điện thoại để lên bàn trà: "Tôi vừa nói chuyện xong với mẹ em, tối nay ở đây, ngày mai tôi đưa em về."

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, mới vừa rồi là anh nói chuyện với mẹ mình? Biết vậy đã nghe lên mấy câu rồi...

Nhưng mà, điểm chính là, tối nay mình có thể ở đây?

Cảm giác... Thật là kỳ diệu!

Một buổi tối cũng có thể thay đổi một chút chứ?

Hoắc Trạch Tích chần chờ một lát, lại bổ sung: "Nếu như em muốn về, bây giờ tôi cũng có thể lái xe đưa em về."

Vừa dứt lời, một tia chớp giáng xuống, ngay sau đó là một tiếng vang như sấm, Nhan Tiêu bị dọa sợ rụt bả vai lại: "Bên ngoài... có vẻ như không an toàn."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, xoay người đi vào phòng khách, Nhan Tiêu đang nghi ngờ đã thấy anh mở tủ cầm ra một túi thuốc, lại dùng ly thủy tinh khắc hình con ngựa rót nước vào, nóng hổi đưa cho Nhan Tiêu: "Uống trước đi, phòng ngừa cảm mạo."

Nhận lấy ly nước, Nhan Tiêu buồn bực một lúc lâu, mới nói: "Cám ơn"

Hoắc Trạch Tích không nói tới, giống như không thêm đề ý chuyện cô thích anh nữa.

Nhan Tiêu không bỏ xuống được, lên tiếng: "Sao anh lại đến tìm em?"

Anh mở ti vi, không nhìn cô, "Biết em không mang dù."

Giọng Hoắc Trạch Tích thờ ơ trầm thấp, ánh mắt đen nhánh, Nhan Tiêu nhìn chăm chăm anh một hồi, lại cúi đầu thổi nhẹ ly nước, uống thuốc.

Ti vi đang phát tin tức buổi chiều, Nhan Tiêu nhìn ti vi, không tự chủ ngồi vào một góc của salon.

Uống xong thuốc, cô cầm ly đi rửa sạch sẽ, lại ngồi xuống salon, cách Hoắc Trạch Tích một thước xa.

Trong ti vi chiếu cái gì Nhan Tiêu cũng không nghe được một chữ, không nhận được len lén nhìn Hoắc Trạch Tích.

Hai người không lên tiếng, Hoắc Trạch Tích bị Nhan Tiêu nhìn có chút không kiên nhẫn, quay đầu nhìn cô, cùng ánh mắt của cô đối đầu.

Mặt Nhan Tiêu ửng hồng lên, lại đoan đoan chính chính ngồi thẳng, mắt nhìn ti vi, giả bộ trấn định.

Lúc ở nhà, trừ xem tin tức với ba mẹ, Nhan Tiêu không thường xem ti vi, bây giờ yên lặng nhìn một hồi, không thấy hứng thú, tối hôm qua mất ngủ nên đột nhiên thấy buồn ngủ.

Lúc đầu còn vội vã mở to hai mắt, sau đó ý thức ngày càng mơ hồ, đầu dựa vào ghế salon, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại.

Cảm giác được người bên cạnh hô hấp nặng nề, Hoắc Trạch Tích nghiêng đầu, nhìn thấy đầu của Nhan Tiêu để trên ghế salon đang muốn ngã.

Ý chí còn rất ương ngạnh, mặc dù ngã nhiều lần, cuối cùng mới đành hoàng nằm xuống.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu một hồi, đầu của cô lại một lần nữa muốn ngã xuống, Hoắc Trạch Tích đã đem bàn tay của mình đỡ cô.

Nhan Tiêu chìm trong mộng còn liếm liếm môi, trong bụng cảm thấy không chống đỡ nổi nữa, thoải mái đặt đầu lên tay Hoắc Trạch Tích, gò má còn cọ qua cọ lại

Da cô nhẵn nhụi, còn rất bụ bẫm, xúc cảm mềm mại.

Hoắc Trạch Tích hơi sững sốt, hô hấp của cô nhàn nhạt thổi lên cổ tay, ngứa ngáy. Hoắc Trạch Tích theo bản năng muốn buông tay, nhưng Nhan Tiêu động một cái, nửa người trên mất đi chỗ chống đỡ, thẳng tắp ngã xuống

...

Động tĩnh lớn như vậy mà cô chỉ nhú mày, lại tiếp tục nằm trên đùi Hoắc Trạch Tích, nửa người dưới cũng nằm trên ghế salon, đầu còn cả một cái, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Hoắc Trạch Tích: "..."

Không phải là cô ý chứ?

Dò xét kêu một tiếng, cô không phản ứng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên có chút nhức đầu.

Anh đem đầu cô nhấc lên một chút, muốn giải thoát chân mình, Nhan Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt.

Cảm giác được có một cái tay đang nâng sau ót mình, Nhan Tiêu theo bản năng quay đầu, bất ngờ không kịp chạm vào tầm mắt của Hoắc Trạch Tích.

Ước chừng phản ứng năm giây, Nhan Tiêu mới phát hiện mình đang nằm trên đùi của anh.

Đang lúc tính tắt cho mình một cái xem có phải đang nằm mơ hay không thì Hoắc Trạch Tích ho khan lên tiếng: "Cô vừa ngủ trên ghế salon."

Cho nên anh liền đem em ôm đến chân anh cho dễ ngủ hả?

Cái này...

Nhan Tiêu ngồi dậy, vẫn cảm thấy mình chưa tỉnh, không tưởng tượng nổi nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia cầm ly nước lên uống, lại thấy được ánh mắt của cô, mở miệng: "đi vào phòng ngủ đi."

Bây giờ Nhan Tiêu còn đang mơ hồ, còn đang đắm chìm việc mình ngủ trên đùi Hoắc Trạch Tích, nghe được câu này, không biết nghĩ cái gì, không phải là anh muốn...

Mặc dù cô thích anh, nhưng anh đâu có thích cô, làm sao có thể tùy tiện... ngủ cái gì?

Cô cũng không phải là người nào tàn..

Càng nghĩ càng đáng sợ, tròng hai mắt sững sốt hồi lâu, nhìn Hoắc Trạch Tích với ánh mắt nghi hoặc, có chút bối rối, ngồi lui về phía sau: "Em không phải loại người như vậy!"

Không phải loại người như vậy?

Là sao?

Hoắc Trạch Tích chậm rãi cau mày, hé mắt nhìn cô: "Loại người như nào?"

Nhan Tiêu cảnh giác nhìn anh: "Người tùy tiện như vậy".

Chỉ còn thiếu việc đem hai tay ngăn trước ngực mắng một câu "lưu manh" nữa là đúng bài.

Hoắc Trạch Tích hiểu ra, bật cười, tay che khóe miệng ho khan một tiếng, giải thích: "Không phải tôi với em ngủ cùng phòng đâu."

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Trạch Tích chỉ một cánh cửa trong hành lang: "Chỗ đó là phòng dành cho khách."

...

Cứng ngắt hai giây, Nhan Tiêu nặn ra nụ cười miễn cưỡng, "Ừ, cảm ơn."

Đầu óc nhất định là có vấn đề! Tùy tiện nghĩ cũng biết sao anh có thể là loại người như vậy được!

Thật là mất thể diện muốn chết...

Đơn giản rửa mặt một chút, Nhan Tiêu nghe được giọng nói của anh, không xa không gần, vào ban đêm hết sức nhu hòa, giống như đang gọi điện cho mẹ Hoắc.

Tại sao nghe giọng nói của anh thì lại cảm thấy buồn ngủ vậy?

Quả nhiên là sắp đến giờ nghe radio rồi.

Nhưng hôm nay không có tai nghe, hơn nữa người thật đang ở trước mặt mình, nếu như có thể nghe từ chính miệng anh nói câu ngủ ngon...

Suy nghĩ, Nhan Tiêu yên lặng thả chậm động tác, chờ Hoắc Trạch Tích cúp điện thoại.

Qua hai phút, rốt cuộc không nghe được ai nói nữa, Nhan Tiêu thấp thòm đi ra.

Hoắc Trạch Tích chuẩn bị trở về phòng, Nhan Tiêu thấy Nhan Tiêu lò đầu ra, nghi ngờ: "Còn chưa ngủ nữa?"

Nghĩ thì dễ, mà nói ra thì khó.

Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: "Ngủ ngon!"

Theo lẽ thường thì anh cũng nên nói một câu "ngủ ngon", nhưng mà

Thái độ hời hợt: "Ừ"

Chỉ một câu "Ừ"?

Nhan Tiêu một giây mặc niệm, lại thay đổi ý nghĩ, dù gì mình tỏ tình cũng đã bị cự tuyệt rồi, còn có gì xấu hổ hơn đâu, dứt khoát mặt dày: "Không phải anh cũng nên nói ngủ ngon sao?"

Thế giới yên tĩnh lại, Nhan Tiêu đột nhiên hối hận, Hoắc Trạch Tích chậm chạp không nói, cô quyết định hai giây nữa sẽ chạy mất dạng.

Không nghĩ tới một giây tiếp theo anh đã mở miệng, thanh âm trong suốt hơi trầm xuống, quen thuộc, lại so với trong trí nhớ càng chân thực.

Anh nói, ngủ ngon, Nhan Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bí đao sốt cam (4)

Đồng hồ sinh học của Nhan Tiêu hôm nay ngưng hoạt động, 7 giờ Nhan Tiêu đã tỉnh dậy, sớm hơn bình thường hai tiếng.

Ngoài cửa có tiếng động, Nhan Tiêu xuống giường mở cửa đưa đầu ra xem, bên cạnh cửa sổ sát đất là bóng lưng của Hoắc Trạch Tích, mặc bộ đồ vận động bó sát người, đang chạy trên máy chạy bộ.

Ánh mặt trời không nồng không nhạt, nhuộm lên hình dáng của anh.

Mặc dù câu nói này có hơi văn nghệ ề rãng, nhưng Nhan Tiêu cảm thấy rất chính xác --- mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy anh cùng ánh mặt trời, đó chính là mong ước của em trong tương lai.

Thường thức chưa lâu thì Hoắc Trạch Tích đã kết thúc vận động, chậm tốc độ từ trên máy bước xuống.

Vì vậy ở chim trên đầu Nhan Tiêu bị phát hiện, vào giờ phút này còn đứng ở trên hành lang, yên lặng nhìn coi sau lưng.

Hồ hấp của Hoắc Trạch Tích còn chưa bình tĩnh, trên tóc còn ướt, nhìn thấy Nhan Tiêu sùng sốt một chút: "Dậy sớm vậy?"

Hoắc Trạch Tích mặc quần áo thể thao, đứng ngược ánh sáng, đường nét hiện lên tròn vẹn, Nhan Tiêu nhìn thấy dáng vẻ đã lừa gạt trái tim bao nhiêu thiếu nữ, trên mặt khô nóng lên, nhìn đông nhìn tây dời tầm mắt đi: "Ừ, em tới uống nước..."

Nhan Tiêu mưu toan giải bày tại sao mình đứng đây. Đáng tiếc Hoắc Trạch Tích không quan tâm tới vấn đề này, tùy ý đáp một tiếng, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, mở nước lên.

Ở ngoài cửa nghe được âm thanh trong nhà tắm, Nhan Tiêu cưỡng chế mình quay mặt đi, rót ly nước đứng bên cửa sổ uống.

Hoắc Trạch Tích rất nhanh tắm xong, mấy phút liền đi ra, Nhan Tiêu không dám xoay đầu nhìn, nghe tiếng bước chân vào phòng mới chậm rãi xoay người, đi vào rửa mặt.

Quần áo ngày hôm qua bỏ vào máy giặt hơi khô đã có thể mặc được, Nhan Tiêu thay quần áo của mình mới cảm giác an toàn.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở phòng khách xem tạp chí, thấy Nhan Tiêu mặc xong đi ra, buông tạp chí xuống: "Đi ra ăn cơm."

Nhan Tiêu ừ một tiếng, Hoắc Trạch Tích còn nói: "Sau đó tôi đưa em về nhà."

Ngồi trên xe Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau lần này, cô còn lý do gì để gặp anh chứ? Vừa bị cự tuyệt, lại không có gì liên lạc...

Nghĩ nhập thần, Hoắc Trạch Tích nhìn cô một cái: "Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu phút chốc quay đầu nhìn anh: "Ừ?"

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, giọng nói anh nhàn nhạt: "Chưa thắt dây an toàn."

Nhan Tiêu chợt ồ một tiếng, thắt chặt dây, lại không nhận được hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Gần đây có một quán trà sớm." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đánh tay lái quẹo cua.

Trong trung tâm thành phố có một quán trà nổi tiếng, bởi vì là cuối tuần nên rất đông người, hai người lên lầu hai mới có chỗ ngồi.

Bàn bên cạnh có một nhà năm người đến ăn điểm tâm, đứa con nít hai ba tuổi ngồi trên ghế yên lặng ăn bánh bao, những người lớn đang nói chuyện trời đất.

Sau khi ngồi xuống, người bạn nhỏ kia vẫn nhìn chằm chằm Hoắc Trạch Tích, sau đó từ từ dịch lại gần, tay nắm chặt nửa cái bánh bao, đầu mỡ đưa cho anh: "Chú ăn, chú ăn..."

Nhan Tiêu kinh ngạc cười, hóa ra Hoắc Trạch Tích không chỉ có duyên với phụ nữ mà còn thu hút nhiều đứa con nít như vậy!

Hoắc Trạch Tích hơi cúi người, vô ý cười lên, "Chú không ăn đâu."

Bà nội bên cạnh đứa trẻ quát một tiếng: "Kiều Kiều, con đang làm gì vậy?"

Sau khi đi tới mới phát hiện nam nhân bên cạnh cháu gái, cười ôm cháu lại gần, "Minh ăn rồi mà còn đưa chú ăn?"

"Chú đẹp trai!" Đứa bé tên là Kiều Kiều lớn tiếng nói ra lý do.

Nhan Tiêu: "..."

Xong rồi, từ nhỏ đã như vậy, sau này nhất định là một vũ trụ siêu cấp mê trai!

Nhìn qua Hoắc Trạch Tích...

Anh lại đang cười, sau lưng đang viết hai chữ to "Ôn nhu"

Nhan Tiêu không cam lòng, uống một hớp sữa đậu nành: "Em cũng cảm thấy anh rất đẹp trai."

Hoắc Trạch Tích chuyển ánh mắt nhìn qua Nhan Tiêu, không ngờ cô sẽ nói những lời này, cũng không biết nên nói tiếp cái gì.

Nhan Tiêu nhìn anh không phản ứng, "Tại sao bé ấy nói anh đẹp trai thì anh lại cười, còn em nói anh đẹp trai thì anh lại không có biểu cảm gì?"

Hoắc Trạch Tích không thể hiểu được: "Anh nên có biểu tình gì?"

Nhan Tiêu mặt dày: "Cười với em a!"

"..."

Hoắc Trạch Tích không để ý tới cô, đem một mâm bánh sấu riêng* đẩy về phía cô: "Khi ăn đừng nói chuyện."

* là một loại bánh dùng sấu riêng làm nhân, nặn hình tam giác rồi nướng lên, giống bánh kẹp sấu riêng bên mình.

Nhan Tiêu liếc thấy Hoắc Trạch Tích bày ra vẻ nghiêm chỉnh, bủi môi một cái nhưng không nhận cười được.

Dựa theo kế hoạch, cơm nước xong đưa Nhan Tiêu về nhà, trước khi xuống xe hai người ngồi yên tĩnh một lúc, Nhan Tiêu không mở cửa xe, đã tới nhà của cô.

Hoắc Trạch Tích một tay cầm vô lăng, không thúc giục.

"Hoắc Trạch Tích..." giọng nói Nhan Tiêu có chút trầm: "Em cảm thấy em vẫn còn thích anh."

"Chờ qua một thời gian ngắn nữa, em sẽ không cho là như vậy." Giọng nói anh bình tĩnh

Nhan Tiêu cau mày: "Em không phải là nhất thời kích động."

Thái độ Nhan Tiêu kiên quyết, Hoắc Trạch Tích dứt khoát thẳng thắn hỏi: "Em thích anh ở chỗ nào?"

Mới biết chưa tới một tháng, thậm chí không có quá nhiều tiếp xúc, nói không phải nhất thời rung động, Hoắc Trạch Tích không tin.

"... Cái gì em cũng thích." Thanh âm càng ngày càng yếu.

Yên lặng mấy giây, anh lên tiếng: "Rất nhiều chuyện cần phải từ từ tìm hiểu mới biết rõ được."

Hoắc Trạch Tích vừa dứt lời, Nhan Tiêu nhìn anh: "Vậy anh có nguyện ý để em hiểu rõ hay không?"

Đôi mắt chớp mắt một cái, trong ánh mắt Nhan Tiêu có gì đó sáng lên, Hoắc Trạch Tích quay đầu, không nhìn nổi khao khát trong mắt cô nữa, đáp một nẻo: "Mấy năm học đại học này phải chăm chỉ, đừng lãng phí thời gian."

Lời nói xong, Nhan Tiêu không đáp lại.

Cô đột nhiên cảm thấy mình là một con cò, tự cho là đi thật nhiều bước, cách anh gần một chút, nhưng chỉ cần anh dùng một câu nói đã định rõ bờ và nước.

Vì vậy tự cho là đích gần ngay trước mặt, biến thành không thể vượt qua.

"Em biết", Nhan Tiêu cúi đầu mở cửa xe đi ra ngoài, tay khoát lên cửa xe chặn chừ một cái chớp mắt, lại đóng lại.

Đã sớm nên biết, ném thử một lần nữa, kết cục vẫn giống nhau.

Đi hết mấy bước, Nhan Tiêu không nhìn được quay đầu, xe Hoắc Trạch Tích đã biến mất không thấy.

...

"Anh nói một chút đi, Nhan Tiêu rốt cuộc không tốt chỗ nào?"

Hoắc Bình Quả đuổi theo anh, không ngừng chất vấn.

Mất thấy Hoắc Trạch Tích lên lầu vào phòng ngủ đóng cửa, Hoắc Bình Quả lại xông tới chặn cửa lại, nói: "Anh nói một chút đi mà!"

Hoắc Bình Quả liều chết không sợ, Hoắc Trạch Tích cảm thấy phiền lòng, "Đừng đi theo anh nữa!"

"Anh không nói, em với mẹ không cam lòng." Hoắc Bình Quả lôi mẹ ra, gia tăng uy hiếp dụ dỗ.

Cô nói xong, Hoắc Trạch Tích lãnh đạm nhìn cô, không tiếng động cảnh cáo.

Hoắc Bình Quả bị nhìn chằm chằm có hơi sợ hãi, thái độ mềm mỏng một chút: "Nhan Tiêu trừ thân chưa đủ cao, những phương diện khác đều rất tốt, hơn nữa không phải gần đây lưu hành 'dễ thương nhất là người lùn' sao? Nói thật, hai người rất xứng đôi!"

Hoắc Trạch Tích buông tay đè chốt cửa ra, yên tĩnh chớp mắt: "Em ấy còn đang đi học."

Hoắc Bình Quả vì Nhan Tiêu tranh cãi: "Cái này là sao? Em có quen một người chị, bây giờ hai mươi sáu tuổi vẫn còn đang đi học."

Cô căn bản không hiểu ý anh, Hoắc Trạch Tích sò trán một cái, hơi kiên nhẫn giải thích: "Ý anh là em ấy còn nhỏ."

Hoắc Bình Quả cau mày: "Chị ấy đúng là còn đi học, anh yêu cầu người ta trưởng thành hơn hả?"

"Anh không có yêu cầu, chỉ cảm thấy không thích hợp."

"Nhưng mà... chị ấy rất thích anh!" Hoắc Bình Quả trưng ra biểu tình khẩn trương.

Hoắc Trạch Tích lãnh đạm: "Ồ cái tuổi của em ấy, thích cũng nhanh mà không thích nữa cũng nhanh."

"Nhưng người ta thích anh rất lâu rồi, không phải đùa giỡn." Hoắc Bình Quả bắt đầu dĩ giải thích.

Câu "thích rất lâu" này không thể nào kiểm chứng, hai người gặp mặt lần đầu tiên cũng cách đây nửa tháng, Hoắc Trạch Tích không muốn dây dưa với em gái ở cái đề tài này nữa, đóng cửa: "Anh thay quần áo."

"Anh, thật sự anh không có cảm giác gì với chị Nhan Tiêu à?" Hoắc Bình Quả ở ngoài cửa không phục hồi.

Hoắc Trạch Tích cời nút áo không nói, ngoài cửa lại tiếp tục: "Nếu quả thật không được, vậy sau này đối với cô ấy cũng tốt, đừng cho cô ấy hy vọng thì cô ấy sẽ không đau khổ nhiều."

Sững sốt chốc lát, Hoắc Trạch Tích tiếp tục cời áo, không lên tiếng

....

Nhan Tiêu về nhà liền chạy thẳng lên phòng, mẹ Nhan muốn cản lại hỏi chuyện nhưng cô đã chạy vào phòng đóng cửa rồi.

Ngã xuống giường, coi như cái gì cũng không có, giả vờ như không khó chịu.

Lại không điều khiển được mở Weibo của Hoắc Trạch Tích, tối qua không thể nghe, bây giờ cấm tai nghe vào.

Giọng nói của anh sạch sẽ thuần túy, cứ như không phải là giọng nói đã làm Nhan Tiêu khổ sở.

Có khi chợt nghĩ rằng, có phải mình chỉ thích cái này, thích thể giới không nhìn thấy Zain, mà không phải là Hoắc Trạch Tích.

Hồi kết thúc là một bài ca dao tối tăm, không tính là đau thương, vậy mà Nhan Tiêu lại muốn khóc.

Ngoài cửa mẹ Nhan cảm thấy lạ, đẩy cửa ra đã thấy mặt Nhan Tiêu đang vui vào chần, kêu cô một tiếng cũng không đáp lại.

"Tiêu Tiêu, thế nào rồi?" mẹ cô ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vỗ cô.

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, vuốt nước mắt vào: "Không có gì."

Mẹ Nhan theo bản năng: "Có phải tối qua xảy ra chuyện gì không? Con không biết..."

"Mẹ! Đừng nói bậy bạ, người ta đối với con một chút tình cảm cũng không có." Nhan Tiêu vừa cúi đầu nhìn ngón tay, giọng bình thản có chút không bình thường.

Nhìn tình huống này là bà cũng biết rồi, dừng một chút, an ủi: "Bất cứ chuyện gì trên đời này đều không thập toàn thập mỹ, người ta không thích con, sau này tự nhiên sẽ gặp người con thích cũng thích con, con còn nhỏ như vậy, sợ cái gì?"

Nhan Tiêu bây giờ không nghe được cái gì ngoài "Con còn nhỏ", trong giọng nói mang nước nớc: "Nhưng con chỉ thích anh ấy!"

"Chờ một thời gian sau con sẽ không thích nó nữa, không có gì không thay đổi cả..."

Mẹ Nhan còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cắt đứt: "Sẽ không!"

"Không thử một lần làm sao biết không?"

Không nghe radio của anh mỗi đêm, không đi gặp anh nữa, có phải sẽ không thích anh nữa?

Nhưng cô có chút lo sợ, nếu thật không thích anh nữa, mình sẽ thành hình dáng gì?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bánh mật nướng phô mai (1)

Gần đây Nhan Tiêu có điểm lạ. Các bạn cùng phòng không hẹn mà cùng có tư tưởng

Từ sau khi cuối tuần cô về nhà rồi lên, không chỉ không trốn học mà mỗi ngày còn luyện tập khiêu vũ say mê, thật là chăm chỉ khiến người khác tức lộn ruột.

Mặc dù chăm chỉ là rất tốt, nhưng cả người cô đều trong trạng thái--

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai đưa năm ngón tay quơ quơ trước ánh mắt trống rỗng của Nhan Tiêu

Nhan Tiêu lấy lại tinh thần, lại múc một muỗng cơm cà ri bỏ vào trong miệng, biểu tình nhàn nhạt.

"Sao cậu gần đây ăn cơm mà cũng có thể bước vào cõi thần tiên vậy?" Tiểu Giai lo lắng nhìn cô.

"Đại khái... là ngủ không ngon." Nhan Tiêu cười an ủi Tiểu Giai "Không sao đâu."

Từ mấy ngày trước sau khi bày tỏ bị cự tuyệt, loại chuyện này đã chẳng lạ lùng gì, không riêng gì ngăn người khi ăn cơm, lúc đang luyện tập giang chân cũng ngăn người, khi đi học cũng ngăn người, trước khi ngủ cũng ngăn người, theo như lời của Nhiếp Sơ Sơ là tinh thần của Nhan Tiêu bất bình thường.

"Có phải bởi vì mấy ngày nay cậu không nghe kênh radio của Zain hay không?" Nhiếp Sơ Sơ dè dặt hỏi

"Qua mấy ngày thì quen thôi." Nhan Tiêu ngược lại nói ra lời rất trấn tĩnh.

Nhưng qua mấy ngày nữa, không giảm mà trạng thái bệnh tình có chút tăng thêm, đạt đến cấp bậc xuất thần nhập hóa.

Hôm đó bỗng phát sinh chuyện, Nhan Tiêu ở bên cửa sổ phơi vớ. Nhan Tiêu lấy vớ móc vào sào phơi đồ, kết quả vớ chưa móc vào thì cô đã giẫm phải băng ghế ngồi, nửa người ở bên ngoài, trượt chân rơi xuống.

Hên là Nhan Tiêu ở lầu hai, cách mặt đất chỉ có ba bốn thước, té vào trong bụi cỏ, đau nhứt mấy giây rồi hôn mê mất đi tri giác.

Bị đưa đi bệnh viện, nữ sinh ở kí túc xá bùng nổ, liên hệ với các loại phản ứng thất thần gần đây của Nhan Tiêu, đưa ra lời đồn từ "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì uất ức tự sát không thành công" mở rộng biến thành "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì thất tình uất ức tự sát không thành công."

Tin vịt truyền bá rộng rãi khắp trang web trường, chúng trai tơ rồi rít lên diễn đàn bày tỏ "Người làm tổn thương nữ thần là ai? Là đàn ông ra đây một chọi một!"

Nhiếp Sơ Sơ mới nhìn thấy cái tin tức thiếu chút nữa bị dọa chết, trước tiên chạy tới bệnh viện, Nhan Tiêu vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, ba mẹ Nhan Tiêu cũng chạy tới, mẹ Nhan gấp tới bật khóc, hỏi Nhiếp Sơ Sơ và bạn cùng phòng của cô rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Kết hợp lời báo cáo các cử chỉ dị thường gần đây của Nhan Tiêu cùng lời bổ sung của Nhiếp Sơ Sơ về việc Nhan Tiêu tỏ tình thất bại, mọi người nhất trí cho ra kết luận: người nam nhân kia đã khiến tâm tình Nhan Tiêu bị tổn thương dẫn đến cô ưu tư uất ức muốn nhảy lầu tự sát.

Mà người đàn ông thần bí căn bản khiến nữ thần tổn thương, giờ phút này đang làm việc tại lầu một phòng 102, không biết trời đất gì.

Vẫn là Nhiếp Sơ Sơ kịp phản ứng, đầu sao lần trước bị vu oan làm ăn trộm bị bắt khiến cô không thể xóa nhòa.

Chẳng qua Nhiếp Sơ Sơ cũng biết, bộ dạng ba mẹ Nhan Tiêu cuồng cuồng lên, nói ra sự thật do Hoắc Trạch Tích làm ra là một chuyện không sáng suốt.

Từ phòng cấp cứu đi ra, Nhan Tiêu lại đưa về phòng bệnh, kết quả chẩn đoán khá tốt, xương bắp chân bị bó lại và não chấn động nhẹ, không tính là nghiêm trọng.

Giữa trưa một đồng người ngồi trên mép giường, Nhan Tiêu mở mắt ra thấy chiến trường thì bị dọa, mơ mơ màng màng nói chuyện: "Mọi người... sao lại ở đây?"

"Sẽ không bị mất trí nhớ chứ? Bác sĩ mau tới! Con gái tôi giống như bị mất trí nhớ rồi!" mẹ Nhan vừa nói vừa gân giọng kêu bác sĩ, một bên hét hoảng hỏi Nhan Tiêu: "Tiêu Tiêu, biết ta là ai không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Tại sao không nói chuyện a! Tiêu Tiêu..." vừa nói xong đã che miệng khóc thút thít.

"Mẹ! Mẹ khóc cái gì vậy? Con đâu có chết!" Nhan Tiêu vừa nói vừa giơ tay giúp mẹ lau nước mắt, lại bị ba Nhan đè tay xuống: "Đừng lộn xộn, đầu óc con còn chưa hồi phục đâu!"

Đầu óc...

"Đầu óc con làm sao?" Nhan Tiêu nghe cha nói những lời này hết hồn.

"Não chấn động một chút, con nói xem con..." Ba Nhan đang muốn hỏi chuyện cô nhảy lầu, suy nghĩ một chút rồi dừng lại, hóa thành một tiếng thở dài.

"A Tiêu, cậu không biết đâu, lúc nghe tin tức từ trường của cậu, tớ bị hù sợ muốn chết!" Nhiếp Sơ Sơ ngồi ở mép giường kéo tay Nhan Tiêu: "Không có sao là tốt rồi!"

Chuyện mới xảy ra trong nháy mắt mà đã truyền xa vậy rồi? Nháo lớn dữ vậy?

Nhan Tiêu nhìn về phía bạn cùng phòng, dùng ánh mắt hỏi.

Tiểu Giai mặt đầy lo lắng giải thích: "Tất cả các bạn học ở trường đều đặc biệt quan tâm tới cậu, vừa rồi ở dưới lầu có rất nhiều người muốn lên thăm đều

bị chúng tớ khuyên ở lại, cậu dường bệnh thật tốt là được rồi, lần sau tâm trạng không tốt phải nói cho bọn tớ biết, đừng hành động đại dốt như vậy nữa!"

Sao nghe cứ có vẻ lạ lạ?

Nhan Tiêu cau mày, trong đầu không biết các bạn ở trường học nghĩ như thế nào, chắc là không biết cô nhặt vớ mà té xuống lầu đầu hả? Biết thì mắt mặt lấm

Suy nghĩ một chút Nhan Tiêu hỏi: "Chuyện tớ té xuống lầu không có người nghĩ kì quái đâu đúng không?"

Mọi người đứng đó nhìn nhau, mẹ Nhan Tiêu mở miệng trước: "Đừng sợ, mặc dù mọi người đều biết nhưng cũng đều rất quan tâm con, con đừng suy nghĩ nhiều!"

Nhan Tiêu lại cảm thấy mơ mơ màng màng: "Không phải, bọn họ biết cái gì?"

"Biết chuyện cậu tỏ tình thất bại nên nhảy lầu a!" Tráng Tráng ở một bên không nhịn được nói ra chân tướng.

Nhan Tiêu: "..."

Khoan khoan, hình như não sau khi chấn động còn để lại di chứng, làm sao mình phản ứng không kịp?

Đổi mắt với những đôi mắt trong phòng, Nhan Tiêu có chút lơ mơ: "Ai nói tớ là vì chuyện đó mà nhảy lầu?"

Mặc dù sự thật nghe có vẻ hoang đường nhưng so với việc thất tình nhảy lầu nghe còn lọt tai hơn.

"Không phải tại vậy hả?" Nhiếp Sơ Sơ mở lời đầu tiên

"Tớ..." Nhan Tiêu không nói nổi nữa, "Trí tưởng tượng của mọi người thật tốt nha!"

Vậy không lẽ cả trường đều cho rằng cô bởi vì một người đàn ông mà đau buồn muốn chết dẫn đến nhảy lầu tự tử hả?

Lần này nhảy vào sông Amazon cũng rửa không sạch a...

...

Mà giờ phút này ở lầu dưới bệnh viện:

Y tá A: "Nghe nói chưa? Trên lầu có người nữ sinh bởi vì thất tình mà nhảy lầu tự tử đó. Tổ chất tâm lý nữ sinh bây giờ cũng kém quá."

Y tá B: "Tớ cũng vừa nghe nói do tỏ tình bị cự tuyệt mà nhảy lầu đó!"

Y tá C: "Nhảy lầu mà lại chọn lầu hai? Rõ ràng là muốn gây động tĩnh tới cái người nam kia!"

"Tên là gì nhỉ? Nhan Tiêu?"

"Hình như là vậy, chờ lát nữa tớ lên lầu nhìn thử xem..."

Còn chưa thỏa luận xong các cô đột nhiên thấy Hoắc Trạch Tích đứng sừng sốt ngoài hành lang.

Chưa kịp chào hỏi, các cô đã nhìn thấy biểu tình thâm trầm của anh, anh đang nhanh chóng đi về thang máy phía đối diện, nhấn nút lên lầu.

Các y tá trở mắt nhìn nhau.

Kể xong ngọn nguồn câu chuyện, Nhan Tiêu cảm thấy hết sức mệt mỏi, mà phản ứng là:

Nhiếp Sơ Sơ nén cười, ba mẹ hoài nghi, bạn cùng phòng còn đang mơ màng.

Ừ, đã làm sáng tỏ xong rồi.

Đang tuyệt vọng trong lòng, ngoài cửa đột nhiên truyền tới ba tiếng gõ cửa, thấy rõ người đi tới, Nhan Tiêu suýt nữa ngất xỉu.

Hoắc Trạch Tích mặc áo bác sĩ nên ba mẹ Nhan còn tưởng là bác sĩ đến xem bệnh tình, mẹ Nhan vội vàng nói rõ tình huống: "Con bé mới vừa tỉnh, có lẽ còn hơi mơ màng, bác sĩ khám thử một chút đi!"

Nhan Tiêu trực tiếp đứng hình, nhìn chằm chằm Hoắc Trạch Tích một câu cũng không nói được.

Hoắc Trạch Tích đứng ở đó, biểu tình âm trầm hiếm thấy, cứ lãnh đạm nhìn Nhan Tiêu.

Nhiếp Sơ Sơ kịp thời phát huy tinh đồng chí với vàng kêu lên: "Bác sĩ Hoắc? Sao anh lại tới đây?"

Nhan Tiêu: "..."

Mẹ Nhan hồi hồn lại, kinh ngạc nhìn Hoắc Trạch Tích: "Cậu là..."

"Chào cô chú, con là Hoắc Trạch Tích." Giọng nói anh hòa hoãn, tự giới thiệu mình.

Đối với ba Nhan mà nói, Hoắc Trạch Tích xuất hiện nhất định là đồng lửa cháy sạch lại dội vào một thùng dầu, trong lòng có lửa đốt, giọng không hòa nhã: "Ai kêu cậu tới?"

Nhan Tiêu vừa nghe giọng của cha, bị sợ phải kêu to: "Ba! Con muốn ăn khoai lang nướng ở dưới lầu, ba đi xuống mua cho con được không?"

Vừa nghe là biết con gái đang che chở cho tiểu tử này, mẹ Nhan cũng khuyên ba Nhan: "A Tiêu muốn ăn, ông xuống lầu mua đi."

Thuận tiện bóp tay ông một cái, dùng ánh mắt ra hiệu.

Ba Nhan liếc Hoắc Trạch Tích một cái, không nói chuyện, buồn bực đi ra ngoài.

Nhan Tiêu dùng ánh mắt tỏ ý kêu Nhiếp Sơ Sơ cùng các bạn ra ngoài, Nhiếp Sơ Sơ còn muốn đòi co nhưng vẫn kéo các bạn cùng ra.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn mẹ con Nhan Tiêu và Hoắc Trạch Tích, bầu không khí thoáng đạt trở lại.

Nhan Tiêu ngồi trên giường bệnh, cúi đầu không nói lời nào, mẹ Nhan lên tiếng phá vỡ bế tắc: "Bây giờ đi mới nhớ là con làm ở bệnh viện này đó, bao nhiêu năm không gặp rồi..."

Hoắc Trạch Tích dùng hai giây, trực tiếp hỏi: "Dì, bây giờ em ấy như thế nào rồi?"

Mẹ Nhan nói: "Không sao, bó bột xương bắp chân, não chấn động nhẹ, tổng thể không có gì đáng ngại."

Hoắc Trạch Tích nhìn cái chân trái của Nhan Tiêu treo lơ lửng, tầm mắt lại chuyển tới nhìn về mặt hốt hoảng của cô.

Mẹ Nhan hiểu cái gì nên xoay người muốn đi: "Vậy đi đi ra ngoài trước, bác sĩ Hoắc cứ khám cho Nhan Tiêu đi nha!"

Sau khi nghe tiếng đóng cửa Hoắc Trạch Tích mới hơi trầm xuống mở miệng: "Em cảm thấy như vậy đáng giá lắm sao?"

Nhan Tiêu ngẩng đầu, Hoắc Trạch Tích dường như đang tức giận, trong nhất thời cô không biết nên nói cái gì.

"Anh đã thấy rất nhiều bệnh nhân, vì có thể lưu lại trên thế giới này mà mỗi ngày đều chịu đựng hành hạ. Vậy còn em, xem mạng sống là đồ chơi sao?"

Giọng nói anh nghiêm nghị, hình như đang đè nén ưu tư.

"Em không có ý nghĩ muốn tự sát!" Nhan Tiêu cau mày nhìn anh

"Vậy tại sao em phải làm như vậy? Cho là có thể khiến anh áy náy?"

Biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như cũ, đi thẳng vào vấn đề chất vấn.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn loạn, muốn giải thích, nhưng trong lòng đang từ từ lan tràn một cảm giác đau khó tả: Không cần phải giải thích, tóm lại anh đã nghĩ cô như vậy, chắc hẳn ở trong lòng anh cô là một người bốc đồng như vậy rồi.

Nhan Tiêu nằm xuống, quay sang đưa lưng về phía Hoắc Trạch Tích: "Em muốn ngủ."

Cô nghiêng đầu, trên gối ướt đầm, đem nửa mặt vùi vào trong chăn, không lên tiếng.

Chỉ cần anh nói một câu đã khóc, mình thật là không có tiền đồ... Nhan Tiêu bắt đầu ghét bản thân mình.

Hoắc Trạch Tích yên lặng hồi lâu, Nhan Tiêu cũng không lên tiếng, bầu không khí giăng co.

Cuối cùng Nhan Tiêu hít sâu một hơi: "Em không có nghĩ muốn làm anh áy náy, nếu như chuyện này quấy rầy đến anh, em chỉ có thể nói là không phải tại anh..."

Lời nói tận lực kéo xa khoảng cách, Hoắc Trạch Tích không nói gì. Giữa hai người có cái gì đó đang lôi kéo.

Tiếng hít sput sput của Nhan Tiêu ở trong chăn, nghe mơ mơ hồ hồ.

Chần chừ mấy giây, Hoắc Trạch Tích quý thần xui khiến đến gần mép giường, giờ tay vén cái chăn đang che mặt Nhan Tiêu lên, cô lại dùng tay che mắt, muốn đem chăn kéo về lại bị Hoắc Trạch Tích nắm cổ tay kéo lại: "Bây giờ lại nói xin lỗi với anh? Như vậy là xong chuyện rồi sao?"

Không kìm nén được nữa, Nhan Tiêu thút thít nói: "Dù sao em nói gì hay làm gì cũng sai, vậy anh nghĩ thế nào thì nghĩ..."

Nói mới được một nửa giọng nói đã nghẹn ngào.

Kìm nén mỗi đêm không được nghe âm thanh của anh để tâm tư không nghĩ tới anh nữa, đè nén tình cảm tận sâu trong lòng, cô cũng không biết nên làm gì nữa.

Khô sở và thất vọng tích lũy trong lòng giờ khắc này đã tìm được cửa ra.

"Em cảm thấy như vậy rất vô nghĩa, thích anh ba năm, rốt cuộc gặp được nhưng cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng cẩn thận, vậy anh nói cho em biết đi em phải làm sao bây giờ?"

Nhan Tiêu vừa nói vừa che mắt, không ngừng khóc.

Hoắc Trạch Tích phút chốc ngẩn ngơ, bàn tay cầm tay Nhan Tiêu dần dần buông.

"Từ lúc bắt đầu nghe kênh radio của anh ba năm trước, mỗi tối em đều nghe, cho nên lúc ở bệnh viện gặp anh rất nhanh liền nhận ra đó là anh... Em rất sợ sau khi biết anh sẽ không thích em, cho nên không dám nói gì, nhưng bây giờ em phát hiện em vẫn khiến anh khổ khổ, em xin lỗi..."

Nhan Tiêu liên tục nói một tràng, giống như đang làm bầm lầy bầu, sau đó dừng lại hít sâu một hơi, đem hết tâm sự nói ra cho nhẹ lòng cũng được xem là một loại dừng cảm.

Hoắc Trạch Tích chậm chạp không lên tiếng, Nhan Tiêu chậm rãi lấy tay che mắt mình ra, thấy anh hơi nhủ mày, ánh mắt phức tạp nhìn cô, con người đen nhánh thâm thúy, Nhan Tiêu nhìn nhưng không hiểu.

Lỡ nói ra hết rồi không lẽ anh cảm thấy phiền ư?

Không biết phải đối mặt với Hoắc Trạch Tích như thế nào, Nhan Tiêu quay đầu, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, "Em muốn nghỉ ngơi, bác sĩ Hoắc không cần đứng đây nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bánh mật nướng phô mai (2)

Y tá phòng khám 102 phát hiện, hôm nay bác sĩ Hoắc tâm trạng không tốt, ngoại trừ những việc cần thiết phải mở miệng, còn không thì không lên tiếng, cả người tỏa ra khí lạnh khiến không ai dám đến gần.

Trạng thái như vậy kéo dài cho đến khi tan làm, vội vã thu dọn đồ đạc rời đi.

Ngồi lên xe, Hoắc Trạch Tích cầm tay lái suy nghĩ mấy giây, mở điện thoại lên gọi một cuộc.

"A lô, anh?" Điện thoại vang lên mấy tiếng, đầu kia truyền tới tiếng nói Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích đeo tay nghe lên, lái xe ra khỏi bãi đậu, "Chuyện của Nhan Tiêu em có biết không?"

"Nhan Tiêu? Chuyện gì?"

Yên lặng hai giây, anh lên tiếng: "Nhảy lầu."

Đầu kia Hoắc Bình Quả hít một hơi, âm thanh phóng đại: "Cái gì?"

"Người khác nói là tự sát, cô ấy nói không phải, bây giờ anh không biết như thế nào, tóm lại nằm ở bệnh viện trung tâm."

"Tại sao có thể như vậy? Cái gì mà nhảy lầu?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc nói xong, lại hỏi: "Không phải tại anh chứ?"

Hoắc Trạch Tích dừng một hồi, không đáp hồi ngược lại: "Sao em không nói anh biết chuyện cô ấy biết anh làm kênh radio?"

Đã lái qua chuyện khác nên một hồi Hoắc Bình Quả mới phản ứng kịp: "Cái gì mà em nói chứ? Cô ấy biết lâu rồi!"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, Hoắc Bình Quả lại nói tiếp: "Em nhớ cô ấy có từng nói rất lâu trước đã biết anh rồi, hình như thích anh thật lâu..."

Nghe em gái nói xong Hoắc Trạch Tích yên lặng chốc lát, không có tiếp tục nói chuyện, "Anh đang lái xe, cúp đây."

Hoắc Bình Quả vội vàng: "Em còn chưa hỏi xong bây giờ Nhan Tiêu có gì nguy hiểm không?"

"Không có gì đáng ngại."

"Vậy ngày mai em đến thăm cô ấy."

Đáp một tiếng, Hoắc Trạch Tích tháo tai nghe xuống.

Hoàng hôn buông xuống, trên đường đèn sáng rực bốn phía, Hoắc Trạch Tích trầm mặc lái xe, chân mày đang nhíu lại không giãn ra.

Buổi sáng ngày thứ hai, dưới ánh mắt nghỉ ngơi của y tá, bác sĩ Hoắc xuất hiện ở khu nội trú.

Khu nội trú rất ít bác sĩ khoa miệng đến thăm, vì vậy các em gái y tá rình mò đứng ở cửa rồi rít nhìn anh, ánh mắt sáng hẳn.

Luôn có thể nhìn nam thần từ xa, hôm nay lại được diện kiến tận mắt, mọi người bắt đầu kịch liệt trao đổi ánh mắt, có người không nhịn được tò mò: "Sao bác sĩ Hoắc lại đến đây vậy?"

"Đến thăm bệnh nhân."

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt đáp lại một câu, bỏ lại hàng loạt ánh mắt dò xét nhìn vào hành lang.

Nhớ được phòng bệnh của Nhan Tiêu nhưng lại do dự đứng ở cửa, ngón ngui hai giấy đã mở cửa phòng bệnh ra.

"Có phải anh em tới không nhỉ?" Hoắc Bình Quả đang gọt trái cây cho Nhan Tiêu, nghe tiếng mở cửa quay đầu ra xem, "A đúng là anh ấy!"

Nhan Tiêu cúi đầu ăn trái cây, không nhìn cửa.

"Em tới sớm vậy?" Hoắc Trạch Tích đi tới nhìn Nhan Tiêu một cái, quay qua Hoắc Bình Quả hỏi chuyện.

"Đúng vậy, dì Nhan mới vừa đi... A! Em đột nhiên phát hiện anh mặc áo bác sĩ cực kì đẹp trai, có đúng vậy không chị Nhan Tiêu?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa liếc về giường bệnh, phát hiện mặt Nhan Tiêu có gì đó không đúng.

Hoắc Trạch Tích ho khan một tiếng, "Hai người ăn sáng chưa?"

"Ăn từ sớm rồi." Hoắc Bình Quả đáp trả, nghĩ bầu không khí là lạ.

Bên này Nhan Tiêu vừa ăn xong miếng quýt cuối cùng, lại bắt đầu lột trái khác, không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Bình Quả bị kẹp giữa không khí này nên thấy lúng túng, bắt đầu hâm nóng bầu không khí: "Chờ A Tiêu mấy ngày nữa xuất viện, chúng ta đi ăn nhà hàng Thái ở trong trung tâm đi, mới khai trương, nghe nói là thức ăn chính gốc!"

Nói xong vẫn trầm mặc.

Hoắc Bình Quả liếm liếm môi khô cằn, còn chưa buông tha: "Anh, lúc đó anh cũng phải tới nha!"

"Thương gân động cốt một trăm ngày, trung tâm thành phố nhiều người như vậy, cô ấy có sơ suất gì em phụ trách phải không?" Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh nhưng nghiêm khắc chê trách.

Vốn là thuận miệng nói một câu lại bị anh khó khăn quở trách nên hơi bực bội: "Đương nhiên là em phụ trách, không để anh phụ trách đâu, anh dữ cái gì?"

Hai người giống như sắp tranh chấp, nhân vật chính rốt cuộc nhìn không được, Nhan Tiêu mở miệng: "Bác sĩ nói là đang khôi phục tốt, ra ngoài chắc không có vấn đề gì đâu."

Hoắc Bình Quả nhận ra bầu không khí hơi mờ ám, quyết định đi tránh trước, vì vậy đứng dậy: "Vậy em ra ngoài gọi điện thoại một chút, hai người nói chuyện đi!"

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy đối mặt với Hoắc Trạch Tích một đường sống cũng không có.

Toàn bộ bí mật đã bị lộ rồi, làm sao mà đối mặt được nữa.

"Hôm nay thấy khá hơn chút nào không?" giọng Hoắc Trạch Tích bình thường, như bác sĩ quan tâm bệnh nhân.

Nhan Tiêu gật đầu: "Đầu không mơ màng nữa."

Hoắc Trạch Tích quan tâm cô cứ như hôm qua không xảy ra chuyện gì cả, Nhan Tiêu do dự một chút, đột nhiên kêu anh: "Bác sĩ Hoắc..."

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng ừ một tiếng, Nhan Tiêu nói tiếp: "Ngày hôm qua không giải thích rõ cho anh, thật xin lỗi."

Thái độ của cô thay đổi một trăm tám mươi độ, Hoắc Trạch Tích khẽ run, ngay sau đó hơi nhú mào: "Giải thích cái gì?"

"Em té xuống lầu bởi vì bất cẩn, không liên quan tới anh." Nhan Tiêu hơi cúi đầu

Đang lúc yên lặng, Nhan Tiêu giương mắt liếc trộm, chạm vào ánh mắt Hoắc Trạch Tích, lại sợ anh không tin, nói thêm: "Là thật!"

Ngay sau đó Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Anh biết rồi."

"Cho nên không phải là em không quý trọng bản thân mình, sau này cũng sẽ không như vậy nữa." Nhan Tiêu tiếp tục trần thuật, là chuyện ngày hôm qua chưa kịp nói ra, nhưng giọng nói ngày càng nhỏ: "Sau này em cũng sẽ cẩn thận, sẽ không té xuống lầu nữa..."

Thái độ hôm nay và hôm qua hoàn toàn khác nhau, giống như là hai người khiến Hoắc Trạch Tích hơi kinh ngạc, trầm ngâm hai giây lại cười, "Sao hôm nay lại hiểu chuyện vậy?"

Trong giọng nói còn có chứa niềm vui, Nhan Tiêu lại nghe ra mấy phần cung chiêu, đầu ngẩng lên, nhìn về mặt còn chưa hết cười, tim chợt đập nhanh hơn một nhịp.

Tựa hồ mình nói chuyện có chút thân mật, Hoắc Trạch Tích dần dần thu nụ cười, tay xỏ vào túi áo khoác, "Vậy anh xuống lầu trước."

"Ừ" Nhan Tiêu gật đầu

Đi được một nửa, anh dừng lại, xoay người: "Người nhà sẽ đến đưa cơm sao?"

"Bọn họ bận bịu, em kêu y tá đặt cơm hộp của bệnh viện là được rồi." Nhan Tiêu ôn thuận trả lời.

Không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích chậm rãi gật đầu, kéo cửa ra rồi đi.

Chờ sau khi Hoắc Trạch Tích đi, Nhan Tiêu vẫn còn đang choáng váng, rõ ràng tối hôm qua không hy vọng, tại sao bây giờ lại dâng lên ý chí muốn chinh phục chiến đấu rồi?

....

Té gãy chân cũng được hai ngày rồi, Nhan Tiêu nằm trên giường, được bác sĩ dặn dò nên không dám cử động, có lúc cái chân cảm thấy tê rần cũng chỉ bóp bóp vài cái.

Đối với người trời sinh hiếu động như Nhan Tiêu thật là khó chịu. Hơn nữa bây giờ mỗi ngày đều ăn canh xương hầm, đồ ăn vặt toàn bộ đổi thành thuốc bổ Canxi cùng vỏ con nhộng*, Nhan Tiêu nhìn thấy tivi quảng cáo xuất hiện xương cốt đều thấy hãi hùng.

* thuốc có vỏ ngoài như hình con nhộng, bên trong là thuốc

Đối với chuyện gãy chân, Nhan Tiêu cũng ko gấp gáp, dẫu sao sau khi hồi phục cũng không ảnh hưởng tới việc khiêu vũ của cô, nhưng ba mẹ Nhan cuồng cuồng lo lắng, thấy trên mạng có nhiều bài viết nói quá nên sợ việc khiêu vũ của cô bị ảnh hưởng.

Ghê hơn nữa là mẹ Hoắc đến thăm, hai người không biết hơi sợ nên đi hỏi bác sĩ, hai người đàn bà trung niên quần bác sĩ hỏi một trận, người bác sĩ xuống lầu ăn cơm vô tình nói ra chuyện với mẹ Hoắc làm bệnh viện dậy sóng, tin đồn Nhan Tiêu và Hoắc Trạch Tích nổi lên.

Cũng có người biết Hoắc Trạch Tích đến thăm cô nên thêm dầu vào mỡ, khiến quan hệ của hai người trong mắt người khác càng thêm mê ly.

Nhan Tiêu vì ở trong phòng bệnh suốt ngày nên không biết tin tức bên ngoài, không biết tin bất quái về mình đã bay đầy trời, bên bác sĩ Hoắc thì không ai dám hỏi trực tiếp, Hoắc Trạch Tích cũng không quan tâm nhiều, cho dù biết trong bệnh viện có lời đồn cũng không coi ra gì, không biết tin bất quái đã tới trình độ nào rồi.

Nhan Tiêu bắt tri bắt giác đã ở bệnh viện hơn một tuần lễ.

Nhưng Nhan Tiêu không nghĩ là bạn của Hoắc Trạch Tích cũng đến thăm cô.

Là người bác sĩ mang mắt kính hôm trước, Nhan Tiêu thấy anh nhưng không nhớ ra tên, hên là anh ta khá nhiệt tình, ngồi ở trước giường bệnh hỏi han, Nhan Tiêu ngó tới bảng tên trên ngực anh rồi mới chào hỏi: "Bác sĩ Lưu sao biết tôi ở đây?"

Lưu Du nghĩ trong lòng, sao anh có thể không biết được? Nhưng cũng không giải thích Nhan Tiêu nghe, tùy ý nói đùa: "Thần giao cách cảm mà!"

Lưu Du nhắc tới chuyện khiêu vũ của Nhan Tiêu, hai người trao đổi hòa hợp, Lưu Du thích nói giỡn, Nhan Tiêu phối hợp hi hi ha ha.

Vì vậy khi mở cửa phòng bệnh đi vào, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Hoắc Trạch Tích nhìn thấy cảnh này thì tâm khế run, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Nghĩ lại một chút thì Nhan Tiêu đối với ai cũng thân thiện tự nhiên, trừ anh ra.

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh, nghe tiếng hai người cùng nhìn ra.

Khỏe miệng Luru Du nở nụ cười, "nam chính tai tiếng tới rồi."

Giọng của Luru Du không lớn, chỉ để Nhan Tiêu nghe, cô đang nghi ngờ thì Luru Du ghẹo: "Thật đúng lúc nha bác sĩ Hoắc!"

Hoắc Trạch Tích không để ý, nhìn Nhan Tiêu: "Hỏi phục thế nào rồi?"

Nhan Tiêu không cười chỉ đồng thực phẩm: "Mỗi ngày đều ăn mấy cái này đương nhiên là hỏi phục không tệ rồi."

"Khí sắc gần đây của Tiểu Nhan tốt hơn nhiều rồi, lúc trước quá gầy, mập một chút mới đáng yêu!" Luru Du hết sức tự giác chen vào.

Luru Du kêu "Tiểu Nhan" nghe rất thân thiết, giống như đã quen biết từ lâu.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới cái gì, giấu ánh mắt đi

Ngược lại Nhan Tiêu bắt được điểm chính, có chút bất an: "Tôi trông rất mập hả?"

"Cũng không có, chỉ là có da thịt hơn trước, anh thích như vậy." Luru Du như cũ cười không đứng đắn

Nhan Tiêu chỉ coi như một lời nói đùa, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, phát hiện biểu cảm hơi lãnh đạm của anh, không biết thế nào.

"Hôm nay cậu rất rảnh rồi?" Hoắc Trạch Tích không nhận được chất vấn Luru Du

Luru Du hơi nhú mày, cười càng thêm khoa trương: "Không phải cậu cũng rảnh rồi hả?"

Cho dù không hiểu nhưng Nhan Tiêu vẫn thấy không khí hơi lạ, không biết mở miệng thế nào, suy nghĩ mấy giây: "Bác sĩ Hoắc hôm nay có bận không?"

"Cũng hơi bận." Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt trả lời

"Vậy anh đi xuống làm việc tiếp đi!" Nhan Tiêu tự nhận bản thân hết sức quan tâm cho anh mà trả lời.

Nói xong cô mới phát hiện hình như hơi lạnh tỏa ra từ người Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu thấy hơi hoảng.

Cô không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ anh lên thăm mình sẽ quấy rầy đến công việc của anh, không nghĩ lời mình nói ra hàm ý muốn đuổi người, cũng không biết, hai người kia nghe thấy thì sẽ nghĩ Hoắc Trạch Tích đang làm phiền cô nói chuyện cùng Luru Du.

Luru Du hồi nãy còn đang đùa giỡn bây giờ lại thấy nghiêm trọng, ho khan một tiếng: "Tôi nhớ hình như mình còn có việc, vậy tôi đi trước!"

"Vậy cũng được, bái bai!" Nhan Tiêu ngoắc tay cười cười.

Chờ sau khi Luru Du đi, Nhan Tiêu quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc... Anh không đi hả?"

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, âm thanh không tự chủ được trầm thấp: "Có thật là em muốn anh đi không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bánh mật nướng phô mai (3)

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngờ ra.

Có thật là em muốn anh đi?

Câu này là có ý gì? Cô hoàn toàn không biết trả lời thế nào nha!

Nhan Tiêu khẩn trương liếm môi, không nói lời nào.

Thấy Nhan Tiêu thấp thỏm, Hoắc Trạch Tích lại hỏi: "Ở đây một mình với anh em còn chưa thấy quen hả?"

Nhan Tiêu: "..."

Cuối cùng dưới ánh mắt của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu hơi cắn răng: "Không phải."

Cô vẫn không ngẩng đầu nhìn anh, Hoắc Trạch Tích yên lặng một giây rồi nói: "Vậy thì thả lỏng đi."

...

Xem ra Hoắc Trạch Tích hoàn toàn không hiểu được cảm giác căng thẳng khi ở trước mặt người mình thích.

Nhan Tiêu gật đầu, "Rất, rất thả lỏng."

Đang lúc yên lặng, ánh mắt anh chuyển hướng nhìn chân của Nhan Tiêu: "Qua mấy ngày nữa đôi thanh nẹp thì có thể ngồi xe lăn ra ngoài hóng gió được rồi."

Những lời này khiến Nhan Tiêu kích động, mở to hai mắt: "Thật hả?"

Cô còn tưởng rằng phải nằm trên cái giường này suốt mấy tháng trời cơ.

Nhìn thấy đáng về hôn hờ của cô thì biểu cảm của Hoắc Trạch Tích mới dịu đi một chút, "Nhưng mà chỉ có thể nhờ y tá đẩy xuống vườn hoa dưới lầu vòng vòng một chút thôi."

Chỉ cần có thể đi ra ngoài là thỏa mãn lắm rồi, không nhận được vui vẻ bật cười, ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Trạch Tích đang nhìn mình.

Tim đập rối loạn, Nhan Tiêu cười híp mắt: "Chờ em có thể xuống giường thì anh đẩy em xuống lầu tản bộ được không?"

Nói xong thấp thỏm nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt đầy mong đợi, Hoắc Trạch Tích khóe miệng không nén được nở nụ cười, "Có thể."

Trở lại phòng bệnh, Lưu Du đang ngồi lên ghế chờ Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt bát quái của anh ta đang nhìn mình: "Cậu nhìn cái gì?"

Lưu Du hí nhả con mắt, chậm rãi nói ra: "Yêu rồi."

"Mới vừa ăn cơm xong, đừng làm tớ thấy nổi da gà." Hoắc Trạch Tích cầm điều khiển lên chỉnh máy lạnh giảm hai độ.

Lưu Du đứng lên, đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải lên, đi đến trước mắt Hoắc Trạch Tích: "Tớ nói là ánh mắt cậu nhìn Nhan Tiêu đó."

Hoắc Trạch Tích bật cười, bỏ qua Lưu Du đi tới máy nước rót nước: "Lại nói nhảm."

"Không phải, bác sĩ Hoắc, tớ đặc biệt hy vọng cậu thích con gái."

Hoắc Trạch Tích đang uống nước, thiếu chút nữa bị sặc, "Con gái? Cậu nói gì vậy?"

Có khi nào mà anh thích con trai đâu?

Lưu Du vừa nói vừa thở dài, "Trong bệnh viện tớ và cậu tương đối thân, đa số phái nữ nói tớ và cậu..."

"Dừng!" Hoắc Trạch Tích đi tới, "Sao tớ không biết?"

"Bởi vì mọi người thấy cậu lạnh lùng, mà tớ thì hòa ái thân thiện, cho nên mọi người chỉ dám nói cho tớ nghe thôi."

Lưu Du dương dương tự đắc nói.

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng, đẩy Lưu Du ra ngồi lên ghế bác sĩ: "Mấy hôm trước trên mạng có nói thế này, 'tớ chưa từng thấy người nào vô sỉ như cậu'."

Lưu Du tựa vào cạnh bàn: "Nói thật này, Nhan Tiêu thích cậu, ai cũng có thể nhìn ra."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, dùng mấy giây mở báo cáo ra xem.

Lưu Du bủn môi, "Nói với cậu chán chết! Tớ đi đây!"

Chờ Lưu Du đóng cửa phòng bệnh lại, Hoắc Trạch Tích mới từ từ ngẩng đầu, khép báo cáo lại ném qua một bên.

Hoắc Trạch Tích nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian khám bệnh buổi chiều nửa tiếng nữa, rảnh rồi ngồi một hồi, lại lấy điện thoại di động ra, quý thần xui khiến gõ tên Nhan Tiêu vào Baidu.

Hoắc Trạch Tích không hiểu về Nhan Tiêu nhiều như Lưu Du, Nhan Tiêu làm gì trên mạng anh mơ hồ không rõ lắm.

Video khiêu vũ của Nhan Tiêu hiện lên rất nhiều, Hoắc Trạch Tích do dự một chút rồi tùy ý nhấn vào.

Sau khi video bắt đầu, Hoắc Trạch Tích đột nhiên có cảm giác giác như thế giới mới đang mở ra, còn thấy càng xem càng không tương tượng nổi.

Chưa nói về việc hay hay dở, Hoắc Trạch Tích tương đối để ý những bình luận. Những người xem video này đều là đàn ông cả sao?

Những lời trêu đùa cùng thổ lộ...

Hoắc Trạch Tích càng nhìn càng thấy chướng mắt, cuối cùng ném điện thoại qua một bên, nhíu mi suy nghĩ.

...

Nhan Tiêu khôi phục rất tốt, bác sĩ đã thay thạch cao, gỡ nẹp, chân cô cuối cùng đã có thể thấy ánh mặt trời.

Mấy ngày nay Hoắc Trạch Tích không lên thăm Nhan Tiêu, mỗi đêm nghe radio đều có cảm giác kì diệu, không có cảm giác hơi hợt, nhưng cũng không thấy thân thiết, có lúc nghe một chút thì thấy đặc biệt thích anh, mỗi khi anh chúc ngủ ngon đều kích động không thôi; có lúc lại không hy vọng, trong lòng kìm nén, dè chừng thói quen này.

Tóm lại từ sau khi tỏ tình thất bại, tâm trạng cô hỗn loạn lên xuống như đường Parapol trong toán học.

Nhan Tiêu mỗi ngày đều ra sức nịnh nọt, cô y tá rất cuộc cũng đồng ý đẩy cô xuống lầu đi dạo, dùng hết sức đem cô tới xe lăn, mặc quần áo bệnh nhân đẩy ra ngoài.

Vào thang máy chung còn có một cụ già cùng được đẩy trên xe lăn làm Nhan Tiêu cảm thấy như mình cũng già theo.

Hai người y tá có vẻ thân quen, ra khỏi thang máy còn một bên đẩy một bên nói chuyện, Nhan Tiêu và cụ già cũng được đẩy đi chung, cụ già nhìn chăm chăm Nhan Tiêu khiến cô có hơi sợ hãi, trong đầu nghĩ có phải trên mặt mình dính gì không, sờ một cái thì đầu có gì, lại nhìn cụ già cười một tiếng.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?" bất thành linh cụ già mở miệng

Người lớn tuổi nói chuyện nghe không rõ lắm, Nhan Tiêu mơ mơ hồ hồ trả lời: "Con hai mươi, cụ lớn tuổi chưa ạ?"

"Ta, ta tuổi chuột." Cụ già trả lời như vậy

Nhan Tiêu bối rối đếm một lần mười hai con giáp, lại bắt đầu đoán là năm nào, cụ già đột nhiên lại vỗ vỗ tay vịn xe lăn của Nhan Tiêu: "Tiểu cô nương, tuổi còn trẻ không cần luẩn quẩn trong lòng nha!"

Nhan Tiêu: "..."

Tại sao ngay cả cụ già cũng biết tin đồn nhảm này?

Nhan Tiêu chảy mồ hôi, "Không, không luẩn quẩn trong lòng."

Trong lòng từ từ hiện linh cảm xấu, không phải là mọi người trong bệnh viện đều nghĩ cô nhảy lầu tự sát chứ?

Sau đó còn thuận miệng truyền bá bậy bạ...

Ngồi xe lăn trong vườn hoa, Nhan Tiêu hỏi y tá: "Cô nghĩ xem có phải mọi người đều nghĩ tôi nhảy lầu tự sát không?"

Y tá bị Nhan Tiêu hỏi không biết trả lời thế nào, trong đầu nghĩ rằng người nhảy lầu tự sát đều có khuynh hướng hậm hực, nếu để cho cô ấy biết chuyện của mình đều bị mọi người biết, không chừng sẽ lại làm ra chuyện nguy hiểm hơn...

Vì vậy có lòng tốt nói láo: "Không có nhiều người biết đâu, huống chi đây là bệnh viện, mọi người đều thấy những chuyện kỳ quái hơn rồi, sẽ không để tâm chuyện của cô đâu."

Cô ấy nói mập mờ, Nhan Tiêu hồ nghi nhưng cũng mặc kệ không lên tiếng, để cô ấy đẩy đi dưới ánh mặt trời.

Hai người đang trò chuyện thì một y tá khác vội vàng đi tới, kể tai cô y tá này nói gì đó, người ngoài sau đột nhiên cúi đầu hỏi Nhan Tiêu: "Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, hay là cô ngồi ở phía trước chờ tôi một chút?"

Nhìn đáng vẻ chắc là trong bệnh viện có chuyện quan trọng, Nhan Tiêu nhìn mặt trời ngày càng lên cao: "Không có sao, vậy cô đẩy tôi vào đi, tôi tự lên

thang máy trở về phòng bệnh."

"Không sao chứ?" Y tá vẫn hơi không yên

Nhan Tiêu cười đẩy cái bánh xe, xe lăn trượt một khúc: "Yên tâm đi, tôi có thể tự làm mà."

Y tá thấy vậy đưa Nhan Tiêu đến thang máy rồi vội vàng cùng y tá khác rời đi.

Bây giờ là buổi trưa, là thời gian nghỉ ngơi, không có người nào đi thang máy, Nhan Tiêu thấy cửa thang máy mở liền đẩy bánh xe tiến vào.

Thang máy lớn, Nhan Tiêu phát hiện cách nút ấn còn một khoảng mới tới nên đẩy bánh xe lui về phía sau.

Không có kinh nghiệm ngồi xe lăn nên động tác rất vụng về, nửa ngày còn chưa lui được, cửa thang máy tự động đóng lại.

Hai giây sau, thang máy chuyển động, càng kỳ quái hơn là không phải đi lên mà là...đi xuống.

Chắc là dưới lầu có người ấn nút?

Nhan Tiêu không để ý, thang máy từ "B1" biến thành "B2"...

Cô nhớ rõ lần trước tới thăm bác sĩ Hoắc, ngồi xe từ tầng hầm đi ra, vậy bãi đỗ xe là tầng hầm B1, vậy tầng hầm B2 là...

Trong đầu hiện lên mấy hình ảnh, Nhan Tiêu đột nhiên hoảng lên, cô không quên chỗ này là bệnh viện, là nơi ma quỷ tập trung nhiều, mà nhà xác bệnh viện thì thường ở dưới tầng hầm, lầu B1 không phải thì là B2, vậy...

"A __"

Nhan Tiêu không thể kìm lại mà hét lên một tiếng, cô thấy cửa thang máy mở ra, bên ngoài một người cũng không có...

Vậy tại sao thang máy lại đi xuống?

Sợ hãi vô lý lấy Nhan Tiêu, cô hét hoảng chuyển động bánh xe, dùng nửa người trên cố gắng ấn nút, không ngờ xe lăn lại bị lật, nửa người trên còn chưa thu hồi trọng tâm, Nhan Tiêu trực tiếp ngã ra ngoài thang máy.

Chỗ xương bị gãy đau nhức, Nhan Tiêu hít một hơi lạnh, ngồi dậy nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi khép lại, bên trong còn chiếc xe lăn của cô.

Không dám đứng lên, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy thang máy đang đi lên, cách Nhan Tiêu càng ngày càng xa.

Không phải là "chỗ đó" chứ?

Nhan Tiêu đảo mắt nhìn bốn phía, ánh đèn không hề sáng, vách tường trắng rợn người, bên kia có một cánh cửa, đi vào chắc là một gian rất lớn, ngoài cửa có tấm giấy màu vàng, chữ đỏ viết "Người không phận sự miễn vào"

...

Ở bệnh viện!

Tầng hầm B2 ở bệnh viện!

Nửa bóng người cũng không có! Bên ngoài có chữ "không phận sự miễn vào" là có ý gì?

Nhan Tiêu nhắm hai mắt lại, cảm thấy sau lưng bắt đầu lạnh, nổi hết da gà.

Hôm nay những chuyện không bình thường trong thang máy, thật là giống như... giống như do ma quỷ sắp đặt!

Lúc này nhất định phải tỉnh táo!

Nhan Tiêu hít sâu một hơi, không nhìn vào nơi âm u kia nữa, định vịn tường đứng lên, nhưng dựa vào một cái chân thoi thì làm sao đứng được?

Chỗ xương gãy lại đau nhức, giống như có vô số cây kim đang châm vào, cô lại dè dặt ngồi chồm hồm xuống, nếu đứng lên cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng hơn tới chỗ xương đang bắt đầu lành.

Thân thể đau đớn cùng nỗi sợ hãi, Nhan Tiêu ai oán than trời trách đất, hối hận khi không mang theo điện thoại...

Sau khi cô phát ra âm thanh, trong nhà xác cũng phát ra âm thanh huyền ảo, giống như là... tiếng của túi nylon.

Trong đầu đột nhiên lướt qua, một xác chết tóc tai rối bù, từ trong túi bò ra ngoài, vết máu từ từ lan tới...

"A ----- cứu mạng! Có quý aaaaaa!" Nhan Tiều không nhìn được nữa, nhắm mắt lại kêu to lên.

Đã đến giới hạn chịu đựng, nếu thật là thấy hình ảnh đó chắc chắn Nhan Tiều sẽ bị hù mà chết luôn.

Đang tê tâm liệt phế, cửa của căn nhà kia bị đẩy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bánh mật nướng phô mai (4)

Nghe một tiếng cửa mở "két", trái tim Nhan Tiều cũng rụng rời.

Kêu đến nổi giọng khàn đi, đầu óc cô cuối cùng cũng thả lỏng.

Hình như nghe được giọng nói... Nhan Tiều hé mắt nhìn phía bên kia, nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa.

Ánh sáng quá mờ, cô nhìn không rõ, tâm lý phòng tuyến lại tiếp tục oanh tạc, không để ý giọng đã khàn mà lại hét chói tai.

Cả hai mươi mấy tầng lầu cũng bị tiếng hét của Nhan Tiều vang dội.

"Chưa kêu đủ à?" Bên kia "người" nói chuyện

Cẩn thận nghe hình như là giọng đàn ông.

Vậy ít nhất cũng không phải nữ quý. Nhan Tiều từ từ buông tay che lỗ tai xuống, mở mắt ra, âm thanh cũng sắp không phải là của mình nữa, thử thăm dò mở miệng: "Anh là người hay là quý?"

Người nọ đột nhiên cười lên, lại đến gần, "Cô nương thấy thế nào? Gãy chân còn xuống đây chạy loạn?"

Nhan Tiều thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi, sừng sốt năm giây rồi đột nhiên phát khóc.

Tiếng khóc vừa phát ra so với tiếng hét còn chói tai hơn, người đàn ông kia thấy màng nhĩ mình rung lên, cau mày ngồi chồm hổm xuống: "Lại đây! Tôi đỡ cô!"

Đi quý môn quan một chuyến mà Diêm Vương không thu nhận mình thiệt là hạnh phúc, Nhan Tiều nhích người qua, cảm giác an toàn đã trở lại, mồm miệng không rõ vừa khóc vừa nói: "Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh! Tôi sắp bị hù chết rồi!"

Được đỡ dậy, tâm trạng kích động còn chưa hết, siết chặt tay người kia, không ngừng lặp lại "cảm ơn anh", tiểu ca ca buồn cười, lại thấy rõ mặt của Nhan Tiều: "Ai! Cô là bác sĩ Hoắc..."

Chuyện cụ thể thì không biết, chỉ biết cô có tin đồn cùng bác sĩ Hoắc.

Nghe được ba chữ "bác sĩ Hoắc", Nhan Tiều khóc càng hăng hái, cửa thang máy từ từ mở ra, xe lăn không thấy, cô được tiểu ca ca đỡ đi vào.

Tiếp theo Nhan Tiều đều mơ mơ màng màng, được ôm ra khỏi thang máy, ánh nắng trời nên chói mắt, bị ánh mắt của mọi người soi mói thẳng tới phòng khám của Hoắc Trạch Tích.

Ngồi ở băng ghế ngoài cửa, nữ y tá nhìn Nhan Tiều khắp khiêng chân, trên mặt còn dằn vẻ chưa tỉnh liền mở cánh cửa kêu vào bên trong: "Bác sĩ Hoắc, anh mau đến xem bạn gái anh như thế nào này?"

Có bệnh nhân bên trong, vừa nghe tiếng liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoắc Trạch Tích, "Bác sĩ Hoắc có chuyện gì cứ ra ngoài xem trước đi!"

Hoắc Trạch Tích bỏ bút đèn vào túi áo, nghi ngờ đứng dậy ra cửa.

Nhan Tiều nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi ra, muốn đứng lên, bị tiểu ca bên cạnh đỡ dậy, giải thích với Hoắc Trạch Tích: "Cô ấy không biết sao mà chạy tới nhà xác bên dưới, có vẻ bị sợ rồi!"

Nhan Tiều nghe được sắc mặt đột biến, thật là nhà xác hả?

Bên trong thật là toàn người chết! Mặc dù lúc ấy cũng đoán được nhưng mà sự thật đúng vậy thì cảm giác bây giờ còn sợ hơn, Nhan Tiều cảm thấy sau lưng mình toát ra khí lạnh.

Nhìn bộ dạng bị dọa không nhẹ, Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhẹ kêu cô một tiếng, Nhan Tiêu phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngẩng đầu: "Chỗ đó là nhà xác..."

Nói đến chữ cuối cùng thì âm thanh đã thành nước nở.

Người kia đứng bên cạnh xem vui vẻ thúc giục Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc mau an ủi người ta đi, bị dọa sợ thành người gì rồi kia!"

Không biết làm sao tự nhiên lại chạy đến nhà xác, nhìn Nhan Tiêu bị dọa mà Hoắc Trạch Tích chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng mềm xuống, bất giác giúp cô lau nước mắt, giống như đồ con nít: "Nhiều người nhìn như vậy mà em còn khóc nữa."

Nhan Tiêu thút tha thút thít, vừa khóc vừa nói câu rất đông dài: "Lúc ấy em còn tưởng mình chết chắc, lại không đứng nổi, ở trong đó toàn là thi thể..."

Chắc là bị hù rất sợ đây, Hoắc Trạch Tích một bên lau nước mắt cho Nhan Tiêu một bên bình tĩnh nghe, sau đó đưa tay nắm tay cô, từ phía sau xoa xoa tóc Nhan Tiêu, ôn nhu: "Bây giờ không sao nữa rồi, không cần sợ..."

Y tá và bác sĩ nhìn thấy một màn này rớt rít nhìn chỗ khác, cố nín cười, lo lắng ho khan mấy tiếng, dùng ánh mắt trao đổi.

Chỉ có Lưu Du vừa cười vừa lắc đầu: "Chặc chặc chặc, ngược cầu rồi!"

Giọng nói trấn an của Hoắc Trạch Tích rất hiệu quả, Nhan Tiêu từ từ ngừng thút thít.

Chờ cô ổn định lại, Hoắc Trạch Tích mới buông cô ra, người cao nên hơi cúi đầu, "Em về trước đi, chỗ này anh không trì hoãn lâu được."

"Ừ, vậy anh mau vào đi!" Nhan Tiêu áy náy, hít mũi thúc giục nói.

Bác sĩ y tá cũng mau chóng đi khỏi hiện trường, Hoắc Trạch Tích gọi một y tá lại, dặn dò đẩy Nhan Tiêu lên lầu rồi mới đi vào phòng khám.

"Bác sĩ Hoắc làm bạn trai thiệt là ân cần nha!" các y tá rói rít.

"Đúng vậy, vậy mà lần trước bác sĩ còn chối không phải là bạn gái anh tới, hôm nay cô ấy vừa khóc bác sĩ đã đau lòng rồi."

"Thật hâm mộ! Muốn tìm một người bạn trai như bác sĩ Hoắc quá!"

...

Lưu Du ở kế bên châm trà vô tình nghe đoạn đối thoại của các cô, đi tới bàn y tá gõ gõ: "Ai ai ai, chăm chỉ làm việc đi!"

"Bác sĩ Lưu, có phải anh rất buồn không?" y tá cười trộm hỏi.

"Sao tôi lại phải buồn?"

"Bác sĩ Hoắc bị đoạt đi á!" nói xong chúng y tá đều bật cười.

Lưu Du: "..."

Một giây trước còn gán ghép, một lời không hợp thì trêu ghẹo...

Đàn bà con gái thật đáng sợ!

Trở lại phòng bệnh để bác sĩ khám một lần nữa, chỗ xương gãy không đáng ngại, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy nỗi sợ trong lòng tương đối lớn, nhưng Hoắc Trạch Tích đã an ủi rồi, bây giờ cái gì cũng chữa khỏi.

Cô y tá để Nhan Tiêu lại trong thang máy tới xin lỗi, Nhan Tiêu ngược lại áy náy, chỉ tại mình bất cẩn, gần đây để cho Hoắc Trạch Tích gặp bộ dạng mít ướt của mình quá nhiều lần, sợ anh sẽ cảm thấy mình rất yếu ớt.

Anh không thích nữ sinh yếu ớt, có phải hồi nãy mình khóc rất giống tiểu công chúa không?

Bản thân cô cũng không thích người có bệnh công chúa, chắc là lại gây ấn tượng xấu cho anh rồi.

Suy nghĩ bấy bọ một trận, Nhan Tiêu phiền não nhét mấy cái bánh ngọt nhỏ vào miệng cho hả giận, kết quả cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Nhan Tiêu nghiêng gò má nhìn sang, thấy rõ người tới thì mém chút nữa bị sặc.

Một miệng đầy bánh ngọt nên không nói được, vội vàng che miệng nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia dĩ nhiên nhìn thấy cô đang che giấu cái gì, khóe miệng nở nụ cười, "Không ăn cơm trưa hả?"

Nhan Tiêu trong miệng ngậm đồ, nói không rõ: "Không..."

"Chờ một chút Bình Quả sẽ tới." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đi lại cửa sổ, vén màn lên, ánh mặt trời liền chiếu lên tường.

Đứng ở trong ánh mặt trời, Hoắc Trạch Tích bị nhộm vàng, khuôn mặt lấp lánh, hiện lên mấy phần trầm tĩnh.

Nhan Tiêu lúc này mới nuốt xuống miếng bánh ngọt, không lên tiếng, không muốn quấy rầy bức họa đẹp này, trong lòng vô hạn thiên miên muốn thổ lộ với ai đó: Mình thích người thật là đẹp trai.

Nhan Tiêu không giấu được vẻ si mê, Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt rực cháy của cô thì khẽ run rồi sau đó dời tầm mắt đi như không có chuyện gì, "Sau này ở trong bệnh viện đừng có chạy lung tung."

"Lần này là ngoài ý muốn, em cũng không ngờ tới..." Nhan Tiêu nhỏ giọng biện giải cho mình.

Hoắc Trạch Tích dừng lại một chút, "Còn nữa, đừng cứ gặp chuyện là khóc."

Câu này khiến Nhan Tiêu ngậm ngẩn, lại lập tức giải bày: "Thật ra em không hay khóc đâu."

"Vậy sao mỗi lần thấy em..." Hoắc Trạch Tích theo bản năng nói được một nửa rồi dừng lại.

Nhan Tiêu biết anh muốn nói gì, suy nghĩ lại thì đúng là, khi trước là bị cự tuyệt nên khóc, nhưng lần trước cùng lần này sao khóc nhỉ?

Chưa nghĩ ra câu trả lời thì đã có ai gõ cửa rồi.

Lên tiếng đáp lại, là Hoắc Bình Quả trong tay đang cầm hai hộp thức ăn.

"A Tiêu đói bụng không?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa đem hộp thức ăn để lên bàn, vừa liếc nhìn Hoắc Trạch Tích, "Đều tại anh không nói sớm một chút, lúc gọi điện tới cũng sắp 12 giờ rồi, vội quá làm được có mấy món, không ngon cũng đừng chê nhé!"

Là anh gọi Hoắc Bình Quả làm cơm trưa cho mình?

Nhan Tiêu sững sốt một chút, tâm tình phức tạp, nhìn Hoắc Bình Quả mở hộp đựng thức ăn ra mà cảm động: "Cảm ơn em, phiền em quá!"

Hoắc Bình Quả: "Đừng nói với em những lời rỗng tuếch đó chứ..."

Nhan Tiêu đang muốn cười, Hoắc Bình Quả còn chưa nói xong lại tiếp tục, "Vậy làm chuyện thực tế hơn, lấy thân báo đáp đi!"

"Hoắc Bình Quả..."

Nhan Tiêu bối rối, chưa kịp nói chuyện, Hoắc Trạch Tích đã lên tiếng trước rồi.

"Em nói Nhan Tiêu lấy thân báo đáp cho em mà, sao anh lại hung dữ vậy?" Hoắc Bình Quả cười đến run người, vẻ mặt đắc ý.

Nhan Tiêu yên lặng nhận lấy đôi đĩa Hoắc Bình Quả đưa, cúi đầu nhìn cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bánh mousse anh đào (1)

Chỉ cần có Hoắc Bình Quả ở trong phòng thôi cũng đủ náo nhiệt rồi, mặc dù chỉ có ba người.

Hoắc Trạch Tích ra cửa nhận một cú điện thoại, Hoắc Bình Quả giúp Nhan Tiêu gọt táo, Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ đến tên của cô ấy, không nhịn được cười: "Bình Quả gọt táo."

Hoắc Bình Quả bị trêu chọc ngắc đầu, giờ dao gọt trái cây lên: "Có tin em gọt chị trước luôn hay không?"

Hai người đùa giỡn mấy câu, Hoắc Bình Quả mặt hơi gian, "Gần đây tâm tình của chị rất tốt nha!"

"Chân đã bó thành một cục rồi tốt chỗ nào?" Nhan Tiêu vừa nói vừa liếc liếc bấp chân

Hoắc Bình Quả đưa một miếng táo vừa gọt cho Nhan Tiêu, "Vậy em sẽ nói cho chị nghe một chuyện, đảm bảo chị thấy tốt liền."

Nhan Tiêu ăn táo: "Ừ, em nói đi!"

Hoắc Bình Quả phát ra tiếng cười quỷ dị, đang muốn nói thì cửa mở ra, Hoắc Trạch Tích đã gọi điện thoại xong rồi, Hoắc Bình Quả trong nháy mắt ngậm miệng lại ngồi im thin thít.

Nhan Tiêu vừa bị khơi mào lòng hiếu kỳ, đẩy đẩy Hoắc Bình Quả: "Nói tiếp đi!"

"Có cơ hội nói sao?" Hoắc Bình Quả nháy mắt với Nhan Tiêu

Làm cho người ta tò mò rồi lại không nói...

Mặc dù hơi thắc mắc nhưng Nhan Tiêu cũng chỉ trừng cô ấy một cái.

Đợi mấy phút, Hoắc Trạch Tích đơn giản dặn mấy câu rồi ra ngoài, lần này chỉ còn hai người các cô, Nhan Tiêu cuối cùng cũng hỏi: "Vừa rồi em muốn nói gì vậy?"

Tầng hắng hai tiếng, Hoắc Bình Quả ra vẻ ngà ngón sờ sờ mặt Nhan Tiêu, "Em cảm thấy có người vừa ý chị rồi đó."

Hoắc Bình Quả ra vẻ là một tú bà thanh lâu chuyên nghiệp làm Nhan Tiêu mất đi tò mò, chắc là cô ấy đùa giỡn mình, liếc mắt: "Vậy em nói với người kia đi, chị không tiếp khách."

"Không tiếp thật không?" nụ cười Hoắc Bình Quả ngày càng sâu

Về mặt này...

Nhan Tiêu bị cô ấy nhìn chăm chăm hơi sợ, cắn một miếng táo: "Tiểu nữ bán nghệ không bán thân."

Hoắc Bình Quả nghe vậy không ngừng cười được, "Đừng nói là bán thân, em thấy chị vì người đó bán cả mạng cũng được nữa."

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngây ngốc, miếng táo trong miệng quên cả nhai: "Ý em là sao?"

"Em thấy..." Bình Quả đến gần tai Nhan Tiêu, "Anh hai em thích chị rồi."

Những lời này giống như một trái bom nguyên tử nhét vào đầu Nhan Tiêu, nổ bùm một cái thành một đồng hồ ồn, khiếp sợ nhìn về mặt đang vui vẻ của Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu ấp úng hồi lâu mới nói ra được một câu: "Em có chắc là em chỉ có một người anh chứ?"

"Nói nhảm!" Một cái liếc mắt

Mấy lời này không thể tùy tiện tin được, không thể tin...

Miếng táo trong tay Nhan Tiêu rớt xuống đất, đầu óc bay lên trời một lúc mới đáp xuống, biểu tình trên mặt chậm rãi biến hoá, cuối cùng trung ra ánh mắt không đáng tin.

Hoắc Bình Quả chọc đủ rồi, hết sức bình tĩnh đứng dậy: "Em chợt nhớ đã hẹn bạn rồi, em đi trước đây!"

"Em trở lại! Em..." Nhan Tiêu không thể bắt được Hoắc Bình Quả, thấy cô ấy biến mất ở cửa, lại bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

Hoắc Trạch Tích thích mình? Làm sao có thể?

Nghĩ đi nào, đây chỉ là phỏng đoán của Hoắc Bình Quả thôi, cho nên đừng tin tưởng, tránh cho... hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Buổi chiều ngồi trên giường bệnh xem gameshow, bên ngoài thời tiết âm ảm, lúc này khiến người ta dễ ngủ, Nhan Tiêu đang mơ màng buồn ngủ, đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới âm thanh ồn ào, ngay sau đó là tiếng mắng chửi ầm ĩ.

Nhan Tiêu trực tiếp tỉnh lại, cẩn thận nghe, hình như là phòng kế bên.

Trời sinh nhiều chuyện nên Nhan Tiêu giùng giàng ngồi trên xe lăn chuẩn bị ra ngoài nhìn một cái, lại bị y tá ngoài cửa ngăn lại: "Cô đừng ra!"

Nhan Tiêu càng thêm kinh ngạc: "Sao vậy?"

Y tá trên mặt không giấu nổi vẻ giận dữ, "là thời gian trước có một bệnh nhân của bác sĩ Chung bị gãy xương, về nhà không nghe lời bác sĩ dưỡng bệnh, bây giờ xảy ra chuyện thì chạy tới đây làm loạn."

Gặp phải "Bệnh viện loạn" trong truyền thuyết rồi...

Nhan Tiêu đưa cổ nhìn ra phía ngoài, bệnh nhân kia là một người đàn ông trung niên, đang hùng hùng hổ hổ, y tá khuyên nhưng không có hiệu quả, lời của bác sĩ Chung cũng bị cắt đứt.

Bác sĩ Chung cũng là bác sĩ của Nhan Tiêu, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng vẫn nhìn ra được bác sĩ rất kiên nhẫn với bệnh nhân, cho tới bây giờ vẫn nín nhịn giải thích cho người đàn ông kia, giải thích không có tác dụng, dứt khoát không nói lời nào, chuẩn bị đóng cửa vào phòng làm việc.

Người kia thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, chặn ở cửa mắng to: "Thu tiền của ông đây, kết quả chuyện còn nghiêm trọng hơn, con mẹ nó bác sĩ cái gì? Quốc gia nuôi mấy người để làm gì?"

Hiện trường có rất nhiều y tá, lời của người kia quá mức rồi, Nhan Tiêu hỏa khí đầy người, liều mạng nói: "Vậy mẹ ông nuôi ông làm gì? Để cho bây giờ ông ra ngoài cắn bậy?"

Người đàn ông kia nghe tiếng, nhìn thấy Nhan Tiêu, "Cô là ai? Lại còn mắng tôi nữa à?"

Mọi người yên tĩnh nhìn Nhan Tiêu, cô chỉ phòng bệnh phía sau, "Tôi ở phòng này, ông ảnh hưởng tôi nghỉ ngơi!"

Người kia cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ cánh tay bó bột: "Tôi chỉ muốn đòi lại công bằng, sự thật bày ra trước mắt, tôi khuyên cô sớm chuyển bệnh viện khác đi, chỗ này toàn mưu hại bệnh nhân thôi!"

"Hại người cái gì? Chính ông không dưỡng thương cho tốt, muốn tìm đường chết phải không? Bác sĩ Chung là bác sĩ phụ trách tôi, ông ấy chữa trị như thế nào đương nhiên là tôi biết rất rõ!"

Nhan Tiêu vừa nói vừa đẩy xe lăn ra khỏi cửa phòng bệnh, "Bác sĩ và y tá không so đo cùng ông là do bọn họ có lòng vị tha lớn, tôi là bệnh nhân mà cũng không nhìn nổi ông!"

"Không nhìn nổi thì cắt mẹ đi, bác sĩ chỗ này là ba mẹ cô hay là tình nhân của cô mà tẩy não cô rồi?" Người đàn ông này không nghĩ người bệnh sẽ tới mức ông nên tức giận đến đỏ mặt tím tai.

Nếu không phải bây giờ đứng dậy không nổi, Nhan Tiêu muốn xông đến cho ông ta hai bạt tay, cũng giận không kim được, y tá bên cạnh muốn đẩy cô vào, cô lại đè bánh xe ngồi bất động, mắt tròn lên nhìn người kia: "Đúng là tôi thích bác sĩ đó rồi sao? Sau này nhà ông có người sắp chết, ngon thì đừng có đưa tôi bệnh viện nha!"

Người kia tức nói không ra lời, đẩy xe lăn của Nhan Tiêu một cái, Nhan Tiêu bị đẩy trượt đi một đoạn, trừng mắt hô to: "Ông nói không lại nên muốn đánh phụ nữ phải không?"

Người đàn ông chưa mất hoàn toàn lý trí, sững sốt một chút, bảo vệ bên cạnh vội vàng túm ông trở về.

Bệnh viện không được ức hiếp bệnh nhân, nhưng người kia lại động tới bệnh nhân của bệnh viện, bị buộc thành tội khiêu khích đánh lộn, bị bắt ra ngoài.

Những nhân viên có mặt người nào người nấy đều vỗ tay ủng hộ Nhan Tiêu.

"Phụ nữ không thua kém đáng mấy râu nha!" một người bác sĩ nam bên cạnh đi tới, vỗ vỗ bả vai Nhan Tiêu.

Mặc dù chưa hết bức nhưng được mọi người trao tặng ánh mắt nể phục, Nhan Tiêu không chịu được xấu hổ cười.

Vốn Nhan Tiêu đã là một nhân vật truyền kì trong bệnh viện, hôm nay xảy ra chuyện này, cô đã được đặt biệt danh "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa"

Truyền tới phòng khám 102, một đám người mồm năm miệng mười vây xung quanh Hoắc Trạch Tích.

"Lúc đó cô ấy nói thích bác sĩ, trong đầu tôi liền nghĩ đến anh!"

"Bác sĩ Hoắc anh không tận mắt chứng kiến thật là đáng tiếc..."

"Nhan Tiêu trong lòng tôi không bao giờ là cô gái yếu đuối!"

Hoắc Trạch Tích ngay từ đầu nghe được còn nhủ mảy, cho rằng Nhan Tiêu cùng người ta đánh nhau, biết được cô không làm gì quá đáng còn bị phong thành "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa" thì lại có chút kinh ngạc cùng buồn cười, có thể từ trong lời nói của mọi người mà tưởng tượng ra tình huống lúc đó.

"Bác sĩ Hoắc, bạn gái anh quá phong cách, tính thương cho cô ấy như thế nào vậy?" y tá trưởng không nhịn được hỏi

"Lâu một chút!"

"Một chút làm sao đủ, mười lần!"

...

Đám người đối với đề tài này nói không biết tới bao giờ mới hết chuyện, riu rít trên ghẹo, chỉ có Hoắc Trạch Tích yên tĩnh nghe một hồi, cuối cùng không nhịn được dùng ngón tay gõ gõ bàn: "Không có việc gì làm phải không?"

"Mọi người giải tán!" Lưu Du cười đứng dậy, dẫn đầu đi khỏi phòng khám

Chờ mọi người lục tục đi ra hết, Hoắc Trạch Tích cúi đầu tùy ý lật vài cuốn sách y học, khoe miệng chậm rãi cong cong lên.

Chương 24: Bánh mousse anh đào (2)

Nhan Tiêu ngồi xe lăn tản bộ dưới lầu gặp được Hoắc Trạch Tích. Thích một người, xa đến mấy cũng có thể nhìn thấy.

Nhan Tiêu giương mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi vào phòng khám bệnh, ở bên kia lúc Hoắc Trạch Tích xoay người cũng nhìn thấy Nhan Tiêu, vì vậy dừng bước đi về phía cô.

Không xác định được có phải anh đi tới chỗ cô không, Nhan Tiêu ngoẹo đầu nhìn chòng chọc nửa ngày, lại thấy anh vòng vèo tới bên cạnh mình rồi.

Nhan Tiêu kinh ngạc tròn to hai mắt, chần chừ vẫy vẫy tay: "Bác sĩ...Hoắc?"

Anh khẽ gật đầu, mắt nhìn chỗ bó bột trên chân của Nhan Tiêu, "Xem ra không lâu nữa là xuất viện được rồi."

"Bác sĩ Chung nói tuần này em có thể về nhà!" trong giọng nói có một chút đắc ý, "Còn nói em có năng lực hồi phục rất mạnh!"

Hoắc Trạch Tích hơi nhướng mày, đồng tình cười một tiếng.

Nhớ lần trước Nhan Tiêu nhờ anh đẩy mình ra vườn hoa tản bộ, cô không nhận được mở miệng hỏi: "Bây giờ anh có bận gì không?"

Hoắc Trạch Tích: "Không có chuyện gì, sao vậy?"

"Anh có thể... đẩy em đến bên kia không? Chỗ này nắng quá!" Nhan Tiêu vừa nói vừa cười hì hì ngẩng đầu nhìn, trên mặt hơi ửng đỏ, không biết là bị ánh nắng hun đỏ hay tại ngượng nữa.

Hoắc Trạch Tích vẫn chưa trả lời, Nhan Tiêu lại nhanh chóng phản ứng kịp chỗ này là bệnh viện, Hoắc Trạch Tích mà đẩy cô tới vườn hoa có khi nào mọi người lại đồn đại lên không?

"Được rồi, em..."

Lời chối ý còn chưa nói ra, Hoắc Trạch Tích đã đi tới sau lưng.

Được Hoắc Trạch Tích đẩy cảm giác rất kỳ diệu, không nhìn thấy nhưng biết anh đang ở phía sau, vững vàng an tâm.

"Nhan Tiêu..." giọng nói anh từ đỉnh đầu truyền tới.

Mỗi lần nghe anh kêu tên mình, Nhan Tiêu sẽ cảm thấy giật mình, chưa bao giờ nghe người nào gọi tên mình mà rung động như vậy.

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng nhưng không nghe ai nói tiếp, đang muốn hỏi thì Hoắc Trạch Tích đã nói chuyện, "Em biết anh từ bao giờ?"

Nhan Tiêu tính toán một chút, "Khoảng... ba năm trước."

Khi đó Hoắc Trạch Tích còn ở nước ngoài, phát radio chỉ là một thú vui tiêu khiển, càng không nghĩ tới sẽ nổi, vậy Nhan Tiêu là nhóm những người nghe đầu tiên của anh.

Nhan Tiêu dần dần nhớ lại, hí hửng cười, "Lúc mà em mới bắt đầu nghe thì cái trang web kia chưa tới một ngàn người, bây giờ đã mấy trăm ngàn rồi."

Hoắc Trạch Tích yên tĩnh đẩy Nhan Tiêu đi, Nhan Tiêu thì nhớ lại chuyện trước kia, lập tức kích động: "Em thích nhất là mấy câu chuyện anh kể trước khi đi ngủ, cái chuyện về con hươu cao cổ rất đáng yêu, còn chuyện gửi cho con gái một lá thư cực kỳ dịu dàng luôn..."

Nhan Tiêu thể hiện bộ dạng của một fan hâm mộ chân chính, Hoắc Trạch Tích bình tĩnh nói: "Mấy câu chuyện đó là do biên tập viết, anh chỉ đọc lên mà thôi."

Nhan Tiêu bị lời nói trực tiếp của anh làm sững sốt, lại vô tình vung tay lên: "Dù sao là tại anh đọc nên em mới thích mà."

Những chuyện khác đã tạm thời quên đi, có nhiều lời muốn nói liền nói thẳng ra, "Mỗi ngày em đều nghe giọng của anh nha, ghiền lắm, không nghe không ngủ được, em nói thật không có bịa đâu!"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy cười một tiếng, "Nếu ngày nào đó anh không phát radio nữa thì em không ngủ hả?"

Người hâm mộ sợ nhất cái gì? Sợ nhất là thần tượng giải nghệ.

Nhan Tiêu rơi vào khủng hoảng, khó khăn nhìn anh: "Anh đừng nói như vậy nha!"

Đáng vẻ Nhan Tiêu nghiêm túc, trong mắt sốt ruột, nụ cười Hoắc Trạch Tích dần thu lại, an ủi Nhan Tiêu: "Ừ"

"Em nhất định sẽ mất ngủ, cho nên để bảo đảm sức khỏe cho người nghe, anh không được không thích thì không làm nữa!" Nhan Tiêu ngồi trên xe lăn, muốn quay người lại nói với anh nhưng tư thế hơi khó khăn, Hoắc Trạch Tích xoa đầu Nhan Tiêu một cái: "Ngồi yên, cẩn thận té."

Vốn tâm tình đang sốt ruột bị một chiêu "sờ đầu" của Hoắc Trạch Tích làm kinh hãi.

Tự tin trong nháy mắt mất hết, Nhan Tiêu quay người lại mặt nóng ran.

Thời tiết quang đãng, ánh mặt trời ấm áp, tâm tình Nhan Tiêu không yên được, bình thường thì không dám nói nhưng bây giờ đột nhiên lại có dũng khí phun ra, hai người đi tới hành lang, Nhan Tiêu rút cuộc không nhịn nữa: "Mấy ngày trước em đang suy nghĩ tại sao cứ nhìn thấy anh thì lại không kìm được nước mắt."

Hoắc Trạch Tích chậm rãi dừng bước lại, khóe miệng Nhan Tiêu mang theo nụ cười, chần chừ mấy giây lại chậm rãi nói: "Suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cho đến tối qua nghe anh phát radio thì hiểu ra rồi."

"Đại khái bởi vì, em cảm thấy rất tin tưởng anh, cho nên không cần phải kiên cường trước mặt anh..."

Nói xong hai người đều rơi vào yên lặng, Nhan Tiêu lại thấy mình nói như vậy thì hơi kiêu, vội vàng lãng sang chuyện khác: "Đưa em tới đây là được rồi, em ngồi một lát rồi lên."

Hoắc Trạch Tích vẫn không nói chuyện, Nhan Tiêu chần chừ quay đầu, anh lại đẩy xe, giọng bình thường: "Nhưng mà nhìn em anh không yên tâm, trở về trước đi."

Không yên tâm...

Nhan Tiêu nhấp nháy khóe miệng, "Lần trước là ngoài ý muốn, ngoại trừ ma quỷ ra cái gì em cũng không sợ!"

"Trên thế giới này làm gì có ma quỷ?"

"Các anh là bác sĩ đương nhiên không tin rồi, nhưng em cảm thấy nên tin thì tốt hơn!" Nhan Tiêu vừa nói đã nhớ tới cảnh tượng ở dưới nhà xác hôm trước, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, "Có phải lần trước mất mặt lắm không?"

"Cũng không mất mặt lắm."

"Không tin! Anh chắc là anh không thăm kê em trong lòng chứ?"

"..."

Nhan Tiêu thất vọng "A" một tiếng, "Anh quả nhiên kê em!"

"Không kê em." Hoắc Trạch Tích nói xong cũng thấy mắc cười

Lên lầu, tâm tình Nhan Tiêu rất tốt, Hoắc Trạch Tích đưa cô đến cửa phòng rồi đi, Nhan Tiêu vốn là cũng vào phòng nhưng lại lò đầu ra nhìn bóng lưng anh cho đến khi biến mất ở cửa quẹo, lại từ từ chuyển xe lăn vào phòng bệnh, khóe miệng cong lên.

...

sorry mọi người vì chen ngang Mọi người ơi đang ở đâu xin quay về chốn cũ, hãy thương editor, lên Wattpad ủng hộ mình đi, có chương mới rồi

Nhan Tiêu nằm viện mấy ngày nay, mặc dù đã xin nghỉ học ở trường nhưng bởi vì vị trí đứng đầu của cô ở buổi văn nghệ ngày lễ thành lập trường đang bị trống, tìm người thay thế vừa khó khăn mà thời gian luyện tập cũng không nhiều, đã khó càng thêm khó.

Hôm nay Nhan Tiêu mới nhận được điện thoại của Tiểu Giai nói cục diện bây giờ rất phiền toái, hỏi Nhan Tiêu hai tuần nữa có thể tham gia lễ thành lập trường hay không.

Trước đó Nhan Tiêu đã luyện xong vũ đạo, động tác nắm giữ rõ ràng không cần tập luyện lại, lần này là hoạt động trọng đại nên cô rất coi trọng, hết lần này tới lần khác gặp rắc rối, trong lòng cảm thấy có lỗi với mọi người, lại có lỗi với bản thân mình.

"Tớ cũng không biết, bây giờ tớ khôi phục rất tốt, có thể đứng lên rồi."

"Được rồi, bây giờ cậu cứ dưỡng thương cho thật tốt đi, thể nào cũng có cách khác mà."

Tiểu Giai an ủi nhưng trong lòng Nhan Tiêu càng không dễ chịu: "Tớ không muốn bỏ qua, cùng mọi người cố gắng lâu như vậy rồi mà, không thể bởi vì tớ

mà ảnh hưởng tới cả đội."

"Nhưng thân thể rất quan trọng mà!"

Nhan Tiêu do dự một chút, "Không phải còn hai tuần nữa sau, tớ cố gắng khôi phục, nếu không tìm được người thay thế thì tớ sẽ cố hết sức."

Tiểu Giai cũng khó xử, trong bụng cảm động, "Được rồi, tớ sẽ nói cho thầy giáo biết, cậu ngàn vạn lần đừng nóng, thân thể quan trọng nhất!"

Nhan Tiêu đáp ứng, lại tìm ra video lần trước khi cô luyện tập thầy đã quay lại, càng xem càng thấy tiếc nuối, rõ ràng cố gắng lâu như vậy mà cuối cùng...

Thầy tin tưởng giao cho cô vị trí quan trọng, vậy mà mình lại phụ lòng thầy...

Trong lòng vương mắc, Nhan Tiêu cầm lấy điện thoại lục danh bạ, muốn tìm Nhiếp Sơ Sơ thổ lộ tâm sự lại vô tình nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trạch Tích"

Lần trước hỏi Hoắc Bình Quả số điện thoại của anh, để lâu rồi mà chưa có liên lạc, một là không dám, hai là không có mặt mũi.

Bây giờ suy nghĩ thì thấy không cần e dè nhiều như vậy.

Nhan Tiêu do dự, bắt đầu soạn tin nhắn, xóa đi xóa lại mấy lần mới gửi:

Bác sĩ Hoắc có bận không? Em là Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cầm di động ngẩn người, mấy chục giây sau điện thoại rung một tiếng, cô thấp thỏm mở ra xem.

Hoắc Trạch Tích: Có chuyện gì hả?

Nhan Tiêu thầm cắn ngón tay, suy nghĩ một hồi rồi đánh ra chữ: Hai tuần sau em có thể đi khiêu vũ được không?

Gửi rồi mà cô vẫn nhìn chằm chằm tin nhắn, đang bụng lỵ uống nước, điện thoại đột nhiên sáng lên, Nhan Tiêu vội vàng buông ly nước xuống kiểm tra, chỉ có ngắn ngủi hai chữ:

Không được!

Còn đánh một cái dấu chấm than nhấn mạnh nữa.

Nhan Tiêu cắn môi, lại giải thích:

Nhưng tiết mục này của trường rất quan trọng, em chuẩn bị cực kỳ lâu, nếu như em vắng mặt sẽ có lỗi với các bạn đã cố gắng và thầy giáo.

Lần này thời gian cách tương đối lâu:

Em đi hỏi bác sĩ Chung đi rồi nghe theo anh ấy.

Nhan Tiêu đang lo lắng, Hoắc Trạch Tích lại gửi tới: Đừng hành động theo cảm tính.

Như có thể nhìn thấy đáng vẻ của anh nói những lời này, Nhan Tiêu bật cười, từ từ gõ chữ:

Tốt quá! Đều nghe lời bác sĩ Hoắc hết(^.*)

"Anh nhìn gì mà cười vui vẻ quá vậy?"

Đang ăn cơm trưa, Hoắc Bình Quả nhìn thấy anh mình nhìn điện thoại phát ra nụ cười quỷ dị.

Hoắc Trạch Tích để điện thoại qua một bên, thu nụ cười lại: "Không có gì"

Hoắc Bình Quả cười cười không lên tiếng, đến khi cơm nước xong mới tìm Hoắc Trạch Tích chất vấn: "Quả nhiên là anh thích chị Nhan Tiêu mà!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời, Gia Gia bên cạnh đi tới, dùng xe tăng nhỏ cạ cạ đuôi anh, trong miệng phát ra mấy tiếng "đột đột đột", Hoắc Trạch Tích khom người ôm thẳng bé lên.

"Với tính cách của anh nếu quả thật không có cảm giác, không thể nào đối xử với cô ấy tốt như vậy, anh thừa nhận đi!"

Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm xe tăng của Gia Gia lên, "Lại dám dùng vũ khí quân sự đối phó với cậu, có tin cảnh sát bắt con đi không?"

Gia Gia bán tính bán nghi nhìn Hoắc Bình Quả, ngoan ngoãn nằm trên vai Hoắc Trạch Tích không nói.

Hoắc Trạch Tích ôm Gia Gia nhìn ngoài cửa sổ, "Trước kia thấy cô ấy chưa trưởng thành, cũng không biết thế giới phức tạp cỡ nào, bây giờ phát hiện,

có lẽ cũng không cần cho cô ấy biết những rắc rối ấy nữa."

Hoắc Bình Quả suy nghĩ một chút: "Nhan Tiêu là cô gái như vậy, tìm đối tượng đơn giản hai loại, một loại là có thể để cho cô ấy từ từ tìm hiểu thế giới phức tạp, loại thứ hai là bảo vệ cô ấy, để cô ấy cứ sống trong thế giới đơn thuần là tốt nhất."

Hoắc Trạch Tích không nói một lời, Hoắc Bình Quả lại trở về chủ đề: "Bởi vì lúc trước anh không quen với nữ sinh như Nhan Tiêu cho nên mới thấy không thích hợp, thật ra anh cần gì phải đặt nhiều khuôn khổ cho mình như vậy, cứ theo cảm giác mà làm."

Nói rồi lại tiếp tục bổ sung: "Lúc trước anh nói cô ấy nhất thời rung động, bây giờ biết người ta thích anh ba năm rồi, bây giờ còn hoài nghi nữa không?"

Nghe em gái nói xong, Hoắc Trạch Tích sờ đầu Gia Gia, mi mắt yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.